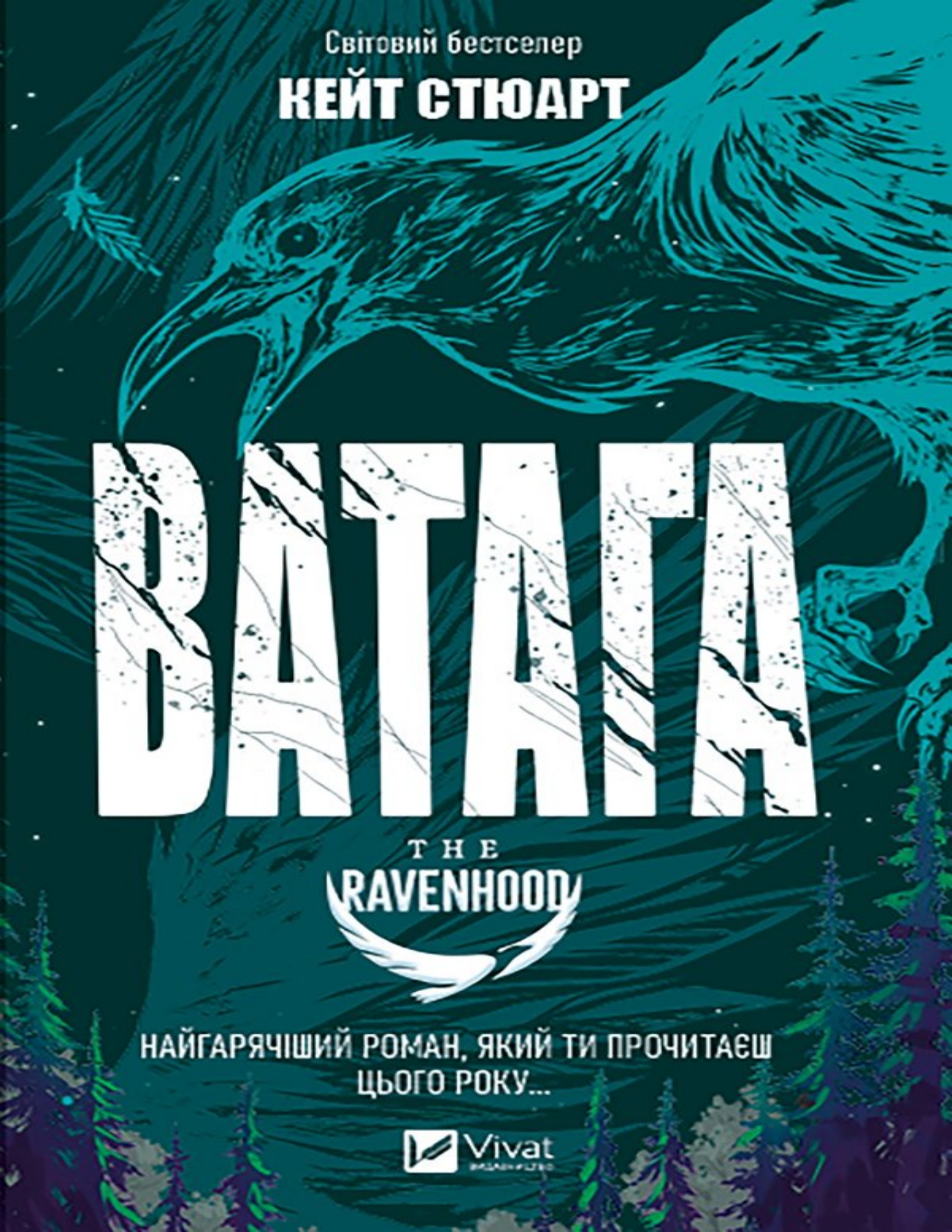
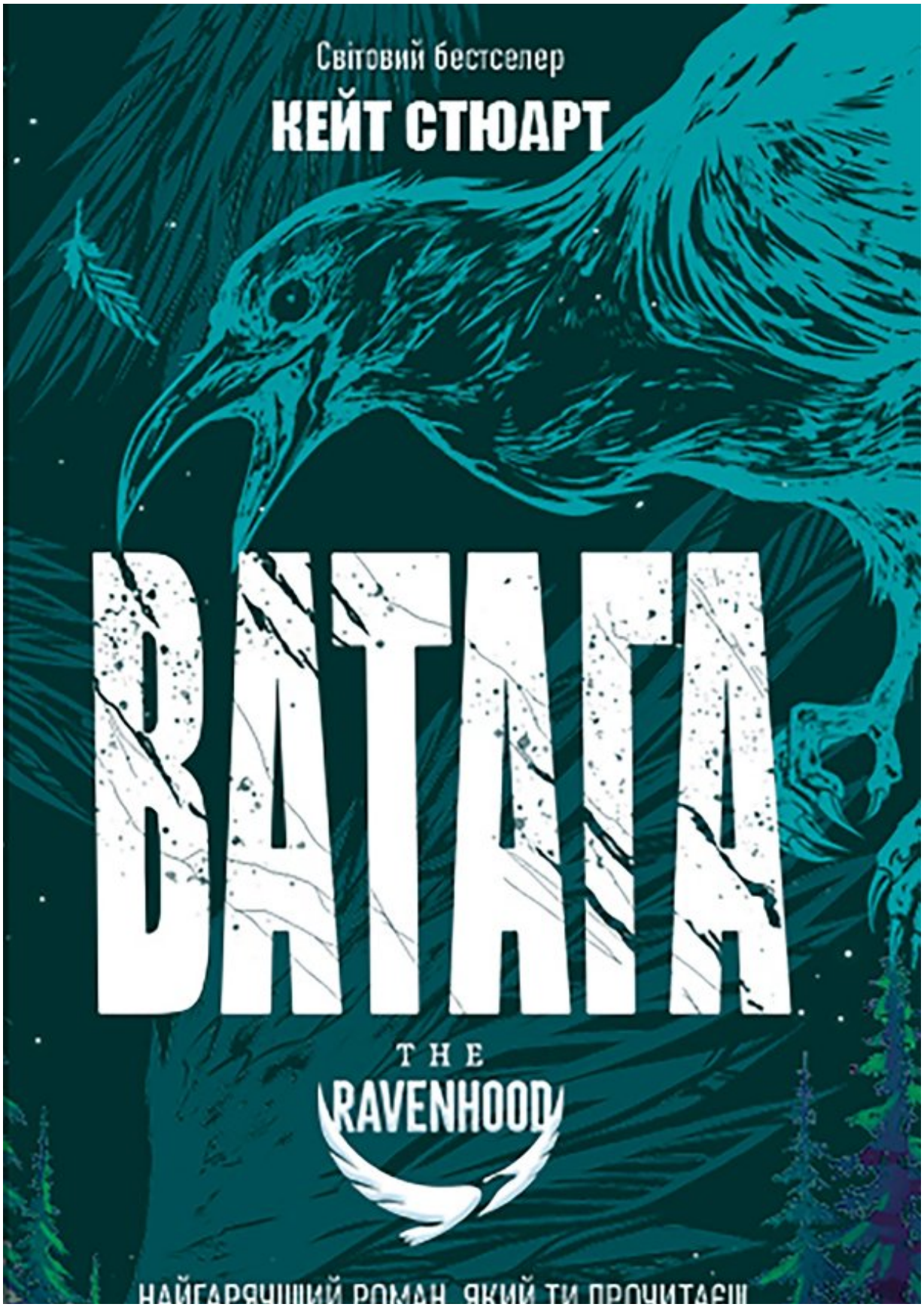

Світовий бестселер
КЕЙТ СТЮАРТ
ВАТАГА
THE
RAVENHOOD
НАЙГАРЯЧІШИЙ РОМАН, ЯКИЙ ТИ ПРОЧИТАЄШ
ЦЬОГО РОКУ...
Vivat

Світовий бестселер
КЕЙТ СТЮАРТ
ВАГА
THE
RAVENHOOD
НАЙГАРЯЧІШИЙ РОМАН, ЯКИЙ ТИ ПРОЧИТАЄШ

ЦЬОГО РОКУ...
Vivat

КЕЙТ СТЮАРТ

ВАТАГА

Присвячую моєму братові Томмі, який відважно називає речі своїми іменами, хоч би в якій компанії йому довелося бувати. Вдячна, що навчив мене простої істини: сумніватися — це нормально, головне — не зупинятися. З любов’ю та шаною до тебе, братику

Існує легенда про пташку, що співає лише раз за все життя. Жодна жива істота на землі не звучить так солодко, як вона. Залишаючи рідне гніздо, ця пташка летить у пошуках терну й ширяє в небі, аж доки не знайде його. Співаючи в чагарниках, вона кидається на найдовший, найгостріший шпичак. І, вмираючи, вивищується над своїм стражданням, переспівуючи навіть жайвора й солов’я. Один-єдиний спів, розплата за який — саме існування. Але вся світова круговерть зупиняється, щоб послухати, і лик Господній осяває усмішка… Найкраще ми отримуємо лише ціною великого болю. Принаймні так легенда мовить.

Коллін Мак-Каллоу, «Ті, що співають у терні»

ПРОЛОГ

Тепер

Я виросла хворою.

Дозвольте уточнити. Я росла з думкою, що справжні історії кохання — завжди про страждання та величезну пожертву.

Я побивалася через улюблені книги, пісні про кохання, фільми, що припали мені до душі, ще довго після останньої сторінки, останнього рядка й титрів.

Ось тому я й повірила, змусила себе повірити, зростивши найбільш мазохістичне з усіх романтичних сердець, що опісля й переросло в мою недугу.

Я була молодою та наївною, тому й не розуміла ситуації, коли проживала цю історію, власну безтямну казку. Я віддалася звабі й годувала того монстра в грудях, який хотів більше й більше з кожним хльостом, ударом і стусаном.

Ось вам відмінність між вигадкою та реальністю. Пережити ще раз власну історію кохання не вдасться, бо поки ти второпаєш, що живеш у ній, за нею вже й слід западеться. Принаймні так сталося зі мною.

Після стількох років я впевнена, що перетворила свою історію на реальність через хворобу.

І всі дістали покарання.

Тому я зараз тут: підживити, протужити й, можливо, вилікувати цю хворість. Усе почалося тут, тож тут мусить і завершитися.

Місто, яке не дає мені спокою, яке зробило мене тією, ким я є, — воно неначе привид. За кілька тижнів до мого дев’ятнадцятого дня народження мати відправила мене жити до батька — чоловіка, з яким я

провела лише декілька років іще зовсім малою. Приїхавши, я відразу зрозуміла, що він не змінив своєї думки щодо біологічних зобов’язань. Він проказав ті самі правила з мого дитинства: щоб мене майже не бачили й геть не чули. Я мусила дотримуватися найсуворіших моральних принципів і добре вчитися, відповідаючи батьковим життєвим стандартам.

Декілька наступних місяців, я, ув’язнена в царині батька, звісно ж, робила все навпаки, занапащаючи себе й іще більше заплямовуючи його ім’я.

Тоді я ні про що не шкодувала, принаймні в тому, що стосувалося батька. Допоки не довелося розсьорбувати кашу.

Тепер мені двадцять шість, і я досі не можу покінчити з цим.

Розумію, що ніколи не переросту Тріпл Фолз і ніколи не переживу ще раз часу, проведеного тут. Такий-от висновок після років боротьби. Зараз я зовсім інша людина, проте іншою була й до того, як поїхала. Коли все сталося, я заприсяглася, що мене тут довіку не побачать. Та страшна правда полягає в тому, що я не знайшла б у собі сили йти далі й забути минуле. Тому я й повернулася. Щоб примиритися зі своєю долею.

Я більше не можу ігнорувати пожадливі бажання того органа, що б’ється в моїх грудях, і тиск підсвідомості. Хоч би як хотіла, я ніколи не стану жінкою, здатною відпустити й залишити минуле там, де йому й належить бути.

Їдучи звивистими дорогами, я опустила скло автівки, вітаючи прохолоду. Потрібно закостеніти. На шосе спогади, що їх я відчайдушно намагалася притлумити ще відтоді, коли втекла, заволоділи мною.

Та й уві сні нема порятунку. Там триває війна, і моє серце розривається від втрати, змушуючи знову і знову переживати найтяжчі миттєвості. І починається нове пекельне коло страждань.

Я роками переконувала себе, що після кохання життя триває. Можливо, для когось, — але точно не для мене.

Осточортіло вдавати, що важлива частина мене не залишилася там, серед пагорбів і долин, між морем дерев, що зберігають мої таємниці.

Хоча холодне повітря струменить мені в обличчя, я все ще відчуваю сонячне тепло. Усе ще бачу, як він затуляє собою світло; відчуваю впевненість його першого дотику й сироти на шкірі від цього.

Досі відчуваю їх усіх — моїх літніх хлопців.

Усі ми винні в цій ситуації, і всі спокутуємо свою провину. Ми були легковажними й нерозсудними, гадали, що молодість робить нас незламними, звільняє від гріхів. І за це заплатили неабияку ціну.

Я з’їжджаю із шосе. Сніг поволі падає на вітрове скло, припорошуючи дерева та стелячись ковдрою на землю. Пульс відчувається аж на шиї, а руки починають тремтіти, коли до мене долинає звук хрумкого гравію під шинами авто. Проминаючи нескінченні вічнозелені дерева, я намагаюся переконати себе, що зустріч із минулим — це перший крок у боротьбі з тим, що краяло мене роками. Зараз мені світить лише життя у в’язниці, яку я сама ж і збудувала. Це найочевидніша й найболючіша правда, і я маю твердий намір подивитися їй у вічі.

Більшість уважає кохання, що поглинає тебе цілком, благословенням. Проте для мене це прокляття. І мені ніколи його не розвіяти. Я ніколи не пізнаю кохання, схожого на те, що було тут, багато років тому. Та й не хочу. Не можу. Я досі хворію на нього.

Без жодного сумніву, для мене то було коханням.

Що ще могло аж так вабити? Захопити до нестями, змусивши вчинити саме так, як тоді, й жити зі спогадами про цю химерну казку?

Навіть відчуваючи небезпеку, я піддалася. Не прислухалася до жодної перестороги. Добровільно здалася в полон. Дозволила коханню контролювати, згубити мене. Грала свою роль із широко розплющеними очима, спокушаючи долю, допоки не дістала відплату.

Шансу втекти не було.

Зупинившись на першому світлофорі на околиці міста, я опускаю голову до керма й глибоко вдихаю, щоб опанувати себе. Емоції від цієї поїздки все ще позбавляють сили мене й навіть ту жінку, якою я стала. І я ненавиджу себе за це.

Видихнувши, я озираюся на сумку, яку закинула на заднє сидіння, ухваливши рішення кілька годин тому. Торкаюся обручки великим

пальцем, обертаю її, і почуття провини знову пронизує мене. Уся надія на майбутнє, яке я створювала роками, зникла тієї миті, коли я розірвала стосунки. Він відмовився забрати обручку, а я досі її не зняла. Вона обтяжує мою руку, мов брехня. Час, який я провела тут колись, приніс іще одну з численних втрат.

Я була заручена з чоловіком, який дотримувався своїх обітниць, був гідним відданості й безумовного кохання. З вірним чоловіком із непохитним серцем, сповненим любові. Та я ніколи не поводилася з ним шанобливо. Не змогла покохати його так, як дружина мала би кохати свого чоловіка.

Він був для мене розрадою, і моє «так» на його пропозицію було лише смиренням. Один погляд цього чоловіка тієї миті, коли я скасувала наше весілля, дав зрозуміти: моя правда знищила його.

А полягає ця правда в тому, що я належу іншому. Усе, що залишилося від мого серця, тіла й душі, належить чоловікові, який мною знехтував.

Страждання на обличчі мого нареченого стали останньою краплею, після якої я більше не могла триматися. Він подарував мені кохання та відданість, а я викинула все до біса. Учинила з ним так само, як учинили зі мною. Не дослухалася до свого серця. Мій володар і монстр переміг мого Колліна.

Я зібрала речі й вирушила на пошуки нової кари лише за декілька хвилин після того, як визволила нас обидвох. Я їхала посеред ночі, знаючи, що зараз час геть не має значення. Мене ніхто не чекає.

Минуло понад шість років, і я повернулася до самого початку, до життя, від якого втекла. Почуття вирують у мені, і я переконую себе, що покинути Колліна було не помилкою, а необхідним злом, щоб звільнити його від моєї брехні. Я скривдила його, обіцяючи те, що ніколи не змогла б виконати. Дати Колліну більше, кохати й поважати його в болях і здоров’ї теж не змогла б, адже не зізналася йому, наскільки тяжка моя недуга.

Я ніколи не розповідала йому, як дозволяла себе використовувати, плюндрувати, а часом іще й принижувати, аж поки в повітрі не починала вирувати розпуста… і що я обожнювала кожну таку мить. Я

ніколи не розповідала своєму нареченому, як різала власне серце, морила його голодом, аж поки йому не залишалося нічого, крім як битися в чіткому, співзвучному до того, іншого, ритмі. Так я знищила всі шанси пізнати та прийняти кохання, яке зцілює, а не ранить. Усе, що я знала й чого жадала, — це любов, від якої я хворітиму на тугу, жаль, горе. Воно було спотвореним, те кохання, залишало по собі шрами й розбивало серця.

Якщо я не зможу пережити горе й вилікуватися, поки буду тут, ця недуга так і залишиться зі мною. Вона буде моїм прокляттям.

Певне, доля не приготувала для мене щасливого кінця, бо я змарнувала свій шанс, перейшовши на темний бік. За той рік я забула про будь-які заборони та втратила моральні почуття до себе через власні реакції на відмову й біль.

Такі речі не скажеш уголос. Жінки, що викликають повагу, у такому не зізнаються. Ніколи.

Проте варто вже визнати, якщо не перед кимось, то хоча б перед собою самою, що я кинула всі шанси на нормальні та здорові стосунки котові під хвіст. Через те, ким я є та ким мене зробили ці чоловіки.

Зараз я лише хочу примиритися зі своєю особистістю, хай яким буде кінець моєї історії.

Найважчим для мене було не те, що я розбила серце своєму нареченому, ні. Найважчим стало усвідомлення, що поряд зі мною вже не буде того єдиного й неповторного чоловіка, якому я віддала серце.

Трепет охоплює моє тіло, щойно в голові починають вирувати спогади. Я все ще відчуваю його запах, те, як він розтягував мене, відчуваю солоний смак його сперми, бачу задоволений погляд напівзаплющених очей. Я досі не забула ту очевидну пристрасть у наших поглядах одне на одного, звук його зловісного сміху, ті його невтомні дотики.

Що ближче я під’їжджаю, то більше спогадів валиться на мене. З кожною хвилиною моя рішучість поглянути у вічі тому, що переслідує мене, слабне. Адже я уявляю, яким буде той кінець, та більше не можу від нього втікати.

Може, не існує ніяких ліків і шансу просто рухатися вперед, проте зараз саме час розібратися з незавершеними справами.

Нехай полювання на привидів розпочнеться.

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Тоді

Я наближаюся до величезних залізних воріт, уводжу код, який дав Роман, і проїжджаю всередину, витріщаючись на розлогий маєток, що з’являється в полі зору. Гігантський будинок, який видно вдалині, оточують гектари неонової трави й дерева. Що ближче я під’їжджаю, то більше почуваюся чужинкою. Ліворуч від маєтку — гараж на чотири автівки, який я оминаю, вирішивши припаркуватися на кільцевій алеї біля ґанку. Вийшовши з машини, розминаю ноги. Вони ніби відмовляють із кожним кілометром, хоч дорога й була недовгою. Будинок вражає, але більше нагадує в’язницю, і сьогодні перший день мого ув’язнення.

Я відчиняю багажник, забираю кілька своїх сумок і підіймаюся сходами, оглядаючи чистесеньку терасу. Ніщо, окрім землі, на якій усе стоїть, не здається привітним. І все довкола тхне грошима.

Зачинивши за собою двері, я окидаю поглядом фоє. Бачу самітний стіл, а на ньому — велику порожню вазу, точно дорожчу за мою автівку. Праворуч — парадні сходи, а ліворуч — обідня зала для зустрічей. Вирішивши не гаяти часу на екскурсію, я притискаю телефон плечем до вуха, одночасно тягнучи сумки на другий поверх. Вона відповідає після двох гудків.

— Привіт, подружко, я приїхала.

— Та це лайно собаче, — вітається Крісті, поки я заходжу до відведеної мені камери й роззираюся. Усередині стоять білосніжне ліжко з балдахіном, така сама шафа, шухляди й туалетний столик.

Виглядає все по-королівськи й зовсім не в моєму стилі. Воно й не дивно: він мене не знає.

— Я тут лише до наступної осені.

— Тобто рік, Сесиліє, рік. Ми тільки-но закінчили школу. Це наше останнє літо перед вступом до коледжу, а твоя мама вирішила зайнятися собою?

Це не зовсім так, проте заради мами я не можу розказати більше. Адже досі не розумію, як усе це пояснити. Сумна правда полягає в тому, що в моєї мами стався емоційний зрив надзвичайного масштабу і в підсумку вона втратила роботу й ледве сплачувала за рахунками, які тепер їй були не по кишені. Коханець запропонував переїхати до нього — проте лише їй, не її позашлюбній дитині. Ми з матір'ю завжди були близькими, проте зараз навіть я не впізнаю її. Я щосили намагалася бути її хорошою дівчинкою, проте кілька місяців тому вона замкнулася в собі, пила горілку вдень і вночі тижні поспіль, аж поки ліжко не прикувало її до себе. Мати майже покинула мене в пошуках щоденного кайфу. Я відчайдушно намагалася зрозуміти, чому вона це робить, але вона мовчала, і я не знала, як їй допомогти. Тому й не стала засмучувати її новиною про те, що я прийняла запропоновані батьком умови проживання.

Бачити її в такому стані було жахливо, і я аж ніяк не хотіла, щоб вона залишилася ні з чим, особливо після багатьох років у ролі матері-одиначки. Від безвиході я попросила батька хоча б тимчасово збільшити суму аліментів, аби звести кінці з кінцями. Ці гроші були краплею в морі — стільки коштував один його індивідуально зшитий костюм. Проте він відмовив. Незадовго до того, як я закінчила школу, батько підписав останній чек — так, ніби остаточно розрахувався за надані послуги, так, ніби мама була його працівницею.

Навіть у найсміливіших мріях я не змогла б уявити, що ці двоє опиняться разом. Як ці люди могли бути моїми батьками? Це зовсім не ті люди, які мали б перейматися продовженням роду. Вони геть різні. У мамі живе… або ж жила донедавна вільна душа з безліччю вад. Батько — консервативний чоловік, який полюбляє розчистити всіх під горіх і дотримується майже військової самодисципліни. Як я пам'ятаю, його

графік — ніби годинник, і будь-які зміни в ньому — винятки. Він прокидається, робить зарядку, з’їдає половину грейпфрута, а потім їде на роботу й працює до смеркання. Коли я була меншою, батько міг дозволити собі хіба кілька склянок джину після важкого дня… Він мовчазний, тож більше я нічого про нього не знаю. Решту інформації можу знайти в інтернеті. Він володіє компанією зі списку Fortune 500 [1], яка раніше займалася хімічною промисловістю, а тепер виготовляє електроніку. Його хмарочос розташований трохи більше ніж за годину їзди звідси, у місті Шарлотт, а основний завод — тут, у Тріпл Фолз. Переконана, що батько розбудувався саме в цьому місті, бо виріс тут і йому, безперечно, подобається вихвалятися своїм успіхом перед колишніми однокласниками, дехто з яких тепер працює на нього.

Я й сама завтра стану його працівницею. Мене точно не назвеш багатенькою дитиною — принаймні так було, коли я жила з мамою в нашому орендованому зужитому будинку. На свій двадцятий день народження я успадкую багато акцій компанії та отримаю одноразову виплату. Так спланував батько, бо ніколи не хотів, щоб моя Мама мала хоч якісь справи з його статками. Його невдоволеність нею відгонила за кілометр. А ще багато років поспіль цей чоловік давав їй мінімальні суми, утримуючи її на конкретному місці у своєму харчовому ланцюгу. Якимись забарливими почуттями тут навіть і не пахне.

Мама й тато вели геть різне життя, тож за короткий період я побувала по обидва боки злиднів. Усупереч батьковим бажанням, я прийму акції та гроші й піду проти них усіх. Щойно я стану незалежною, моя мама більше ніколи не працюватиме. Усе, чого я досягну, використаю собі на користь. Проте сюди мене привели страх невдачі й ризик того, що, покладаючись на себе, я можу згубити її життя. Щоб утілити план, потрібно грати за батьковими правилами, тобто бути «достатньо вдячною та ввічливою, щоб вивчати справу, навіть із нуля».

Найскладніше буде тримати язика за зубами й не піддаватися злобі, що заполонила мене. Батько просто міг би ставитися по-людськи до моєї мами, яка тягнула мене на собі, і позбавити нас обох неприємного року спільного проживання.

Я не відчуваю ненависті до батька, але не збагну й ніколи не пробачу його жорстокості. І не збираюся витрачати цей рік на спроби зрозуміти його. Спілкування зі мною завжди здавалося важким обов’язком для нього. Цього чоловіка можна було назвати спонсором, та ніяк не татом. Я поважаю його трудову дисципліну й успіхи, та гадки не маю, як пояснити його холодний характер і нездатність співпереживати.

— Я приїжджатиму додому за першої-ліпшої нагоди, — запевняю я Крісті, проте сама не знаю, чи зможу дотриматися обіцянки з таким графіком.

— Я теж навідуватимуся.

Висунувши верхню шухляду, я кидаю туди купу шкарпеток і спідньої білизни.

— Перш ніж ти заправиш машину, оцінімо реакцію Адольфа на твоє перебування в гостьовій кімнаті, добре?

— Я забронюю номер у готелі за маминою карткою. До біса твого тата.

Я сміюся, але в такій величезній кімнаті сміх звучить дивно.

— Сьогодні мої батьки тобі точно не до вподоби.

— Мені подобається твоя мама, але я не можу її зрозуміти. Може, варто заглянути до неї?

— Вона переїхала до Тімоті.

— Невже? Коли?

— Учора. Просто дай їй час звикнути.

— Гаразд… — Крісті замовкає. — Чому я дізнаюся про це лише зараз? Я знала, що справи кепські, але що насправді відбувається?

— Чесно кажучи, я й сама не знаю, — зітхаю я, знову піддаючись злобі. Я не звикла приховувати щось від Крісті. — У неї певні проблеми. Тімоті — порядний чоловік, я довіряю йому.

— Але тобі він не дозволив переїхати разом із мамою.

— На його захист, я вже доросла, а в нього не палац.

— І все ж цікаво, чому мама спокійно дозволила тобі жити з батьком.

— Я ж тобі казала, що мушу пропрацювати цей рік на заводі, аби витягнути її. Не хочу хвилюватися про неї, поки буду в коледжі.

— Це не твоя робота.

— Знаю.

— Ти не мати.

— Ми обидві знаємо, що зараз я граю роль матері. Ми обов’язково втілимо наші плани, щойно я повернуся.

Я здивувалася, коли батько милостиво дозволив мені вступити до місцевого коледжу на кілька семестрів, а не змусив чекати ще рік, щоб почати навчання в більш пристойному закладі. Його гроші — це єдине джерело фінансування мого навчання в коледжі, тому моя перемога під час наших перемовин свідчить, що він не настільки впертий і готовий до компромісу. Батько вже не так прагне все контролювати.

Я оглядаю кімнату.

— З одинадцяти років я не жила з ним довше, ніж один день.

— Чому?

— Та завжди щось траплялося. Батько стверджував, що він не може піклуватися про мене тижнями чи навіть місяцями поспіль через поїздки за кордон і розширення бізнесу. Та насправді в мене почалися місячні, виросли груди, а характер став нестерпним. Він просто не міг із цим упоратися. Гадаю, для Романа немає нічого гіршого, аніж бути батьком по-справжньому.

— Так дивно, що ти свого тата називаєш на ім’я.

— Не у вічі. Тут його ім’я «пан».

— Ти ніколи не розповідаєш про нього.

— Тому що я його не знаю.

— То коли ти виходиш на роботу?

— У мене зміни з третьої до одинадцятої, але завтра буде вступний інструктаж.

— Набери мене, щойно вийдеш. Не заважатиму розкладати речі.

Я усвідомлюю: щойно покладу слухавку, як опинюся на самоті в тиші кімнати, будинку. Роман навіть задля ввічливості не захотів зустріти мене й допомогти влаштуватися.

— Сі? — У голосі Крісті чується та сама невпевненість, яку відчуваю я.

— От дідько. Добре, тепер я це відчуваю.

Я відчиняю засклені двері, що ведуть на мій балкон, і вдивляюсь у бездоганну ділянку внизу. Навколо тільки яскраво-зелена трава, скошена по діагоналі, а за нею — густий ліс, що оточує вежу мобільного зв’язку. Ближче до будинку — доглянутий сад, розкіш якого аж бентежить. Ґратки, заквітчані гліцинією, нависають над скульптурними фонтанами, а живопліт із підстриженої жимолості перекидається через поодинокі огорожі. Привітний вітерець доносить до мене аромати безлічі квітів. Гадаю, оті м’якенькі сидіння, що глибокодумно розташували на всій території чудового саду, стануть моїм таємним читацьким куточком. Величезний блискотливий басейн наче кличе до себе через літню спеку, та мені, як новій мешканці цього палацу, ніяково навіть думати поплавати в ньому.

— Господи, це так дивно.

— Ти впораєшся.

Схвильований голос Крісті тривожить. Ми обидві не певні, що все дійсно буде гаразд, і від цього мені ще страшніше.

— Сподіваюся на це.

— Трішечки більше ніж рік — і ти повернешся додому. Тобі майже дев’ятнадцять, Сі. Якщо все буде кепсько, можеш поїхати звідти.

— Твоя правда.

Це дійсно так, та моя угода з Романом — інша справа. Якщо я відмовлюся від роботи на заводі, то втрачу спадщину — гроші, за які зможу покрити мамині борги й забезпечити їй комфортне життя аж до смерті. Я не можу й не хочу так із нею повестися. Вона стільки зробила для мене.

Крісті почула вагання в моєму голосі.

— Це не твоя провина. Дбати про тебе було її материнським обов’язком. Ти не мусиш робити для неї те саме, пам’ятай це.

Авжеж, я розумію це, та від самого вигляду бездушного палацу Романа сумую за мамою ще більше. Мабуть, відстань між нами й батькове ставлення змушують мене відчувати ще більшу вдячність до матері. Хай там що, я хочу подбати про неї.

— Я знаю, що мати мене любить, — кажу я більше собі, аніж Крісті. Мамина відстороненість — від життя, від мене — після стількох років

разом стала жорстокою та незрозумілою несподіванкою.

— Ну, я, наприклад, зовсім не звинувачувала б тебе, якби ти трохи розслабилася. Я люблю твою маму й усе таке, та в моїх очах вони обоє нікчемні батьки.

— Роман стерпний: він суворий, але ми якось уживалися ті кілька літ. Ну, останні рази нам вдавалося уникати одне одного. Я не сподіваюся зміцнити наші стосунки, просто хочу вижити. Це місце здається… чужим.

— Ти ніколи там не була?

— У цьому будинку — ні. Він збудував його вже тоді, коли я перестала навідуватися на літо. Гадаю, батько переважно живе у своїй квартирі в Шарлотті.

Навпроти моєї спальні за кілька метрів є ще одні двері. Я відчиняю їх і полегшено видихаю, усвідомивши, що це гостьова кімната. Ліворуч від сходів розташований мезонін із краєвидом на фоє нижнього поверху, що веде до довгого коридору із численними зачиненими дверима.

— Житиму, мабуть, як у музеї.

— Ненавиджу таке, — зітхає Крісті, може, навіть скиглить, і я відчуваю її злість. Ми дружимо із середньої школи й відтоді не розлучалися ані на день. Не знаю, як жити без неї, та й не хочу. Проте мушу заради маминого добробуту. Понад рік у млявому містечку серед Блакитного хребта [2], і я вільна. Залишається сподіватися, що час промайне.

— Просто знайди собі якусь розвагу. Бажано з членом.

— І це твоє рішення? — Я повертаюся до спальні й прямую на балкон.

— Ти б знала, про що я кажу, якби хоч раз послухалась.

— Я слухалась — ти сама бачила, чим це закінчилося.

— То були хлопчики, знайди собі чоловіка. Зачекай, подружко. Ти вразиш це місто, щойно вони тебе побачать.

— Зараз мені абсолютно начхати. — Я вглядаюся в мальовничий гірський краєвид, що розгортається за приватним лісом. — Я тепер офіційно живу на іншому краю світу. Це так дивно.

— Можу собі уявити. Вище носа. Зателефонуй мені завтра після інструктажу.

— Гаразд.

— Люблю тебе.

1 Щорічний список, що складається та публікується в американському журналі Fortune. До нього входять 500 найбільших американських корпорацій, упорядкованих за валовим доходом. — Тут і далі прим. пер., якщо не зазначено інше.

2 Гірський масив на сході США.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

Лаючись, мов матрос, я припарковуюся в останньому ряду біля заводу та швидко пробираюся до вестибюля крізь море автівок. Після вчорашньої черствої та нудної вечері з батьком мені точно не хочеться слухати лекцію про пунктуальність. Приблизно годину мені довелося провести під пильним Романовим поглядом, тож новий графік, за яким я працюватиму часто допізна, дуже мене тішить. Сонячне тепло зникає, щойно я відчиняю скляні двері. Сама будівля здається старовинною. Кахельна плитка, хоч і відполірована, потріскалась і відшарувалася після десятиліть використання. Посеред вестибюлю в горщику стоїть величезна папороть, яка здається живою, проте, підійшовши ближче, я бачу, що вона несправжня та вкрита павутинням. Самотній літній охоронець стоїть осторонь, а старша, гарно вбрана жінка з проникливими сірими очима, що сидить у приймальні, вітається зі мною.

— Добридень, я Сесилія Горнер. У мене має бути інструктаж.

— Я знаю, панно Горнер. Останні двері ліворуч, — відповідає жінка й оцінює мою сукню, показуючи на довгий коридор.

Закінчивши цю коротку розмову, я підіймаюся сходами, проходжу повз кілька порожніх кабінетів і вчасно шмигаю побіля жінки, що притримує двері для останніх новачків. Та вітає мене теплою усмішкою — мабуть, вона єдине джерело тепла в цій будівлі, бо я вже тремчу від холоду. Заповнивши іменний бейдж, я чіпляю його на літню сукню, яку вирішила вдягнути наостанок, перш ніж буду приречена носити сіру уніформу, що вже чекає на мене в шафі. Відчуваю на собі неприхильні погляди тих, хто вже сидить, і вмощуюся за найближчим вільним столом.

У кабінеті темно, світло ллється лише від проєкційного екрана, на якому жирними літерами написано «Ласкаво просимо», а внизу зображено логотип компанії «Горнер Текнолоджіс».

Я ніколи не пишалася своїм прізвищем. Наскільки мені відомо, я стала Романовою помилкою, якої він позбавився за допомогою грошей. Я не маю ілюзій, що колись ми зблизимося. Він не дивиться на мене з такою ж лютою байдужістю, як на мою матір, судячи з тих кількох зустрічей, які я бачила, та я все одно геть його не цікавлю.

На вчорашній вечері я почувалася, м'яко кажучи, ніяково, розмови були вимушеними. Сьогодні я тут за його наказом. Ще одна працьовита бджілка на його промисловій фермі. Здається, ніби він намагається дати мені життєвий урок, що важка праця окупається. Та мені до цього не звикати. Я почала купувати все за свої кошти, щойно знайшла роботу, придбала собі першу автівку та сплачувала страхові внески, самостійно контролюючи бюджет. Мені нічого в нього повчитися. Майже не сумніваюся: що довше я буду його маріонеткою і погоджуватимуся з ним, то сильніше зненавиджу його.

Я роблю це заради мами.

Жінка, що зустріла мене біля дверей, підходить ближче й усміхається.

— Здається, більшість із нас уже тут, то ж почнімо. Мене звати Джекі Браун, як у фільмі Тарантіно [3]. — Ні в кого навіть кутик губ не підійнявся. — Я директорка з персоналу в «Горнер Текнолоджіс» уже вісім років. Рада вітати вас на інструктажі. Пропоную кожному з вас піднятись і розказати кілька слів про себе, щоб познайомитися ближче.

Я сиджу в першому ряду, тому Джекі киває в мій бік. Неохоче встаю з-за столу й навіть не повертаюся до решти присутніх, вирішивши говорити безпосередньо до неї.

— Мене звати Сесилія, не як у пісні [4]. Новенька в місті. Відразу зазначу: ця компанія належить моєму батькові, та я не хочу особливого ставлення до себе. Обіцяю не надокучати, якщо застану когось із цигаркою в невідведений час чи в комірчині прибиральника, якби хтось захотів улаштувати полуденну млість [5].

Очевидно, Джекі Браун не надто сподобалися ці слова, бо вона витріщилася на мене. Позаду хтось гигикнув. Сідаючи на місце, я проклинаю свою нездатність приховати озлобленість, яка просочилася

з мене вже в перші хвилини інструктажу. Знаю, не варто будити звіра у свій перший день. Звісно ж, батько про це дізнається. Проте мені шкода тільки через невідворотні наслідки. Усоте нагадуючи собі, що все це заради мами, я присягаюся триматися берега, принаймні до кінця випробувального терміну.

— Наступний, за нею.

Хтось позаду мене підіймається, і я вловлюю легкий аромат кедра, а тоді вже чую голос:

— Шон, не маю жодного стосунку до головного. Починаю працювати в «Горнер Тек» уже вдруге, брав невеличку паузу. Залюбки влаштував би полуденну млість у комірчині прибиральника.

У приміщенні лунає приглушений сміх, і я вперше за останні дні усміхаюся.

Напівобертаюся назад і зустрічаюся з веселими карими очима. Шон окидає мене поглядом, і по тілу наче пробігає струм. Лише метр між нами й тьмяне освітлення дають змогу роздивитися привабливі обриси його обличчя, футболку й темні джинси, що облягають його міцні ноги, перш ніж він сідає. Ми трохи граємо в дивоглядки, аж поки мої очі, затримавшись на кілька секунд, знову не повертаються до Джекі Браун.

— З поверненням, Шоне. Надалі утримуйтеся від подібних коментарів, добре?

Я ледве стримую усмішку й усе ще відчуваю на собі його погляд. Решта присутніх підводяться одне за одним, щоб представитися.

Можливо, тут і не буде, як у пеклі.

[3] Ідеться про фільм Квентіна Тарантіно «Ромовий пунш».

[4] Імовірно, йдеться про пісню американського дуету Simon & Garfunkel, яку випустили у квітні 1970 року.

[5] Героїня посилається на фільм «Полуденна млість» (англ. Afternoon Delight) 2013 року.

РОЗДІЛ ТРЕТІЙ

— Гей, Полуденна Млосте! — чую я позаду себе веселий голос, пробираючись паркінгом. — Зажди!

Насупивши брови, обертаюсь і бачу Шона, що прямує до мене між рядами автівок. Заклавши руки в боки, я пронизую його поглядом, та що ближче він до мене, то вище мушу задирати голову через різницю в зрості.

На грайливому сонці хлопець вражає мене більше, аніж спочатку, і я ледве тримаюся, щоб не роздивитися його з ніг до голови. Від його зовнішності відбирає мову: волосся кольору платини, де-не-де брудно-русяве, залита сонцем шкіра, дивовижна статура й карі очі, які випромінюють неясну владність, дужий ніс із невеличким горбиком та ідеальним кінчиком. А його вуста — лише один погляд на них, і я вже ошелешена. Шон висуває язика, просунувши його в кільце-пірсинг збоку, і вип’ячує повну нижню губу. Він роздивляється мене й усміхається, коли мій погляд спускається до його яскраво вираженого кадика, широких плечей, а потім нижче й нижче. На лівій руці в нього чимале татуювання: чорний кінчик крила й пір’я, що починаються над ліктем і закінчуються, здається, аж біля основи шиї.

— Мене не так звати.

— Вибач, — промовляє він, виблискуючи зубами. — Не втримався.

— Та ж доклади трохи зусиль.

Від його сміху я вкриваюся сиротами.

— Постараюся. Твоя промова була зухвалою.

— Так, я просто не дуже чекаю початку роботи. Це умова мого покарання.

Шон хмуриться.

— Покарання?

— Через моє прізвище. Мене змусили працювати в компанії весь рік, то ж, певно, я на це заслуговую. — Я стенаю плечима, ніби моя злоба

не сказала все за мене.

— Що ж, ти не сама. Я теж не в захваті від повернення сюди.

Шон старший за мене. Гадаю, йому приблизно за двадцять. Такого хлопця неможливо не помітити завдяки його шаленій зовнішності й аромату, що так само неймовірно зваблює. Кедр і щось іще, ніяк не зрозумію. Його аура просто незборима. Що довше він стоїть на сонці, то більше його проміння вбирає. Мене непокоїть, що я аж так бентежуся, дивлячись на нього. Та не можу картати себе за це, бо його погляд такий самий безсоромний. Зранку я геть не мала настрою, та все одно знайшла час причепуритися і тепер лише рада цьому. Стою перед Шоном у чорному сарафані до коліна, у дрібний горошок та із зав’язками на шиї. Розпущене волосся пасмами розсипане на плечах. Не пожалкувавши кількох хвилин, я нафарбувала вії та покрила губи, які тепер облизую під його поглядом, густим шаром блиску. Він опускає свої очі.

— Сесилія, правильно?

Я киваю.

— То чим ти зараз зайнята?

— А що?

Хлопець проводить рукою по скуйовдженому колосистому волоссю.

— Ти ж новенька в місті? Я живу неподалік звідси зі своїми сусідами. Сьогодні до нас мають завітати кілька друзів — можливо, хочеш доєднатися?

— Мабуть, ні.

Він нахиляє голову, здивований моєю миттєвою відповіддю.

— Чому ж?

— Бо я тебе не знаю.

— Так у цьому весь сенс запрошення. — Його слова просочені ввічливістю, та очі пожирають мене так жадібно, що стає ніяково.

— Той жарт на інструктажі, певно, дав тобі хибне уявлення про мене.

— Присягаюся, жодного припущення в моїй голові. — Він піднімає руки, і я помічаю ще одне татуювання: туз на правому зап’ястку, який грає постійну роль козиря в його рукаві.

Розумно.

Шон підморгує, і здається, ніби він поцілував мене в щічку. Вдома на мене чекають лише басейн і книжка — і то, мабуть, на все літо. Я ретельно оглядаю його й простягаю руку.

— Покажи своє водійське посвідчення.

Вигнувши густу біляву брову, Шон дістає гаманець і дає мені документи. Я беру їх і вдивляюся то в нього, то у фотографію. Він тим часом витягає цигарку й чиркає чорною титановою запальничкою. Я знову дивлюся на його посвідчення.

— Ти ж усвідомлюєш, що паління вбиває?

— Хтось же мусить продовжувати шкідливі звички мого старого, — видихає він.

— Альфред Шон Робертс, двадцять п’ять років, Діва. — Я фотографую його посвідчення й надсилаю повідомлення Крісті.

Якщо мене знайдуть мертвою, то винен ось цей чувак.

Вона одразу ж читає повідомлення й уже набирає відповідь, вочевидь у паніці. Фотографія не те що б відображає дійсність. На ній риси зовнішності Шона здаються різкими й дивними.

— Надсилаєш смс для підстрахування? — запитує він, проаналізувавши мої дії.

— Саме так. — Я повертаю йому посвідчення. — Якщо я не повернуся додому, то ти — перший підозрюваний.

Він начебто обдумує мої слова.

— Ти взагалі розважаєшся?

— У якому сенсі?

— Та в усіх.

— Не часто, ні.

Шон дивиться на мене з такою… напруженістю, його постать тепер виказує нерішучість, ніби він подумує забрати назад своє запрошення. Я дещо ображена, але вирішую спростити йому завдання.

— Я так розумію, це змінює справу? Не зважай, іще побачимося…

— Ні-ні, зовсім не змінює, просто… — Він притуляє руку до потилиці. — Господи, я все зіпсував. Просто хлопці, вони, ну…

— Шоне, я була на багатьох вечірках. Я не Червоний Капелюшок.

Від моїх слів Шон усміхається й гасить цигарку брудним черевиком пісочного кольору.

— Добре, бо нам не треба, щоб вовк натрапив на слід.

— То ж куди ти мене везеш?

На його обличчі спалахує яскрава усмішка, яка поцілює мені просто в серце.

— Я ж казав, до себе.

Я мала б насторожитися, особливо через його вагання, та допитливість не дає мені спокою.

— Я поїду за тобою.

***

Ми під’їжджаємо до двоповерхового будинку, єдиного у вузькому тупику. Між рештою будинків на цій вуличці є достатня відстань для приватності, що геть не схоже на той район, де я виросла. Я виходжу зі своєї «Тойоти Кемрі» й підходжу до ретро-автівки Шона, за якою ледве встигала. Машина вогняно-червона, здається, її лише нещодавно відполірували, і вона йому ідеально пасує. Уздовж вулички й кільця видніються подібні начищені автівки з потужними двигунами й де-не-де величезні вантажівки, у які ще спробуй залізти.

— Оце красуня, — кажу я Шонові, коли той виходить і зачиняє дверцята, затуляючи очі вінтажними окулярами в стилі Елвіса Преслі. Вони мали б сміховинний вигляд на всіх — та не на ньому. Відводячи очі, я ковзаю кінчиками пальців по глянцевому покриттю автомобіля.

— Що за авто?

— «Шевроле Нова СС» 1969 року.

— Мені подобається.

Він зблискує зубами:

— Мені теж, ходімо.

Я кидаю погляд на під’їзну алею й без зусиль розумію, що цей будинок пісочного кольору якраз ідеальних для холостяків. Нічого особливого, газон охайний і чистесенький, але враження, що йому чогось бракує. На ґанку зібралася групка людей, і дехто вже повернув голову в наш бік.

Раптово відчувши напад соціофобії, я зупиняюся. Шон уже попереду, і я відстаю на кілька кроків від нього. Помітивши, що я вже не поряд, він обертається, і я притискаюся зап’ястком до іншої руки, що вільно бовтається збоку.

— З ким ти живеш?

— Із двома друзями, вони мені як брати. Та обидва кусаються.

— Умієш заспокоїти.

Шон піднімає окуляри до маківки й насторожено дивиться на мене.

— Мабуть, усе ж підемо деінде.

— Гадаєш?

Він ступає кілька кроків уперед і спокійно промовляє:

— Слухай, визнаю: на заводі мені здалося, що ти бульдог, а не миле цуценя.

Я спопеляю його поглядом.

Він зауважує мій вираз обличчя й усміхається.

— От, саме така сердита гримаса допоможе тобі вижити в оточенні моїх друзів. Як гадаєш, зможеш так протриматися весь вечір?

— Я щось не розумію. Хіба вони тобі не друзі?

Хлопець упевнено підіймає руку та скидає волосся з мого плеча. Я непорушна.

— Якби ти здригнулася, я повів би тебе деінде, але ти встояла. Просто не дозволяй нікому повалити тебе з ніг. Як не дозволила цього мені на заводі.

Шон бере мене за руку й веде до ґанку крізь натовп, зупиняючись перед вхідними дверима.

— Хто це? — лунає голос із гойдалки. Він належить хлопцю, який обіймає дівчину. Обоє дивляться на мене з цікавістю. У їхніх поглядах читається: «Ми не ладнаємо з незнайомцями».

— Це новенька із заводу. Сесиліє, це Джеймс, а то — його дівчина Гезер. — Шон киває підборіддям на юрбу біля огорожі ґанку — хлопці критично вивчають мене, попиваючи пиво. — Расел, Пітер, Джеремі, Тайлер.

Усі вітають мене, киваючи. Моєю спиною прокочується дивне, хоча не таке вже й погане відчуття. Схоже на дежавю. Тайлер найдовше

затримує на мені погляд. Коли він підносить до губ пиво, мені в очі впадає кінчик крила під манжетою його футболки. Ми дивимося одне на одного, аж поки мене не заводять усередину.

Хоч я й сумнівалася, тут мені набагато спокійніше, ніж у батька, і з кожним кроком хочеться напитися цим відчуттям. Усередині я розглядаю безвадний будинок. Стіни, здається, нещодавно пофарбували, а всі меблі нові. У вітальні лише двоє — пара, що захоплено розмовляє на диванчику. Хлопець мимохідь обдивляється мене й киває Шону, який веде мене до скляних розсувних дверей. Мене охоплює острах, волосся стає дибки, щойно я опиняюся у внутрішньому дворику. Відчуття, наче стою на сцені перед натовпом, ніби це все неправда. Тут повно людей, від барбекю лине дим, а біля паркану видніється невеличкий гурт, що смалить цигарки. Ліворуч від нас за довгим столом грають у карти й попивають алкоголь. Ще кілька людей — і це зібрання можна було б уважати повноцінною вечіркою. Шон веде мене до середини дворика, де поруч із лавкою стоять ряди холодильників, ущерть заповнених пивом.

— Непоганий будинок.

— Дякую, ми стараємося. Пива?

— Я… — Замовкаю, намагаючись вписатися в компанію, та поки що лише вирізняюся на тлі інших мов недосвідчена біла ворона. Коли я востаннє пила алкоголь, це закінчилося погано. — Так, залюбки.

Шон відкриває пляшку сидру.

— Здається, це дівчачий напій.

Я роблю ковток за ковтком, насолоджуючись смаком. Шонові губи розпливаються в розпусну усмішку.

— Подобається?

— Так, непогано.

— Гадаю, я мусив запитати, скільки тобі років.

— Голосувати можу, та законно випити — ні.

Він опускає голову.

— За кілька тижнів виповниться дев’ятнадцять, я не дитина.

— От дідько. — Хлопець дивиться на мене. — Думав, що це я буду халепою для тебе.

Я двічі тицяю пальцем по лобі.

— Зі мною важко, так.

— Від тебе будуть одні проблеми, — промовляє він, дивлячись мені просто у вічі. — Це видно.

— Я й мухи не ображу.

— Ні, від тебе можна очікувати чого завгодно. — Шон повільно хитає головою, — Чого завгодно насправді. — Він дістає пиво з холодильника й сьорбає його, не зводячи з мене очей. — Ти голодна?

— Умираю з голоду, — чесно відповідаю я. Шлунок бурчить від запаху, що пронизує подвір’я.

— Їжа скоро буде готова. — Один із хлопців, що грають у карти на ґанку, кличе Шона до себе, зацікавлено розглядаючи мене. — Побудеш тут кілька секунд?

— Так, без проблем.

— Я скоро повернуся.

Він іде, і мої очі опускаються на його сідниці. Десь позаду мене лунає жіночий сміх. Я обертаюся й бачу дівчину, що крокує назустріч. Вона гарна, має довге біляве волосся, блакитні очі та, як на мій смак, ідеальну фігуру з м’якими вигинами. Я зі своїм зростом майже сто вісімдесят сантиметрів нависаю над її мініатюрною постаттю. Блакитні очі й рудувато-каштанове волосся я успадкувала від батька, а дещо непропорційну комплекцію — від матері. Мій пишний зад компенсує другий розмір грудей.

Дівчина всміхається.

— Не засуджую тебе. Сідниці в нього нічогенькі.

— Я так очевидно витріщалася?

— Трішки. — Вона дістає з холодильника сидр, відкриває пляшку й надпиває. — Проте всі ми тут витріщаємося на його дупу. Я Лейла.

— Сесилія.

— То звідки ти знаєш Шона?

— Не дуже-то і знаю. Ми лише сьогодні познайомилися на інструктажі.

Дівчина морщить носа.

— То ти на заводі працюєш?

— Моя перша зміна починається завтра. Я тільки вчора переїхала сюди.

— Я працювала там кілька років після школи, та не витримала. Майже всі тут або працюють там, або колись працювали. Та власник — козел. Він живе в замку десь неподалік. — Лейла обертається до мене. — Розумію, що туди йдуть містяни, проте чому ти пішла туди працювати?

— Я дочка того козла.

Вона нахиляє голову, округливши ясні блакитні очі, й дивиться туди, куди пішов Шон.

— Ти серйозно?

— Так, і повір, я теж уважаю цей завод страхіттям.

— А ти мені вже подобаєшся. — Дівчина робить іще один ковток сидру й обводить поглядом подвір’я. — Ніколи такого не було, і ось знову.

— Вони часто отак збираються?

— О, так… — Лейла змахує пальцями, наче ця тема не варта уваги. — То звідки ти переїхала?

— З Пічтрі-Сіті, неподалік від Атланти.

— Якою ж мала бути причина переїхати сюди?

Я стенаю плечима.

— Розлучення батьків. Цього року мати передала естафету батькові.

— Відстій.

— Саме так.

Лейла дивиться повз мене, киваючи тому самому хлопцю, який покликав Шона, та цього разу його погляд спрямований тільки на неї. Він нічим не схожий на того, з ким я сюди прийшла, але чимось усе ж таки привертає увагу, особливо її. Лейла знайомо всміхається йому й повертається до мене.

— Не можна залишати свого хлопця надовго наодинці, навіть із його друзями. Принаймні хлопця, який не може без тебе жити. А моєму не до вподоби, коли вся моя увага не спрямована на нього. — Дівчина пускає очі лоба, коли бачить, що він роздратовано смикає підборіддям. — Маєш хлопця у рідному місті?

— Ні.

Лейла все ще не зводить очей із хлопця, відповідаючи на його такий самий власницький погляд, а потім знову повертається до мене.

— Що ж, сподіваюся, ти знайдеш як розважитися в Тріпл Фолз.

— Можливо. — Я підношу до губ пляшку, щоб ковтнути сидру, та вона вже порожня. Лейла дістає з холодильника ще дві й простягає одну мені.

— Я, напевне, піду до нього. Ходи до нас, якщо хочеш.

— Дякую, я зачекаю на Шона тут. Рада знайомству.

— Ще побачимося, Сесиліє.

Вона неквапливо йде й сідає на коліна свого хлопця, обіймаючи його, поки він розігрує карту. Той ледь помітно, проте владно пестить її стегно великим пальцем. Лейла шепоче щось йому на вухо. Я відвертаюся, трохи заздрячи. У мене вже давно не було постійного хлопця, тож іноді я сумую за чимось таким.

Що довше я роззираюся, то більше усвідомлюю, що ці люди наче сім’я. Здається, я тут єдина чужинка, на яку, мабуть, зиркають усі довкола. Я аж ніяк не душа компанії. Зараз мені не завадив би Шон поряд, та він, імовірно, відійшов від мене назавжди. Я наче риба на суші посеред цього дворика. Іду ближче до паркана й чую музику з відчиненого вікна на другому поверсі будинку. Звідси видно трохи гір. Хай я переїхала з передмістя Атланти в гори десь у Залупинцях, що в штаті Ніденія, та все ж можу визнати: краєвиди тут неймовірні.

Ти взагалі розважаєшся?

Ні. Я була на кількох вечірках у старших класах, та завжди воліла піти додому раніше. Знаю, як поводитися, щоб улитися в компанію. Проте ніколи не почуваюся такою ж упевненою, як Крісті, — вона ніби всіх знає. Крісті завжди була підтримкою для мене, і зараз мені її бракує. Я ніколи не танцювала на столі й не знайомилася з людьми бездумно, випивши зайвого. У цьому сенсі мені немає чим похвалитися. Я завжди вважала себе інтроверткою — просто спостерігала за всім, що відбувалося, боячись припуститися помилок і зіпсувати собі репутацію.

Згодом я пошкодувала, що не зробила таки тих помилок і була аж такою боязкою. Кілька тижнів тому я закінчила школу, залишившись дівчинкою з випускного альбому, чиє ім’я ніхто не пам’ятає. Тепер до мене дійшло, що тут, серед незнайомців, я можу бути ким завгодно. Мене тут ніхто не знає — окрім Шона, для якого я мов розгорнута книжка. Крісті багато в чому має рацію щодо ролей у моїх стосунках із мамою. Вона роками благала мене розслабитися. Можливо, ще не пізно розслабитися й нарешті почати жити моментом?

Та це тільки мрії, які я навряд чи здійсню. Із цим усвідомленням я влаштовуюся біля паркана й допиваю другу пляшку сидру, милуючись краєвидом вічнозелених гір. Аж тут відчуваю, що не сама.

— Шон уже кинув тебе? — лунає голос збоку від мене. Я обертаюся й бачу Тайлера. Він стоїть навпроти, схрестивши руки та звісивши їх на край паркана. У виразі його обличчя та карих очах світиться тепло.

— Так. — Я вихляю пляшкою. — Але без претензій. Тут крута музика й смачна випивка, та й краєвид непоганий. Тайлер, правильно?

Він усміхається, і на його щоці з’являється ямочка.

— Правильно.

— Теж працюєш на заводі?

— Ні, поки що в гаражі. Нещодавно повернувся з Ґрінсборо, працював там останні чотири роки, поки був у резерві.

— Справді?

Хлопець проводить долонями по короткому волоссю.

— Так.

— У яких військах?

— Морська піхота.

— Тобі подобалося?

Він усміхається.

— Ну, військову кар’єру будувати не збираюся. Чотири роки в строю, ще чотири в резерві, та не можу сказати, що змарнував час.

— Із поверненням, морпіху. Дякую за службу.

— Будь ласка.

Ми цокаємося пляшками.

— Це ж тобі належить одна з тих машин на вулиці?

— Так, «Шевроле С20» 1966 року моя.

Я насуплюю брови, Тайлер усміхається.

— Неоново-зелений пікап із чорним верхом, — говорить він гордо.

Я роздивляюся його статуру: Тайлер трохи нижчий за Шона, та його тіло таке ж підтягнуте. У нього чарівні, насичено-карі очі з чорними, природно закрученими віями. Навіть сліпому видно, що в горах не бракує гарячих чоловіків. Крісті буде в захваті. Та хоч вони цікаві й неймовірно привабливі, я не впевнена, що хтось із них відповідає моєму типажу. Проте з кожним ковтком сидру моя думка змінюється. Поки що всі побачені біцепси мені подобаються. Від цієї думки в поєднанні із сидром я хихочу.

— І про що ти подумала? — Тайлер підіймає кутики губ, що робить його усмішку ще привабливішою.

— Та просто… учора я жила в іншому місті, а сьогодні вже випиваю на вечірці в незнайомців.

— Дивовижно, куди може завести життя, еге ж?

— Саме так.

— Звична справа, повір мені, — промовляє він і підходить ближче. Від його хижого погляду шкіра на моїй шиї вкривається сиротами.

— І що ти маєш на увазі?

— Проведеш тут трохи більше часу, і сама все зрозумієш.

— Ну, поки що причин ненавидіти це місце я не бачу, — розтягую я слова, розуміючи, що алкоголь уже говорить за мене.

— Радий це чути. — Тайлер налягає на мене біля паркана, та я не відчуваю загрози, лише тепло його шкіри, яку нагріло літнє сонце.

— Згинь, бовдуре, вона щойно прийшла, — рубає Шон, проштовхуючись між нами й здивовано дивлячись на мене. — І де ж та сердита гримаса?

Я підіймаю пляшку сидру, натякаючи на причину проблеми, і відчуваю тепло, коли Шон забирає її в мене.

— Ходімо нагодуємо тебе.

На обличчі Тайлера, яке загороджує плече Шона, розпливається широка усмішка.

— Ще побачимося, Сесиліє.

— Сподіваюся. — Я нахиляю голову, щоб хлопець побачив мою усмішку у відповідь.

— Казав же, що від тебе будуть проблеми, — протяжно промовляє Шон, хитаючи головою, а потім бере мене за руку й веде до заставленого м’ясом і гарнірами столика. Ми їмо разом, і складно не помітити погляди, спрямовані лише на нас, наче ми у власній невеличкій бульбашці, ізольовані від решти людей на вечірці.

— Не звертай на них уваги, — говорить Шон із повним ротом і жартівливо наказує, тицяючи в мене пальцем: — І пам’ятай про сердиту гримасу.

— А чому ми не їмо разом з усіма?

Карі очі ліниво поглипують на мене.

— Може, я поки що хочу побути з тобою наодинці?

— Справді? — Я відкушую шматочок, щоб приховати усмішку, бо ще не впевнена, що хочу здатися зацікавленою.

На початку цього маленького пікніка нас розділяли кілька сантиметрів, але тепер і цього немає — ми припадаємо одне до одного, торкаючись колінами. Зав’язується невимушена розмова, і виявляється, що Шон переїхав до Тріпл Фолз у п’ять років. Тут знайшов друзів, з якими тепер живе. Тайлер, Шон і ще один їхній сусід заїхали в цей будинок тиждень тому — напевно, це й стало одним із приводів для вечірки. Друга причина — повернення Тайлера. Шон працював то на заводі, то в гаражі після закінчення школи. Його сім’я тримає ресторан на Головній вулиці — один із найпопулярніших закладів у містечку. Я б сказала, що Шон мов розгорнута книга, проте в ній повно таємниць: здається, що сказані ним слова суперечать його думкам.

Після цілої тарілки м’яса все моє тіло німіє лише від поглядів хлопця. Я не можу впоратися зі своїми почуттями й крадькома зиркаю на Шона, коли він відволікається на гостей, які щойно приїхали. Що ближче до заходу сонця, то голосніші розмови на тепер уже жвавій вечірці. Я стою поруч із Шоном посеред дворика зі ще однією наполовину випитою пляшкою сидру, наші долоні ледь торкаються одна одної, поки він розмовляє з Тайлером і Джеремі.

Моїм тілом розливається тепло від випитого алкоголю, і голову заполоняють думки щодо можливого продовження цих випадкових дотиків. Мозок ледве сприймає половину від усього сказаного в розмові. Коли Шон навмисно проводить пальцем по моїй руці, я знову відчуваю виразно й непереборно, що за мною стежать.

Варто було розслабитися, як мене охоплює параноя. Я роззираюся в пошуках причини своєї тривоги й зустрічаюся зі сріблясто-сірими очима, що наче пронизують мене. Та ще більше лякає їхній хижий погляд.

Шонові слова лунають у моїй затьмареній свідомості. «Нам не треба, щоб вовк натрапив на слід».

Якщо мені не зраджує інтуїція, то це той самий вовк, який усе ж вистежив мене й тепер спостерігає за мною, стоячи за кілька кроків.

Навколо нього метушня, вечірка в розпалі. Я вдивляюся в його очі й урешті бачу його на весь зріст. Уже втретє за сьогодні мені спирає дихання, і то так сильно, що я приголомшена.

Я не можу витримати його пильного погляду. Він вивчає мене, ніби обмірковуючи свій наступний крок.

І вже наступної секунди прямує до мене.

Дідько.

Я підіймаю голову, спостерігаючи, як хлопець, оповитий темним туманом чоловічої краси, крокує через дворик. Довгі хвилі густого чорнявого волосся ростуть у формі вдовиного мису, а над сповненими доброзичливості сріблястими очима височіють такі ж темні брови. Гострі вилиці, витончений ніс і… губи.

Він наче щойно зійшов із подіуму, одягнений у все чорне — від футболки до армійських черевиків без шнурків, з уже геть млявим язичком. Я так само млявішаю з кожним його кроком.

У тілі поколює адреналін, і я щосили намагаюся не відвести погляду й підійняти підборіддя вище, борючись із невисловленою загрозою в його очах. Та сердита гримаса ніяк не врятувала б мене від владності цього чоловіка, від холоду в його погляді.

— Дідько, — чую бурмотіння Шона, коли «вовк» підходить до нас. — Я ж казав, що вона зі мною, брате.

Він відводить від мене очі, що наче висмоктують душу, і звільняє мене від кайданів. Відтак я чую глибокий і сповнений влади голос:

— Вона, бляха, дитина, та ще й донька твого боса. І їй досить випивки, принаймні тут. — Він повертається до мене. — Час додому.

Я насуплюю брови:

— Та не будь занудою.

Прокручую ці слова в голові. Так. Саме це я й бовкнула.

Присягаюся, у нього сіпнулися губи, перш ніж він вилаяв Шона:

— Вона йде.

— Розслабся, чуваче. Сесиліє, це Домінік.

— Домінік, — повторюю я, наче в тумані.

Господи, Сесиліє, навіть підлітки кмітливіші за тебе.

— Мій брат припустився помилки, привівши тебе сюди. Тобі варто піти.

— Ви брати? — Вони геть не схожі.

— Не зовсім, — виправляє Шон, стоячи ліворуч від мене.

— Справді хочеш мене вигнати? — запитую я Домініка, усе ще приголомшена. Можливо, це все сидр, та я досі відчуваю поколювання в долонях від тих дивоглядок із ним.

— Ти ж вісімнадцятирічна донька Романа Горнера, еге ж? — Його губи кривляться від огиди, кожне слово пронизане різкістю. За нами починає спостерігати дедалі більше людей. Я гучно ковтаю, бо дихати стає важко.

— Упевнена, що я не перша неповнолітня, яка випиває на ваших вечірках, — огризаюся я, відчуваючи на собі погляди присутніх. Домінік міг би просто відвести Шона вбік і звеліти випровадити мене, та він вирішив привселюдно змусити мене ніяковіти. — І за два тижні мені виповнюється дев’ятнадцять. — Це найслабший аргумент з усіх можливих.

Тепер на обличчі Домініка з’являється нудьга.

— Я тебе чимось образила? Та й узагалі, скільки тобі років? — запитую я, коли він кидає на Шона виснажений погляд, подумки дискутуючи з ним.

— А тобі це навіщо? — Він знову повертається до мене. — Хочеш записати це у своєму щоденничку з метеликами й стразиками? — Чую сміх навколо й червонію.

Господи, Сесиліє, замовкни.

— Нехай залишається, Дом, — озивається Лейла з патіо. — Вона ж нікому не заважає.

Він обводить мене поглядом із ніг до голови, і він мовчки рухає щелепою і німому наказі.

— Дом, пере… — починає Шон, та я вже підіймаю руку.

— Забудьте, я піду, — кажу я, переступаючи з ноги на ногу й почуваючись абсолютно приниженою. У його холодних сталевих очах бачу відображення власного боягузтва. Домініка це вдовольняє.

Він уже майже йде геть, та я зупиняю його, поклавши руку йому на передпліччя, допиваю решту сидру й кидаю порожню пляшку йому під ноги.

— Упс, — промовляю я, намагаючись якнайкраще зіграти роль благуватої.

Хлопець скрипить зубами, наче від мого дотику в нього з’являються пухирі. Його очі повільно підіймаються до моїх, а темні брови супляться, нібито промовляючи: «Що за хрінь?».

— Знаєш, міг би просто сказати, що був радий зі мною познайомитися. Ти ж виганяєш мене зі своєї вечірки. Так роблять ввічливі люди.

— Ще ніколи мене не звинувачували у ввічливості.

— А це не звинувачення, — відрубую я. Шон лається й тягне мене геть. — Це про порядність, йолопе. — Здається, сидр робить із мене п’яного британського пірата, або ж я передивилася програм на BBC. Я гигочу від сплеску енергії, коли Шон підіймає мене й закидає на плече.

— Але який же ти гарненький йолоп, — бурмочу я.

Усі сміються, а пишні губи Домініка майже розпливаються в усмішці. Я пручаюся Шонові, намагаючись вирватися з його рук.

— Знаєш, від мене самі проблеми, — уїдливо кажу я, чуючи, як хтось свистить мені вслід. — Запитай у свого брата. — Відчуваю стегном, як

Шонові груди трясуться, коли він несе мене через вітальню до вхідних дверей.

Вийшовши на вулицю, він ставить мене на ноги, ніби перепрошуючи усмішкою, та озирається через плече.

— Що, в біса, з ним не так?

— Я ж тебе попереджав, — усміхається Шон. — Домінік здебільшого кусається одразу, не гавкаючи.

— Не треба було йому так зі мною.

— Дом цим тішиться. Мушу визнати, усе минуло набагато краще, ніж я очікував.

— А я вважаю, що все минуло паскудно. — Бурмочу я нерозбірливо й усвідомлюю, наскільки сидр ударив мені в голову.

Шон супиться, уважно вивчаючи мене.

— Я відвезу тебе додому, окей? А вранці заберу твою автівку.

— Добре, — пирхаю я, поки він відчиняє мені двері. Сівши, схрещую руки від злості. — Почуваюся так, наче мені щойно дали тайм-аут. — Обертаюся до Шона. — Я не конфліктна людина. Вибач, не знаю, що зі мною сталося.

— Домінік і кошенятко змусить випустити пазурі.

— Та невже?

Шон придушено сміється, зачиняючи важкі двері, і зі співчуттям поглядає на мене. Я сповзаю по сидінню.

— Це через мого батька?

Він киває.

— На нього працює майже половина людей із цієї вечірки.

— Навряд чи йому цікаво, чим ви там займаєтеся після роботи.

— У нього великий вплив.

— Так, але я пообіцяла собі не говорити йому ані слова. Можеш мені довіряти. І я доросла людина.

Шон тицьнув по моїй губі, яку я мимохіть відкопилила.

— Ти збіса чарівна. І гарна. Але будьмо чесними: такій маленькій і хорошій дівчинці не варто тусуватися з нами, придурками.

— Я бувала не на одній вечірці, просто не була на них аж така активна. І ви, придурки, мені подобаєтеся. Крім отого йолопа.

— Точно?

— Він геть мене не вразив. — Це не зовсім правда: поки він не заговорив, я ним милувалася.

— Анітрошечки?

Я повільно хитаю головою, і Шон відкидає волосся з мого плеча. Він так на мене діє, що від його погляду я хочу бути ближче. Розумію, що через випивку втратила пильність, однак точно не можу звинувачувати в усьому алкоголь. Шон наче знезброює, і між нам точно щось є.

— Тоді доведеться звикати до моєї присутності у твоєму житті, — говорить Шон низьким голосом і береться за моє підборіддя, проводячи великим пальцем по крихітній ямочці на ньому.

— Не заперечую. — Коли Шон поволі забирає руку, я вже не відчуваю тепла його тіла. Намагаюся пристебнути пасок безпеки, та в голові паморочиться від усього, що зараз відбулося. — Дякую за сьогодні. Мені було весело.

Він заводить авто, і вібрації, які я відчуваю босими ногами, наче розпалюють вогонь у мені. Шон помічає моє збудження.

— Подобається?

— До біса подобається, — киваю я. — Ніколи не їздила в такій автівці.

Він вивчає мене, і в машині стає важче дихати.

— І про що ти подумав? — краду я запитання, яке раніше поставив мені Тайлер. Мій голос захрип від диму й уважного погляду цього бога сонця.

— Іншим разом.

Шон рушає з під’їзної алеї, і я хихочу: дорога додому здається такою ж запаморочливою, як і попередні кілька годин на вечірці. Скло автівки опущене, вітер колише моє волосся, а хлопець поряд везе мене безлюдними дорогами просто до батькового палацу. Від важких басів старого сатерн-року здригається весь салон. Я простягаю руку в повітряне море, і в грудях зароджується усвідомлення, що життя багате на можливості. Я крадькома поглядаю на Шона й помічаю багатонадійний блиск у його очах і легку усмішку.

Це початок чудового літа.

РОЗДІЛ ЧЕТВЕРТИЙ

— Доброго ранку, Сесиліє, — говорить Роман, коли я доєднуюся до сніданку.

Він сидить за відполірованим столом у кріслі з високою спинкою. Окрім дорогезних кремово-бірюзових завіс, у кімнаті нічого немає. Батько, одягнений у якийсь дизайнерський костюм, вправно настромлює на виделку грейпфрут.

— Доброго ранку, пане.

— Чув, як ти приїхала вчора ввечері. Щось із твоєю машиною? — Він незадоволений.

От лайно.

— Здала її на техогляд, заберу сьогодні вдень, — брешу я, перемагаючи бажання притиснути руки до скронь.

Гадки не мала, що сидр буває таким міцним. Я оминаю цей невеличкий демонстраційний сніданок і зникаю на кухні, про яку мріяв би шеф-кухар із зіркою Мішлена. Дістаю з холодильника пляшку води, трохи йогурту, який попросила купити батькову економку, і хапаю кілька виноградин. Повернувшись до їдальні, визираю у вікно й бачу, як сонце нового дня осяває передній фасад замку. Дружній сім’ї, у якій усі щиро радіють одне одному, точно сподобався б цей будинок. Та, на жаль, тут живе чоловік, який цього не цінує.

— Сьогодні твій перший день.

— Ага. — Я сідаю навпроти батька.

— Мені не до вподоби твоя манера висловлювання, як і брак ентузіазму, — сухо промовляє він, гортаючи щось у своєму телефоні.

— Вибачте, пане, я все ще не оговталася після переїзду. Упевнена, що буду здатна на більше, коли остаточно прокинуся.

Роман оглядає мене, і я бачу щось спільне між нами: темно-синій одяг і каштанове волосся.

— Маєш усе, що треба?

Я киваю.

— Якщо чогось забракне, то знайду сама.

Він відкладає телефон і дивиться на мене з батьківською авторитарністю. Це смішно і дратує.

— Я хочу, щоб ти скористалася перевагами цього року. Ретельно обдумай варіанти. Ти вже визначилася зі спеціальністю?

— Ще ні.

— Скоро буде запізно.

Я поглядаю на свій новенький Apple Watch — подарунок на честь приїзду, що чекав на порозі моєї кімнати минулої ночі. Досі не розумію: це натяк на графік, якого я погодилася дотримуватися, чи просто жест доброї волі?

— Та ж лише восьма ранку.

— Не вдавай дурепу.

Я підморгую йому.

— Навчалася в найкращих. — Це брехня. Я нічого не навчилася від цього чоловіка, хіба затямила, що час для нього — гроші. Ні те, ні те батько витрачати на мене не хотів.

Я кладу виноградинку до рота.

— Дякую за годинник.

Роман ігнорує мою вдячність і напружує щелепу.

— Мені телефонували з відділу кадрів.

Я зіщулююся в кріслі й глитаю.

— Невже?

— Про що ти думала, коли кидала цей коментар?

— Я не думала, пане. Запевняю, це більше не повториться.

А ось це вже правда. Більшу частину життя я з власної волі провела на правильному боці. Шон мав рацію. Я скидаюся більше на хорошу дівчинку, аніж на бунтарку. Багацько моїх однолітків пішли іншим шляхом і доброго життя не знайшли. Від добра там і сліду не було. Одначе мені нічого не подобається в цій розмові. Я зараз дозволяю батькові контролювати моє життя й ненавиджу себе за це. Я могла б вилетіти з-за столу й повернути власне життя, забрати назад той рік,

який він краде. Та мова не лише про гроші, під загрозою благополуччя моєї матері, тому я випростуюся.

— Я з нетерпінням чекаю на робочі дні, чесно. Просто, мабуть, трохи перебрала вчора ввечері.

— Не зовсім те, що хоче почути батько.

На язику крутиться запитання: «І де ж той батько?» — та я вдаю, що все гаразд.

— Просто відсвяткувала трохи закінчення школи. Якщо це тебе заспокоїть, я випила лише три пляшки легкого пива. Не дуже люблю алкоголь, та й узагалі нічого забороненого не вживаю, якщо вже ми про це.

— Приємно чути.

А мені ні.

— Хто підвіз тебе додому?

— Просто місцевий.

— А ім’я в нього є?

— Є. Друг.

На цьому варто поставити крапку в нашій розмові. І її ставлю я.

***

Усе чисто.

Шон: Буду за 30 хвилин.

Я плаватиму на задньому дворику. Долучайся, якщо хочеш. Код від воріт 4611#.

Перший стрибок у басейн — це щось неймовірне. Ще б пак: я стрибаю «бомбочкою» і лаюся на всю горлянку. Це здається правильним.

Я замало знаю про свого батька, щоб зрозуміти, чи задоволений він своїм життям, та майже впевнена, що він нещасний. Щасливі люди не заробляють гроші аж так напружено. Він надто нервовий і передав цю рису мені в спадок. Та я пообіцяла собі позбавитися її. Проте якщо цього року моя мета — завоювати його прихильність і поводитися якнайкраще, то ліпше дочекаюся, коли залишуся на самоті, а відтак

уже влаштую тихий бунт. Поки що моє перебування тут здається прорахованим до хвилини. Нагадує ідеально зачесане волосся, яке так і кортить розкуйовдити. Якщо в мені живе бунтарка, то вона бореться проти одноманітності. Можливо, саме тому я почувалася на тій вечірці як риба у воді. У кожного в тій компанії немов на лобі було написано «беззаконня», принаймні так це сприйняли би батьки. І саме зараз, у період між закінченням школи й вступом до коледжу, я можу мати таку свободу. Весь початок ранку я роздумую над тим, як повернути собі вкрадене.

Та моя дилема має просте вирішення. Відтепер я частіше говоритиму «так». Будь-чому й будь-кому, на мій вибір. Перші вісімнадцять років життя я не дозволяла собі нічого зайвого, однак тепер розумію, що вони виявилися порожніми, якщо не безплідними. Не хочу починати наступний етап, шкодуючи про змарновані шанси. Тому цього літа «ні» перетвориться на «так». Безпека перетвориться на ризик, і крапка. Я вийду із сірої зони зі всіма зобов’язаннями перед батьками і знайду спосіб розфарбувати своє життя.

Я поєднаю цей рік ув’язнення зі свободою, якої так потребую, — не лише від обов’язків, а й від морального кодексу, який сама собі надумала.

Вільний час набуде для мене абсолютно нового значення.

Я стрибаю в басейн, наче підписуючи контракт із собою. Пропливши кілька кіл, уже бачу перед собою картину нового життя. Виринаю й ледь не скрикую, помітивши на краю басейну Шона в плавках та із запаленою цигаркою в руці.

Від одного лише погляду на нього мені хочеться перехреститись і піднести вдячну молитву. У ньому зачаровує все: від гострої мов бритва лінії неслухняного волосся до обурливо накачаних грудей і рельєфних м’язів поруч із ребрами. Дивовижна доріжка золотавого волосся спускається під пояс плавок, підкреслена дугою косих м’язів його живота. Здається, що Шон уклав угоду з дияволом за таке засмагле й мускулясте тіло. Він уособлює сексуальність, і я тону в його очах, що зорять на мене згори. Відчуваю його погляд навіть попри масивні позолочені окуляри й дістаю дозу адреналіну просто в груди.

— Сумувала за мною, Цуценятку?

— Можливо.

Шон нахиляється й набирає воду в долоню, щоб загасити цигарку, і я нарешті можу добре роздивитися татуювання на його руці. Пір’я належить ворону з розправленими крилами, що займає все плече, голова та дзьоб упираються в біцепс, немов відвернувшись від Шона й стежачи за тим, що діється в нього за спиною. Загрозливі гострі кігті на його торсі ніби боляче впиваються в шкіру. Тату таке яскраве, чітке. Воно наче існує окремо від Шона: варто простягнути руку й доторкнутися до вигадливо промальованого пір’я, птах одразу ж оживе.

— Гарна місцина.

— Дякую, перекажу власникові.

Шон роззирається.

— Ти справді не претендуєш на всі ці статки?

Я стенаю плечима.

— Не я ж на них заробила.

Шон хитає головою і стиха свистить, оглядаючи територію.

— То он як живе один відсоток людства.

— Ага, і повір, я так само не можу до цього звикнути.

— Чому?

— Ми не спілкувалися багато років. Я пережила підлітковий вік, і тоді він вирішив, що у нас можуть бути якісь взаємини.

— Звучить фігово.

— Досить про Романа. Ти плаватимеш чи ні?

Знявши футболку й відкинувши цигарку, він пірнає. Я вчасно обертаюсь і бачу, як він виринає. З його густого білявого волосся ллється вода, стікаючи дивовижними грудьми.

Він випростовується, підносячись над водою на всі свої сто вісімдесят сантиметрів.

— Як почуваєшся сьогодні, легковага? — запитує він тихо й чітко, наче диктор на радіо.

— Почуваюся... наче випила кілька пляшок слабоалкогольного пива. І, мабуть, мені трохи соромно.

— Забудь. Ти справила враження.

— Не дуже вдале — мене вигнали. — Я тримаюся на воді, відчуваючи, як сонце обпікає мені спину.

— Річ не в тобі, а в Домініку, повір мені.

— То розкажи, чому ти тоді покинув завод?

— Я працював у гаражі, але Дом закінчив університет і повернувся, щоб зайняти моє місце.

— Домінік лише закінчив університет?

Шон підняв брову.

— Ти його засуджуєш, Цуценятку?

— Ну, він козел. Де він навчався?

— Щойно здобув ступінь магістра в Массачусетському технологічному інституті. Комп’ютерний гік. Злісний геній із клавіатурою

Стає дедалі цікавіше.

— Справді?

Шон усміхається.

— Ти вражена?

Мене як громом прибило — геть не уявляю Домініка поміж інших студентів. Тоді Шон різко б’є рукою по воді, і мене обливає хвиля.

Ошелешена, я випльовую воду.

— Засранець!

— Ти ж у басейні. — Він зводить густі брови. — Неодмінно намокнеш.

Його слова — самі натяки. Крісті була б у захваті від такого хлопця. Складно повірити, що він у Романовому басейні.

Я рухаюся до Шона, ніби долучаючись до його гри, та натомість швидко розвертаюся, поправляю бікіні й виходжу з води. Я вибрала найменш відвертий купальник зі своїх двох, однак через погляд Шона почуваюся голою.

— Ти куди?

— Хочу пити. Тобі щось принести?

Він дивиться на краплинки води, що стікають моєю шиєю.

— Не відмовлюся.

— Води? Чаю? Виноградного соку?

— Здивуй мене.

— Здивую. — Я витираю рушником волосся й загортаюсь у нього. — Буде виноградний сік.

— А ти сьогодні в ударі, так?

Шонова усмішка засліплює. Кортить попросити його зняти окуляри. Прямуючи до будинку, я відчуваю власне напруження й розумію: шкіра вкрилася сиротами аж ніяк не через вітерець, що обдуває моє мокре тіло. У будинку обережно ступаю морем полірованого мармуру й визираю назовні: Шон сів на бортик басейну й запалив цигарку, чекаючи на мене. Перемагаючи бажання написати Крісті, я закриваю обличчя долонями й відчуваю, як губи розтягуються в усмішці. У мене було лише два партнери, та я не невинне дівча. Почавши займатися сексом, я здивувалася власній хіті, сексуальності, захопленню самим дійством і несподіваним бажанням після нього. Але потяг, який відчуваю зараз, геть інакший.

Я дістаю дві пляшки виноградного соку з холодильника й знову визираю на вулицю. У сімнадцять років я страшенно вклепалася в Бреда Портмана. Була впевнена, що почуття від усвідомлення взаємності ніщо не перевершить. Коли він уперше поцілував мене, запаливши вогонь у моїх грудях і животі, здавалося, ніщо не зрівняється з тією ейфорією. Як і з відчуттям, коли Бред, заплющивши очі від задоволення, увійшов у мене вперше.

Я не сумнівалася, що ці почуття та спогади залишаться найсексуальнішими в моєму житті. Аж поки не вийшла на вулицю із соком у руці й не побачила, як Шон знімає темні окуляри.

РОЗДІЛ П’ЯТИЙ

З мого телефона, що лежить на шезлонгу, тихо лунає пісня BØRNS «Blue Madonna», а я бреду вглиб басейну. Шон притулився до протилежної стінки. Він витягнув дужі руки вздовж бетону позаду себе й роздивляється мене. Я ж вивчаю темне татуювання на його руці.

— То в чому фішка цього тату?

— Фішка?

Я пускаю очі під лоба.

— У твоїх друзів така сама, у багатьох із них. Що воно означає?

— Це ворон.

— Очевидно, — відповідаю я, відчуваючи, що стегна й литки вже горять від браку фізичної активності. — Але що він символізує? Це якесь… тату для найкращих друзів? — Я хихочу.

— Знущаєшся з мене, Цуценятку?

— Та ні. Але хіба не дивно, що в тебе й у купи інших дорослих хлопців одинакові тату?

— Ні, — чітко говорить Шон. — Це як обіцянка.

— Обіцянка чого?

Шон стенає плечима.

— Усього, що знадобиться.

— Полюбляєш відповідати загадками?

— Я кажу правду.

Він опускає погляд, коли я допливаю до середини басейну й мої груди виринають із води. Потім знову дивиться мені у вічі, і цей погляд закарбовується в моїй свідомості.

— Не скажеш, про що ти думала всю дорогу? — Від його запитання у мене пересихає в горлі.

— Думала, як мало про тебе знаю.

— Та нема про що розповідати. Я ж казав, що переїхав сюди ще малим. Тріпл Фолз — маленьке місто. Як ти вже могла зрозуміти, ми

придумали креативний спосіб урізноманітнити своє дозвілля.

— І тоді ти познайомився з Домініком? У дитинстві?

Шон усміхається.

— А я от ходив-гадав, коли ж ти знову про нього згадаєш.

— Він завжди так поводиться?

— Як «так»?

Я морщу носа.

— Нестерпно. — Я й сама мимоволі всміхаюсь.

— Гадаю, це риторичне запитання.

— То що з ним не так? Мама недолюбила?

— Мабуть, ні. Вона померла, коли він був малим.

Я здригнулася.

— Дідько, яка ж я сволота.

— Він теж. І він за це не перепрошує, тож і тобі не варто.

— То ви всі просто друзі з обіцянкою? Чому ворон?

— А чом би й ні?

Я закочую очі.

— Нічого з тебе не витягнеш.

Від його ласкавого голосу в мене перед очима все пливе.

— Перестань уже ховатись у воді й підійди ближче. Хоч зможу тебе краще роздивитися.

— Я не ховаюся, — пищу я й від цього хочу втопитися.

Шон мовчки підводить підборіддя, і я повільно підпливаю ближче. Він так само розслаблено занурюється у воду по самі вуста, ледь-ледь торкаючись ними водної гладі.

Уже на відстані кількох кроків Шон впливає на мене смертельно. Руки, здається, геть не слухаються, коли я пливу до нього. Хижі горіхові очі блукають по мені, немов він вирішує, у що впитися зубами найперше. Мені це подобається — жага, те напруження, що наростає в насиченому хлором повітрі. Я в халепі, і ми обоє це знаємо.

— Про що думаєш? — Мій голос тремтить. Завелике напруження. Коли я підпливаю достатньо близько, Шон завдає удару, обхоплюючи мене за талію й притягуючи до себе. Я зойкаю, потім хихочу. Його погляд ковзає моїми грудьми, гаряче дихання обпалює лобок, а соски

тверднуть від Шонового доторку до мого стегна. Він досі на мілині, і я височію над ним. Кожен його видих зачіпає тонку тканину між моїми ногами, проходиться клітором. Я ледве стримую стогін.

— Хочеш почути, про що я думаю? — грубо шепоче Шон. — Цього ти хочеш?

Я повільно киваю.

Гуркіт автомобіля здалека виводить мене зі ступору, та Шон знову привертає мою увагу, легенько танцюючи кісточками пальців уздовж мого живота.

— Гадаю, у нас мало часу на таку розмову. — Його голос зривається, коли він нахиляє голову, відкидаючи мокре волосся з моїх грудей, і повільно встає. Важко не помітити крапельки води, що виблискують на його шкірі, наче діаманти. Я помічаю кілька шрамів на його грудях і біцепсах та облизую нижню губу, відчуваючи, як уся стискаюся всередині.

Шон нахиляється і цілує мене в скроню, ковзаючи пальцями по моєму плечу.

— Дякую за компанію.

Вигнувши брову, я знову чую ревіння двигуна з вулиці.

— Зачекай... а як же моя машина?

— Припаркував її перед входом.

— Ти приїхав на моїй автівці? У тебе ж нема ключів.

— Я працював у гаражі, пам’ятаєш?

— То ти ще й слюсар?

Він самовдоволено посміхається.

— Звісно.

— Ну, тоді дякую.

— Ну, тоді нема за що, — досконало копіює мене Шон, відповідаючи з таким самим розчаруванням у голосі.

Хочу, щоб він мене поцілував, і цей зарозумілий негідник це знає. Він тішиться моїм засмученням. Веде якусь гру. Я розлютилася б, та вже й сама її вподобала. Шон виходить із басейну, хапає свою футболку й одягається. Розчарування пробирає мене, коли хлопець

надіває окуляри, дістає з пачки цигарку й, нахиливши голову, запалює її запальничкою. Не зводячи з мене очей, він випускає хмарку диму.

— Побачимося на роботі.

РОЗДІЛ ШОСТИЙ

— І що це, в біса, таке? — бурмочу я собі під ніс, хапаючи ще один контейнер.

Я виготовляю калькулятори. Поправка: контролюю якість нових калькуляторів, щойно виготовлених компанією «Горнер Тек». Я лише годину на зміні й уже зрозуміла, що не варто кидати коледж. Потрібно критично думати про своє майбутнє. Це аж ніяк не робота моєї мрії. Я заповажала колег невдовзі після початку зміни. Упевнена, що й вони не мріють тут працювати, проте залишаються, щоб забезпечити сім’ю. Я не можу звинувачувати чи засуджувати їх за це, хай яка ця робота мені неприємна.

Та це не моє майбутнє.

Я ж, бляха, збожеволію. Лише три години зміни, і я вже задивляюся на годинник, знову і знову проклинаючи своє становище. І таким буде наступний рік?

Ще й моя напарниця — балакуча Кеті, яка, схоже, грає роль пліткарки на заводі й працює зі швидкістю світла. На її тлі я просто незграбне дитя. Зате з нею можна лише кивати: Кеті цілком задоволена такою розмовою.

На четвертій годині я чую знайомий запах кедру й нікотину. Його дихання б’є мені у вухо.

— Як справи, Цуценятку?

Я обертаюсь і бачу Шона, який ніби віддзеркалює мене. На ньому штани кольору хакі й сорочка з короткими рукавами, що анітрохи не применшують його привабливості. Хлопець широко всміхається мені, тримаючи планшет-блокнот. Пані Щебетуха вже зацікавилася нами: її очі зиркають то на мене, то на Шона.

— Чистий адреналін, — незворушно кажу я й чухаю вухо під сіткою для волосся.

Шон сміється.

— Тобі потрібні навушники, — каже він, витріщаючись на жінку поруч зі мною. Шон, мабуть, знає, як вона полюбляє теревені.

— Я гадала, тут не можна.

— Можемо спробувати обійти це правило.

Шон — фактично мій керівник, і це набагато спрощує роботу. За його словами, раніше він працював на заводі кілька років поспіль, заробивши стаж, який зберігся за ним після звільнення. Того дня Шон пішов на інструктаж лише задля формальності, щоб оновити в пам’яті політику заводу. І тепер я не можу уявити чогось кращого за шанс бути його підлеглою.

Ми мовчки дивимося одне на одного, аж поки він не киває за моє плече:

— Один пропустила.

— Ти мене відволікаєш, — нахабно кажу я.

— Приємно чути, — підморгує він мені. — Скоро побачимося.

Коли він відійшов на безпечну відстань, Щебетуха, яку насправді звуть Меліндою, зиркає на мене, хапаючи черговий контейнер зі штабеля, який щойно привезли на нашу станцію.

— Звідки ти знаєш Шона?

Я стенаю плечима, складаючи порожні контейнери.

— Ми познайомилися вчора на інструктажі.

— Будь обережна з ним. І тримайся якомога далі від його друзів, особливо від того чорнявого, якого вони називають Французом. — Вона нахиляється до мене. — Я чула про нього... дещо.

— Справді?

Француз.

Мабуть, Мелінда говорить про Домініка. Я помітила невеличкий акцент у його вимові й майже не сумніваюся, що її застереження небезпідставні. Минулого вечора мене познайомили із цією розкішною темною хмарою. Дом — це дзеркальна протилежність гострого сонячного промінчика, який сьогодні оволодів моїми думками.

На вигляд Мелінді близько сорока. Вона точно дотримується традиційних цінностей: старомодна завивка, джинси мом із завищеною талією та хрестик на шиї виказують її. Після кількох годин

«розмов» із нею я дійшла висновку, що вона не лише заводська пліткарка, а й місцева, і кожна моя таємниця згодом стане відомою всім. Без сумніву, я стану темою її розмов сьогодні за вечерею.

— Так. Вони не жартують. Швидкі тачки, вечірки, наркотики й дівчата. — Вона нахилилася ближче. — Я чула, у них спільні жінки.

Такі плітки слухати цікавіше, аніж історію про тогорічну аварію на човні її дорогої подруги Патриції та долю її одинадцятирічного кокер-спанієля.

— Невже?

Вона нахиляється ще ближче.

— Ще чула, що вони курять траву.

Я не можу стримати хихотіння.

— Що, марихуану?

Жіночка примружилася у відповідь на мою зневажливість.

— Я просто попереджаю, будь обережною. Один із них закрутив із хрещеницею моєї кузини, і доброго там було мало.

Мені не вдається прикусити язика.

— І що ж із нею сталося?

— Та ніц ніхто не знає, її вже кілька місяців не видко. Той хлопець розбив їй серце на друзочки, і вона тепер рідко буває вдома.

Мелінда дістає з кишені мобільний телефон, роззираючись, бо на території заводу користуватися ним заборонено. Знаходить у профілі в соцмережі фотографію дівчини — вона неймовірно вродлива. Я відразу ж кажу про це Мелінді.

— Моя кузина нею пишалася, та щойно цей хлопак в’ївся їй у голову, її стало не впізнати. Не знаю, — вона озирається через плече, — у тих красунчиках, мені здається, криється диявол.

З огляду на перше та друге враження про них, мені складно повірити, що хлопець із цієї історії — Шон. А от Домінік цілком відповідає опису.

Можливо, це неправильно, але до кінця зміни я не відходжу від Мелінди — зненацька розмовляти з нею стало цікаво.

РОЗДІЛ СЬОМИЙ

Із болем у спині після цілого дня на ногах я відчиняю машину й гепаюся на сидіння. Умикаю кондиціонер, щоб вивітрити вологу із салону, й нахиляю душники у свій бік, щоб осушити тепле липке обличчя. Дістаю із сумочки телефон і помічаю, що пропустила повідомлення від Крісті. І не стримую усмішки, коли бачу й повідомлення від Шона.

Шон: Приїжджай у гараж. Кину локацію.
Сьогодні був важкий день. Я б просто поїхала додому.
Шон: Дурниці. Виспатися ще встигнеш. Із мене піца.

Шон надсилає геолокацію, і я зважую втому й бажання знову його побачити. Рішення ухвалено, дорога займає десять хвилин, і, під'їхавши, я сиджу в машині, приголомшена розміром гаража. Поруч із заскленим фоє бачу шість гаражних воріт, найбільші в самому кінці — певно, для ремонту автівок серійного виробництва. Геть не так я його уявляла. Кілька автівок, які я вже бачила на вечірці, стоять на великому майданчику на вулиці. Вийшовши з машини, чую музику, що долинає з іншого боку погнутих дверей. Мабуть, робочий день уже завершився, бо ознак життя, окрім тьмяного світла у фоє, я не побачила. Наблизившись, чую запах, який ні з чим не сплутаєш.

Ці дияволи курять «траву».

Я хихочу, розплітаю волосся та розчісую його пальцями. З уніформою, щоправда, нічого не вдієш. Підходжу до дверей, підношу руку, щоб постукати, й бачу Домініка по той бік вікна з логотипом «Автомайстерня Кінґа». Зупиняюсь і впиваюся в нього поглядом. Пасмо темного волосся каскадом спадає йому на чоло, коли він несамовито клацає комп'ютерною мишкою, сидячи під жовтим світлом. Ідеальними губами Дом стискає цигарку, а біля монітора стоїть відкоркована пляшка пива.

У нього такі густі вії. Навіть звідси видно, як вони витанцьовують над його високими вилицями. На нього збіса приємно дивитися. Широкі груди облягає сіра футболка з логотипом і кількома плямами мастила, що тягнуться до темних джинсів. Домінік і в лахах матиме неймовірний вигляд. Роздивляючись його руки, я уявляю, якої шкоди вони можуть заподіяти та яку насолоду подарувати. Ніби відчуваючи, що я дивлюся на нього, він підіймає очі й перетинається зі мною поглядом.

Бум.

Мені вистрілили просто в груди. Серце тепер щосили калатає, аби я не задихнулася.

Наступні кілька секунд Дом так само пильно вивчає мене, а потім крокує до дверей. Відчинивши їх, незворушно дивиться на мене згори вниз. Із його губ вільно звисає косяк.

— Ти що тут забула? — грубувато запитує він, ніби кричав весь день, а потім випив гарячого віскі.

— Мене запросили.

— Дозволь мені скасувати запрошення.

— Чому?

Домінік видихає хмаринку диму, і я відвертаюся, ховаючись від нього.

— Тобі тут не місце.

Я нікуди не поїду. Це точно. Метикую на ходу, вириваю косяк із його губ і затискаю між пальцями. Він витріщається, спостерігаючи, як я поволі затягуюсь та кілька разів махаю рукою, відганяючи від себе дим.

— На смак… — я вдихаю, — просто, бляха, жахливо, — кашляю на видиху.

Дом кривиться, і його усмішка зникає.

— Усе тому, що ти намагаєшся бути не собою. Тобі тут не місце, Сесиліє.

— Я не питиму.

Він забирає свій косяк.

— Сонце, роби, що забажаєш, тільки не тут.

Домінік уже зачинив би двері, проте я застромляю ногу в щілину.

— Якщо річ у моєму батькові, то я теж не фанатію від нього, ясно? Я просто результат його гріховної розпусти, — глузую я, вдаючи із себе проповідницю. — Отак усе й поламалося. — Окидаю оком фоє. — Тупий жарт. Це місто не належить йому. І я йому не належу.

Домінік схрещує руки. Мої слова анітрохи не змінили його думки.

— Він не шериф, ясно? Я новенька в місті, знуджена до нестями й застрягла тут аж на рік, тому друзі мені не завадили б. А тепер впусти мене, поки я не почала скиглити й жалітися твоєму братові.

— Бачиш те вікно? — Він киває на велике вікно позаду мене.

— Так.

— Що там написано?

— «Автомайстерня Кінґа». — Я пускаю очі під лоба, розуміючи, до чого він веде. — Гаразд, я зрозуміла, ти тут головний. Тоді нумо торгуватися, містере Кінґ. — Я ступаю крок до нього. Домінік зависокий, і ми стоїмо не ніс до носа, однак достатньо близько, щоб я вдерлася в його особистий простір. Для мене це сміливий вчинок, і я щосили намагаюся приховати тремтіння в голосі. Дістаю з кишені двадцятку.

— За пиво сьогодні плачу я.

У нього сіпається підборіддя. Очі кольору сталі незмигно дивляться на мене.

Я ховаю гроші назад у кишеню.

— Облиш, Домініку, будьмо друзями, — кліпаю я й заглядаю йому за плече в надії, що Шон побачить мене і втрутиться, та все дарма. — І що я маю зробити, щоб потрапити сюди?

Він стоїть мовчки, забираючи в мене впевненість у собі. Я щосили намагаюся пробудити якусь альтернативну версію себе, яка зможе переграти такого опонента. Та його незворушний погляд свідчить, що мені це катастрофічно не вдається.

Проте він має рацію. Я лише гілочка, яка вдає із себе могутній дуб. Проте мушу виконати власні обіцянки самій собі. Тому роблю те, що тільки й спадає на думку, — вириваю косяк із його пальців і затягуюсь, а потім видихаю дим йому в обличчя.

Двох затяжок виявляється достатньо, щоб я побачила космос. Домінік глибоко зітхає та роздратовано гарчить.

На мій подив, двері відчиняються, і я хитко заходжу всередину у своєму скафандрі. Від голосу Дома моя шкіра вкривається сиротами.

— Не змушуй мене пошкодувати.

Я простягаю йому косяк, усе ще затиснувши його пальцями.

— Гаразд, але не дозволяй мені ще раз затягнутися. — Я вже на півдорозі до дверей, що ведуть до відсіку, та зненацька Дом зупиняє мене.

— Сесиліє. — Я б до кінця своїх днів слухала, як він вимовляє моє ім’я з ледь помітним акцентом. Озирнувшись, помічаю засторогу в його погляді. Половину зміни мені читали лекції про те, що з цими хлопцями не варто зв’язуватися, проте вони лише додали гарту. — Я більше не повторюватиму. Це добром не закінчиться.

— Знаю.

— Та не все.

— Oh, mais j’en sais déjà beaucoup, Français. — О, та я багато чого знаю, Французе.

Я вивчала французьку в старших класах, але точно не говорю нею вільно. Однак тим урокам варто подякувати, бо він ледь помітно всміхається, а в очах з’явилося стримане здивування.

— Je ne parle pas français. — Я не говорю французькою.

Від Домової усмішки вмерти можна. Вона досконала на його повних вустах. Байдужий вогонь в його очах обпікає мене щосекунди дужче. Я відводжу погляд, не в змозі витримати напруження. Повертаюсь до гаража й, спотикаючись, іду до дверей. У дальньому кутку останнього відсіку юрмляться хлопці — вони грають у більярд на старому більярдному столі. Шон нарешті помічає мене, і його усмішка зігріває.

— Побачимося там? — Я озираюся на Домініка, який усе ще незворушно дивиться на мене.

У відповідь він лише киває.

РОЗДІЛ ВОСЬМИЙ

Від пуза наївшись піци, я, ще й досі під кайфом, крадькома поглядаю на Домініка — він одразу ж пішов ремонтувати «Шевроле» в гаражі. Він лежить на підкатній дошці, його сорочка задерлась і відкрила м’язи живота, а також частину поясу Аполлона. Комерційний, як я гадала, відсік виявився просто неробочою залою зі шкіряними диванами навколо старожитнього брудно-зеленого більярдного столу.

Сьогодні зібралися Шон, я, Рассел і Джеремі — він, як мені стало відомо, теж працює на Домініка. Я сиджу в кутку довгого побитого шкіряного диванй поруч із Шоном, а Джеремі й Рассел грають у більярд. На вимогу Шона на десь на фоні тихенько грає сатерн-рок. Він сидить ліворуч від мене, закинувши руку за спинку дивана; його дуже стегно торкається мого. Тепло чоловічого тіла, його запах і ще й оголений торс Домініка, який лежить лише за кілька метрів від мене, — навіть не знаю, як мені вдається контролювати свої гормони й багату уяву. Проте й мої феромони, мабуть, теж мають неабиякий вплив, бо я постійно перехоплюю погляди хлопців, із якими сьогодні відпочиваю. Не хочу спокушатися їхньою зацікавленістю, та впевнена, що вони не відмовилися б дізнатися про мене більше — як і я про них та їхні татуювання.

Шон сказав, що ті ворони — якась обіцянка, проте я й гадки не маю, про що він.

Намагаюся не витріщатися на Домініка, щоб не здатися збоченкою через усю ту увагу, яку йому приділяю. Він здається найспокійнішим і, як результат, найзагадковішим з усіх.

Голову не полишає та сама думка, що й про Шона: чоловік не може бути аж таким, бляха, спокусливим. Хай скільки поглядів я на нього кинула, та жодного разу не побачила того, що було б мені не до вподоби.

— То завод тобі не сподобався, Цуценятку? — повільно питає Шон, поки я дивлюся на Домініка, що перебирає інструменти в ящику.

— Не називай мене так, — відповідаю я, штовхаючи його ліктем у ребра.

— Ні-ні, прізвисько ніде не дінеться.

— Там просто… так до біса нудно, — зітхаю я. — Пощастило, що я творча мрійниця. — Я ховаюся від холодних очей Домініка, який дивиться на мене з-під вантажівки, та спрямовую погляд на Шона, який усе ще сидить поруч зі мною.

— Та мені подобається мій керівник.

— Справді?

— Справді.

Я не встигаю насолодитися напруженням між нами, як двері з протилежного боку гаража відчиняються. На порозі стоїть Тайлер із пакованням пива в руках.

— Як ся маєте, придурки? — Його погляд зупиняється на мені, а усмішка ширшає, коли я підіймаю руку в легкому помаху. Він крокує повз гаражні ворота, задерши підборіддя, і вітається.

— Гей, красуне, ти сьогодні знову в нетрях? — Тайлер висмикує косяк із пальців Джеремі й затягується. Рассел хапає пиво й ставить його у великий кулер, щоб охолодити.

— Аж ніяк. І, до речі, я виросла в крихітному будинку, а не зі срібною ложкою в роті.

Тайлер із цікавістю в очах намагається посунути Шона та звільнити для себе місце поруч зі мною.

— Зайнято, — говорить Шон із різкими нотками. Нотками бажання захистити мене, від яких мій пульс шалено пришвидшується.

— Ти забуваєш, я розв’яжу будь-яку проблему. — Тайлер легко підіймає мене й саджає на коліна Шону, і я не заперечую.

Поряд із цими хлопцями я почуваюся як удома, ніби знаю їх не два дні, а все життя. Це так дивно. Моя підсвідомість насторожена лише через чоловіка, що стоїть за кілька метрів від мене. Довгенько протримавшись, я знову глипаю на Домініка, помічаючи, що він

спостерігає за рукою Шона, за його пальцями, за тим, як вони ніби мимохідь торкаються мене.

І тоді Дом повільно підводить незворушний погляд на мене.

Тайлер зиркає на нього.

— Ти коли завершуєш, брате? Уже давно час.

Домінік відводить очі від моїх.

— За двадцять хвилин.

— Точно за двадцять? — перепитую я, та Домінік ігнорує моє запитання.

— Мабуть, — шепоче за нього Шон.

— Засічемо час, гаразд? — Я ставлю таймер на телефоні й бачу, як Дом роздратовано хитає головою. — То скільки ти вже головуєш у цьому гаражі? — запитую я, намагаючись залучити його до розмови.

— Це сімейна справа, — відповідає Шон, аби моє запитання не загуло з кінцями. — Займаємося нею вже багато років. Схоже на твій сімейний бізнес, — у його тоні вчувається невдоволення. Дедалі менше сумнівів, що мій батько не подобається нікому в Тріпл Фолз. Та це й не дивно. Сьогодні на заводі я почулася вигнаницею від самих лише поглядів. Навіть у старших класах зі мною такого не бувало. Якби не Мелінда й Шон, я просто зачинилася б у туалеті до кінця зміни.

Слово не горобець, проте вийти й розпатякати, що я донька боса, було дурним кроком.

Не висовуйся, Сесиліє. Один рік до свободи.

Щойно спрацьовує таймер, Тайлер рушає до більярдного стола, а Домінік займає його місце із журналом і шкіряною сумкою в руці.

— Рівно двадцять хвилин, — роблю комплімент, коли він розстібає блискавку й дістає щось із сумки. У відповідь — знову мовчання.

Я чула, у них спільні жінки.

Відколи Мелінда проказала цю фразу, вона відлунює в моїй голові. Проте з характером Домініка уявити таке складно. Чи це моя присутність так впливає на нього? Очевидно, я йому не до вподоби — помітила це, щойно ми познайомилися.

Це було тільки вчора ввечері? Здається, та вечірка залишилася позаду на ціле життя, і все ж мені абсолютно затишно на колінах у Шона.

Домінік кладе журнал на коліна, дістає обгортки для косяків і великий пакетик із «травичкою».

Колишня я ніколи не підпустила б до себе таку компанію. Вона завжди боялася наслідків. Для них це просто звичний вечір, для мене ж — наче цілковито новий світ.

— Де твої думки? — шепоче Шон, торкаючись пальцями моєї руки, від чого шкіра на ній вкривається сиротами.

Я озираюся через плече — наші губи розділяють лише кілька сантиметрів — і відповідаю йому:

— Ніде, просто важкий день був.

Шон ледь помітно напружується, коли ми дивимося одне на одного, мов підбурюючи мене. Якщо він сьогодні поцілує мене, я не заперечуватиму. Впевнена. Та й напруження довкола достатньо. Я потопаю в тестостероні, не знаючи, звідки він береться. Уперше в житті вирішую проігнорувати тривожні сигнали і, здається, не переймаюся цим. Шон відвертається першим, але я відчуваю його дотик на руці: гадаю, він зрозумів мої наміри. Відтак усвідомлюю, що якби Шон зробив перший крок, це сталося б наодинці. Я обертаюсь та оглядаю гараж. Шон невимушено, ніби вони справді члени однієї родини, розмовляє з Домініком, який вправно скручує косяк на колінах. Я зачаровано спостерігаю, як він акуратно облизує папір язиком: очі опущені долу, темні вії пурхають над гострими вилицями. Коли його каламутні очі підіймаються до моїх, а язик ковзає вздовж косяка, я розтуляю губи.

От дідько.

Шон міцніше пригортає мене до себе, змушуючи зсунути ноги. Домінік лається, намагаючись урятувати «траву», що висипалася із журналу в нього на колінах. Він кидає злісний погляд на Шона, а той лише посміюється. Я поринаю в Шонові обійми, налягаючи спиною на його тверді м’язи, а язик Домініка знову вивертається назовні, вправно облизуючи папір.

Щойно він запалює косяк, музика гучнішає, а розмови — жвавішають. Я кайфую дедалі дужче, хоч і не впевнена, що саме так впливає на мене. Певно, усе одразу.

РОЗДІЛ ДЕВ’ЯТИЙ

Я прокидаюся від ніжних доторків пальців, які забирають волосся з мого обличчя. Розплющивши очі, бачу Шона — він сидить переді мною навпочіпки й пестить мене поглядом своїх карих очей. Не уявляю, коли задрімала, але помічаю, що в кутиках рота вже зібралася слина. Шон дивиться на мене згори.

— Домінік відвезе тебе додому, а Тайлер поїде за вами у твоїй автівці.

— Котра година?

— Трішки за третю.

— Бляха, я аж так надовго вирубилася?

Я підводжусь і пригладжую руками волосся. Намагаюся зібрати думки докупи й відчуваю, що за мною спостерігають: помічаю Домініка. Він уважно слухає нашу розмову. Не зводячи з нього очей, відповідаю Шону:

— А чому він мене відвозитиме?

Шон простежує за моїм поглядом.

— Я живу за кілька кілометрів звідси, і мені потрібно зачинити гараж, — різко відповідає він.

Дивлюся йому у вічі.

— Щось ти не радий.

Шон дарує мені променисту усмішку, ніби струшуючи із себе роздратування.

— Я хотів тебе відвезти.

— То відвези, — кажу я хрипким від сну голосом. — Ти ж тут більше не працюєш?

— Це лише сьогодні, — відповідає він, стискаючи щелепи.

— Гаразд, — я встаю, — та доїхати я можу сама.

— Просто дозволь йому відвезти тебе, — наполегливо просить Шон. — Ти відключилася, надихалась різного міцного лайна. Задля твоєї ж

безпеки.

Мені стає неспокійно. У мозку все ще легкий туман від тривалого перебування в задимленому гаражі, тож погоджуюся. Я ще не опанувала гірські дороги, а в темряві їздити особливо небезпечно, тому вирішую не ризикувати.

Вийшовши на вулицю, вдихаю свіже повітря та крокую за Домініком до його гладенького чорного старомодного «Камаро». Дом не каже ані слова.

— Як мило, — ділюся я враженнями, коли він відчиняє переді мною дверцята.

Озирнувшись, помічаю Шона, який пильно стежить за мною крізь двері майстерні. Усміхаюсь і махаю рукою, бажаючи йому на добраніч. Його погляд бігає між мною та Домініком, і аж тоді Шон силувано всміхається мені у відповідь. Я не раз бачила його щиру усмішку, тому бачу різницю. Він розлючений. Кидаю погляд на Домініка: той незворушно дивиться на Шона, а тоді заштовхує мене в машину й зачиняє дверцята. Я навіть не встигаю зрозуміти, що відбувається, а Дом уже вмощується на водійське сидіння і заводить «Камаро». Через гучну музику в салоні я аж підстрибую на сидінні, а гуркотіння двигуна лоскоче нерви. Домінік не вважає за потрібне зменшити гучність: музика тепер гримотає на повну, аж вуха закладає. Жодного шансу на розмову.

Придурок.

Салон автомобіля заповнюється ревищем гітари. Я переводжу погляд на Домініка — він виїжджає з під’їзної алеї, тримаючи руку на важелі перемикання передач. Навіть не дивиться в дзеркало заднього огляду, щоб перевірити, чи нема когось позаду, і вилітає на дорогу так, наче він тут головний.

Приголомшена, я озираюся туди, де стояв Шон, — його вже немає.

Тоді Домінік тисне на газ, і ми несемося з вітром на взводи. Він плавно перемикає передачі та підгазовує на кожній прямій. Ці п’ятнадцять секунд — найстрашніші в моєму житті, однак я вирішую відпустити страх і насолоджуватися поїздкою. Відтак мене захоплює

приємне збудження, серце калатає. Я відкидаю голову назад і заливаюся сміхом.

Домінік вправно керує машиною, знаючи як свої п’ять пальців кожну вибоїну, кожну лінію розмітки. Він навіть не дивиться в мій бік, та я можу заприсягтися: його губи сіпнулися, коли я засміялася. Вивчаю його при тьмяному світлі салону, і сліду тієї усмішки вже немає; музика відбиває ритм у мені, а двигун реве десь унизу. Домінік зараз наче риба у воді: цілковито контролюючи ситуацію, він їде крізь непроглядну темряву ночі. Я ледве помічаю фари позаду нас, а за мить їх уже геть не видно.

Із динаміків лунає пісня «Bundy» гурту Animal Alpha — контраст на тлі моторошної тихої ночі серед вічнозелених дерев обабіч дороги. Я кладу руки на приладову панель, відчуваючи, як автівка ніби безшумно пожирає дорогу в польоті. Насолоджуюсь кожною миттю й похитуюся під бісівський ритм. Можу заприсягнутися, що атмосфера довкола стає іншою. Якщо Домінік хоче налякати мене таким стилем водіння, то йому це не вдається — на мій подив.

Усю пісню я кайфувала, абсолютно не зважаючи на Домініка, дозволивши собі насолодитися тими кількома хвилинами безтурботності, коли від мене нічого не залежить. За короткий час у Тріпл Фолз на відстані від матері я зрозуміла, що моя турбота про неї найчастіше була відповіддю на її опіку. Тепер можу визнати, що за останні дев’ятнадцять років роль матері більше грала я, а не вона. Мама ніколи не ставилася до мене суворіше, ніж я сама. Я свідомо ніколи не змушувала її хвилюватися. Виривала вино з її рук, розтоптувала спалені до фільтра цигарки, накидала на неї ковдру стільки разів, що й не полічити. Я берегла цноту для хлопця, який, на моє переконання, любив і поважав мене, а матір подумки засуджувала за розбещеність у юності. Судячи з її розповідей, вона обожнювала вечірки, і я щодня бачила наслідки її життєвого вибору. Я ухвалювала геть інакші рішення, і мама цим тішилася, якщо не помиляюся. Та цієї миті, лише на кілька хвилин, я забула про будь-які правила. Заплющую очі, відчуваючи, як вітер тріпає моє волосся, і просто… лечу.

І я зараз наче, бляха, вирвалася на свободу. Проте це відчуття недовготривале: Домінік сповільнює автомобіль, звертаючи на дорогу, що веде до маєтку мого батька.

Після неймовірного кайфу, набагато гострішого за всі підліткові відчуття, я спускаюся з небес на землю і просто чекаю поряд із Домініком, поки фари моєї автівки освітять опустілу дорогу. Коли під'їжджає Тайлер, я набираю код воріт, щоб ми всі заїхали. Аркові залізні ворота прочиняються, і Домінік повільно рушає під'їзною алеєю, оглядаючи будинок вдалині. Зупинившись перед сходами, що ведуть на ґанок, він обертається до мене, чекаючи.

— Не знаю, дати тобі ляпаса чи подякувати.

— Тобі ж сподобалося, — мляво говорить він, та його очі горять. Він дивиться на мене з допитливістю і… зацікавленістю?

Я вирішую не дякувати й не заохочувати його нечемність. Виходжу з автівки, зачиняю важкі двері й зустрічаю Тайлера, який стоїть біля моєї «Кемрі», надівши ключі від неї собі на пальці. Хапаю їх і тихо кажу йому:

— Дякую. — Зненацька мене охоплює втома від важкого дня й надзвичайної поїздки додому.

Тайлер підморгує.

— Нема за що, ще побачимося.

— Сподіваюся.

Я озираюся на Домініка, який оглядає мій будинок зі стиснутими щелепами. За виразом його обличчя геть незрозуміло, що в нього на думці. Ще ніколи я не зустрічала чоловіка, якого так важко прочитати. Пригадую слова Крісті.

То були хлопчики, знайди собі чоловіка.

Ці хлопці геть не схожі на тих, із ким я зависала вдома. Авжеж, вони так само зарозумілі, зі схожими звичками, та є в них щось абсолютно нове. Дивлячись на Домініка, я розмірковую, чи добрий це знак. Мене заспокоюють спогади про яскраву усмішку Шона, світло в його очах, те, як він піклується про мене, потребую я цього чи ні. Домінік помічає мій пильний погляд і ледь помітно зиркає на мене, а потім обертається до Тайлера, жестом гукаючи його в машину.

— Добраніч, Сесиліє. — Тайлер крокує до «Камаро» Домініка й сідає на моє місце. Коли він зачиняє блискучі чорні дверцята, я наче повертаюся на землю. Від автівки вже й сліду нема, коли я підіймаюся на ґанок і заходжу крізь вхідні двері, дякуючи, що батько не вирішив мене зустріти.

Тієї ночі я лягаю в ліжко й залишаю балконні двері відчиненими. Відчуваю, як кімнатою гуляє прохолодний нічний вітерець, пестячи мою шкіру й ніби нагадуючи про поїздку в «Камаро» Домініка.

Я засинаю й бачу уві сні карі очі, губи в ледь помітній усмішці, розпливчасті дерева й нескінченну дорогу.

РОЗДІЛ ДЕСЯТИЙ

Наступного ранку я приймаю душ, усміхаючись від згадки про свої сни, і спускаюся на перший поверх із ретельно підготовленим виправданням на вустах. Нервуюся, коли йду через передпокій у вітальню, та коли бачу, що там нікого немає, відлягає від серця. Проте полегшення це недовговічне. Я чую сповіщення на телефоні й, поглянувши на нього, бачу електронний лист від батька з темою «Відвідувачі». Роман Горнер не пише смс — вони занадто особисті. Він листується з дочкою електронною поштою.

Ти доросла жінка, і я розумію, що умови проживання в мене можуть дещо обмежувати твій вільний час через напружений графік. Однак уже другу ніч поспіль я прокидаюся через твоє пізнє повернення й гамір від нього. Відтепер, будь ласка, повертайся додому до настання ночі й поважай правила мого дому, Сесиліє. Кількість відвідувачів мінімізуй. Окрім того, я залишуся в Шарлотті на наступні кілька днів через свій графік. Сьогодні прийде економка. Будь ласка, повідом її, якщо чого потребуєш.

Роман Горнер
Генеральний директор «Горнер Текнолоджіс»

Мені так і кортить надіслати у відповідь смайлик із закоченими очима. Та я відповідаю: «Так, пане».

Хочу набрати Крісті у фейстаймі, та не встигаю, бо телефон дзвонить.

— Привіт, мамо, — кажу я, прямуючи на кухню по йогурт.

— Минуло два дні, а від тебе ані звуку.

— Я була зайнята. Навіть Крісті не часто телефонувала.

— Мені має бути від цього легше?

— Так. Я розпочинаю і закінчую день розмовою з нею.

Тиша. Я звинувачую її, тому поводжуся як свиня. Вона й сама знає, що віддалилася від мене, відколи в її житті настало затишшя.

— Як воно там?

— Усе гаразд.

— Ти ж знаєш, я ненавиджу це слово.

— Поки що Романа передбачувано немає. Я справді геть не уявляю, що ти в ньому знайшла.

— То було дуже давно. В іншому житті, — похмуро відповідає вона, і я замислююся, чи вдасться мені коли-небудь зрозуміти, як я з’явилася на світ.

— У вас двох немає нічого, анічогісінько спільного. У тебе як справи?

— Добре. — Чую, що вона усміхається.

— Серйозно?

Ми сміємося разом, а потім вона замовкає, і мене охоплює неспокій.

— Мамо, все гаразд?

— Він щось розповідає про мене?

— Ні. Ми навіть погоду не обговорюємо. А що?

— Просто не хочу, щоб він погано говорив про мене.

— Я однаково не повірила б йому. Мене виховав не він.

Мама зітхає.

— Гадаю, мені трішки легше від твоїх слів.

— Правда все гаразд?

— Так. Мені геть не подобається, що ти там. Відчуваю, що підвела тебе.

— У тебе був перепочинок. Ти маєш на це право. Як і всі ми час від часу, еге ж?

— Твоя правда. Але якщо тобі там не подобається...

— Усе добре. Я тримаюся сама по собі. Це як відпочинок на курорті без обслуги. Я впораюся.

— Впевнена?

Для тебе — так. Ось що я хочу сказати.

— Так, упевнена.

— Я люблю тебе, доню.

РОЗДІЛ ОДИНАДЦЯТИЙ

Перші два тижні на заводі я витримую лише завдяки моєму керівникові й тривалим перервам, які він мені пропонує. Проте, проходячи повз колег, я все одно чую перешіптування: навіть не сумніваюся, що он ті жіночки з глузливими посмішками ненавидять мене за моє прізвище. Одна з них, вродлива латиноамериканка на ім’я Вівіка, постійно дивиться на мене так, ніби я приречена й мій час от-от настане. Мабуть, новина про те, що я донька гендиректора, швидко поширилася, бо дедалі менше людей усміхаються мені у відповідь.

Пацифістка від природи, я щосили намагаюся ігнорувати ці глузування, вдавати, що не помічаю їх. Однак якщо раніше я не сприймала роботу на заводі як вирок, то тепер точно маю на це всі підстави. Шон теж відчуває на собі недружні погляди, та ніхто ні про що його не запитує, коли він виводить мене з цеху. Навіть Мелінда, яка не обурюється вголос, з осудом поглядає на мене, коли я залишаю наше з нею робоче місце. Втім хоча мене й уважають найпершим ворогом суспільства, Шона на заводі всі, здається, люблять: він легко знаходить спільну мову з більшістю працівників. Іронія полягає в тому, що я виживаю тут завдяки його підтримці, а не своєму прізвищу.

Ми разом майже завжди, відколи познайомилися. То засмагаємо біля басейну перед змінами, то проводимо ночі в гаражі, де хлопці по черзі вчать мене грати в більярд. Рассел, Тайлер і Джеремі повсякчас розважаються з нами, а от Домінік рідко з’являється на горизонті. Коли ж таке стається, він не звертає на мене уваги. Проте щоразу, коли я помічаю на собі його погляд, то напружуюся через вираз обличчя Домініка. У ньому завжди є суміш зацікавлення та презирства. Не раз я хотіла набратися сміливості й запитати-таки, чому він мене недолюблює, та щоразу моя боягузливість перемагала.

Відколи я приїхала в Тріпл Фолз, то буквально огорнута увагою Шона — в прямому й переносному сенсі. Найчастіше це буває в оазисі

на задньому подвір’ї батькового будинку. Та щоразу, коли ми опинялися на порозі близькості, він лише притискався губами до моєї скроні — не до губ — і відпускав мене. Кілька разів Шон нахилявся, наче дражнячи мене губами та змушуючи затамовувати дихання в очікуванні, у надії, що він поцілує мене в щоку чи нижче, як у безлічі моїх снів. Здається, йому замало дозволу в моїх очах і він чекає ще чогось, щоб нарешті зробити перший крок. Не раз я помічала, як Шон облизує губи з таким поглядом, яким на друзів не дивляться. Коли він поруч, я тремчу від захвату, а від Шонових обіймів щоразу ніби струм пронизує все моє єство. Я вже вивчила напам’ять його тіло, день у день мліючи від бажання перевести наші стосунки на новий рівень. Його протистояння хімії між нами зводить мене з розуму. Водночас мені подобається смак передчуття, те, як він спостерігає за мною, коли я роблю удар за більярдним столом, відчуття його пальців, що ковзають по моїй вологій шкірі. Це одночасно розчаровує й захоплює; я часто поринаю у мрії посеред дня, поки Мелінда теревенить про своїх церковних друзів, переважно про дружину пастора. І відгукується про неї не найкращими словам. Відтоді, як Шон несподівано з’явився в моєму житті, тільки його я й бачу в снах. Розплющуючи очі, я з усмішкою пригадую останній сон, що закарбувався в уяві: Шон пливе до мене в сонячному промінні, що ніби танцює навколо нього. Я ще трохи намагаюся затриматися в цьому блаженному сні, щоб продовжити наше уявне рандеву, та чую звук вхідного повідомлення.

Шон: Думаю про тебе.

Що саме?

Шон: По-різному.

Подробиць не буде?

Шон: Іншим разом.

Усе чисто, якби захотів приїхати до басейну.

Шон: Супер, бо я вже біля тебе.

Вискочивши з ліжка, я збігаю сходами вниз і відчиняю двері, щоб побачити Шона. Його вологе після душу волосся красиво

розкуйовджене на маківці, він спирається на свою «Нову», схрестивши руки на грудях. На ньому черевики, шорти й чорна майка, а я стою у дверях як казна-хто.

Рожевію, пригладжуючи пальцями волосся.

— Я щойно прокинулася.

— Ти прекрасна, — промовляє він, підходячи ближче.

Я киваю собі за плече:

— Можеш зайти. Батька не буде вдома допізна.

Шон хоче привітатися поцілунком у щоку, та я уникаю його.

— Ще зуби не чистила.

— Мені начхати. — Він нахиляється й дарує мені довгий поцілунок у підборіддя, через який стає важко дихати.

Затамувавши дихання, я ледве стримуюся, що не притягнути Шона до себе.

— Маєш туристичне взуття?

Це запитання збиває мене з пантелику.

— Ем… так.

— Одягни щось легеньке та взуйся в нього. Хочу тобі дещо показати.

— Вирішив улаштувати похід?

Чого-чого, а піших прогулянок із Шоном у моїх планах точно не було.

— Воно того варте.

***

— Як гарно! — вигукую я на видиху, коли ми видираємося на черговий валун на краю гори. Мої м’язи, не треновані роками, протестують. Я намагаюся вилізти на скелю, відчуваючи, як гомілок торкається мох. Шон іде позаду, спостерігаючи за кожним моїм рухом, і я відчуваю стегнами його дихання. Він стежить за моїми ногами, готовий допомогти, якщо я втрачу опору.

— Цілковито згоден. — Шон підтримує мене за сідниці, щоб допомогти перелізти через виступ великого валуна. Я перебираюся

через нього й відчуваю, як м’якне моє тіло від усвідомлення подвійного значення його слів.

— Куди ти мене ведеш? — запитую і, долаючи останній підйом, милуюсь краєвидом. Шон підіймається до мене, ніби геть не переймаючись величезним рюкзаком на плечах. Бере мене за руку й переплітає свої пальці з моїми.

— Ми вже близько.

Я зиркаю на годинник. Роман запросив мене на вечерю, і я ненавиджу, що дотепер тривожуся від згадки про нього. Мені наче знову одинадцять. Після кількох вечерь із ним затишніше не стало.

— Котра година? — запитує Шон, поглядаючи на мене.

— Ще рано.

— Ти кудись поспішаєш?

— Ні, вибач, то батько. — Я напружено видихаю. — Мушу повечеряти з ним пізніше.

— Але ж не зараз.

— Так, — протягую, щоб це слово звучало як запитання.

— Отже зараз ти маєш вільний час і проводиш його тут, зі мною.

Я зупиняюсь і насуплююся.

— Уг-гу-у.

— Отже ти мусиш бути тут, зі мною.

— Я мушу?

— Це запитання?

— Ні. Я ж із тобою.

— Однак ти думаєш про свого батька.

— Нічого не можу вдіяти.

— Упевнена?

Я знову зводжу брови.

— Це якась перевірка?

— Як там кажуть, «де хоробрих наш дім, де свободи земля» [6], — бурмоче він, погойдуючи головою та крокуючи зі мною вперед.

— Саме так. До чого ти ведеш?

Шон повертається до мене.

— На мою думку, це дім розумово відсталих, залежних від ґаджетів медіарабів, яким промили мізки.

— Ти щойно мене образив. Ще й, гадаю, дуже.

— Вибач, я лиш не розумію, навіщо витрачати зараз на хвилювання про те, що може статися пізніше.

— Зараз?

— Це єдина важлива міра часу. Сам час — це просто невидима лінія, критерій, який вигадали люди, правда ж? Ти розумієш це. І хоча його зручно використовувати у відліку, саме він викликає стрес, бо ти віддаєшся під його контроль.

Навіть не заперечуватиму. Думка про вечерю з Романом руйнує мій час із Шоном.

— Гаразд, вибач.

— Не перепрошуй. Просто не дозволяй себе контролювати. Зараз — це зараз, майбутнє теж колись стане цим зараз. Не будь рабинею божевільної ідеї, що ти мусиш усе встигати. Ти здатна контролювати лише зараз, хоча й це може виявитися ілюзією.

— Ти дивний, — сміюся я, хитаючи головою.

— Можливо. А може, людям просто потрібно, бляха, прокинутись і вийти з робочого режиму. Та вони цього не зроблять, бо їм занадто затишно в пухових ковдрах, які їм підкинула реклама в інстаграмі.

— Тепер ти кажеш, що я занадто звикла до комфорту?

— Можливо. — Він тягне мою руку до себе, повільно відстібає з неї Apple Watch, кидає його на землю й топче черевиком.

— Якого дідька, — кажу я, роззявивши рота. — Це нечемно.

— Як почуваєшся?

Я підіймаю із землі розтрощений годинник і чесно відповідаю:

— Це боляче.

— Так, але котра година?

— Очевидно, що я не маю ані найменшого уявлення, — огризаюся я, запихаючи в кишеню годинник, від якого тепер немає ніякої користі.

— Вітаю, крихітко, це свобода.

— Не схоже на реальність.

— Для тебе. Ти все ще живеш за графіком, — він притискає палець до моєї скроні, — ось тут.

— Я зрозуміла. Ти вважаєш, що мені потрібно забути про ґаджети й усе таке. Та ж мусив бути якийсь менш болісний спосіб донести свою думку.

— Так, але ти не втямила: тобі треба перевчити свій мозок. Б’юся об заклад, що ти одразу ж зупинила б мене, якби я лиш спробував розтоптати твій телефон.

— Авжеж, так і зробила б.

— Чому?

— Тому що мені він потрібен.

— Для чого?

— Для… всього.

Він дістає з кишені цигарку й запалює її, тицяючи нею в мене.

— Увімкни критичне мислення. Скільки разів він знадобився тобі сьогодні?

— Щоб відповісти тобі, наприклад.

— Я міг би просто приїхати до тебе, навіть якби ти не відповіла. Та я знав, що під дверима чекатиму довго, тому скорше було зателефонувати. Знаєш чому?

— Бо я сиділа в телефоні.

Шон киває.

Він знову рушає, і я неохоче йду за ним, усе ще роздратована через годинник.

— У соцмережах тебе нема, так?

Хлопець зітхає.

— На біса? Дідько, ні. Дати кожному мікрофон і майданчик для поширення думок — найгірше, що можна було зробити.

— Чому?

Він зупиняється на галявині й обертається до мене. Від усмішки на його обличчі нема й сліду.

— Є сто простих причин.

— То розкажи про найважливішу.

Шон недовго обдумує відповідь, затягуючись цигаркою.

— Добре, — видихає він. — Окрім повільної та невідворотної деградації людства, ось тобі сценарій.

Я киваю.

— Уяви людину, яка народилася з неперевершеним даром запам’ятовувати інформацію. Дізнавшись про нього, вона одразу ж береться за відточування, щоб перетворити цей талант на суперсилу. Відтак ця людина має надзвичайний багаж знань, якого людство ще не бачило, її поважають, її думкою цікавляться, до неї дійсно дослухаються. Розумієш?

Я знову киваю.

— Скажімо, цю людину спіткає нещастя. Можливо, помирає хтось із близьких, і вона постає перед запитанням, на яке не має відповіді. Тепер мета цієї людини — відшукати відповідь, і вона не зупиниться, доки не знайде неспростовні докази того, де зараз її близька людина. Тож вона живе, їсть, дихає щоміті й щодня все своє життя заради відповіді на це єдине запитання. І одного дня відповідь з’являється в неї перед очима. Нарешті їй це вдалося — вона перетворила теорію на факт. Якщо вона поділиться цією інформацією, то може змінити загальне уявлення про життя. Нехай ця людина довела існування не тільки життя після смерті, а й Бога. Більше немає потреби у вірі, Бог існує. Отже є докази, що життя не безглузде, смерть того, кого оплакувала ця людина, не безглузда. На це все є відповідь, і вона хоче нею поділитися. — Шон знову затягується, рівномірно видихаючи дим, а тоді підіймає карі очі на мене. — Ця людина публікує своє розслідування в соцмережах, аби світ нарешті отримав відповідь на запитання, яке мучило його багато століть. Що сталося б?

— Ми їй не повірили б.

Він повільно киває.

— Гірше. Якась умовна Бетті Лу розвінчала б усе за десять хвилин, і було б неважливо, правдиві її твердження чи ні. Бо в неї мільйони підписників і її думка — це і є Бог. Ту людину з доказами, фактами, відео сприймуть просто як чергового шарлатана в інтернеті, бо так сказала Бетті. Отже мільйони людей та їхні друзі не дослухалися до фактів існування Бога, тому що Бетті завжди має рацію. Але той

«шарлатан», упевнений у своїй правоті, маючи незламні докази, благає всіх інших шарлатанів дослухатися. Та ніхто не слухає, бо всі верзуть щось через усі можливі мікрофони. І тепер ніхто з нас ніколи не дізнається, що Бог існує, і багато хто житиме щодня, потерпаючи від страху смерті.

— Це так сумно і… — я насуплююся, — так правдиво.

Шон іще раз видихає, струшує попіл із цигарки й топче її.

— Найсумніше те, що єдиний спосіб побороти страх смерті — це померти.

— Господи.

Шон усміхається.

— Ти впевнена? Він слухає?

Я закочую очі.

— Ти мене в могилу зведеш.

— А що з вибором слів? Боїшся смерті?

— Перестань перекручувати мої слова. — Я б’ю його в груди.

Шон сміється і стенає плечима, відкриваючи пляшку з водою.

— Ти сама запитала. Просто передаю інформацію.

— То ця історія була не про тебе?

Він робить величенький ковток, а потім закриває пляшку й відводить очі вбік.

— Ні. Не про мене. Ще одна розповідь дурисвіта.

— Однак ти в це віриш?

Я перехоплюю його пильний погляд.

— Я лише в цій ідеї бачу сенс. Вона мені відгукується. Я живу нею. — Шон нахиляється. Він близько, так близько. — Та можливо, — хлопець відкидає мокре від поту волосся з мого чола, його очі округлюються, а губи розтягуються в сліпучій усмішці, — я просто ще один шарлатан.

— Усе може бути, — тихенько кажу я. — І ти все таки зважаєш на час, бо на роботі не терпітимуть запізнень, — зауважую.

— Спіймала. Проте вільний час лише мій. Я не підкоряюся часу. Та й робочі години насправді теж лише мої.

— Як так?

Він підштовхує мене вперед, поклавши руку мені на спину.

— Майже прийшли.

— То відповідати ти не збираєшся?

— Ні.

— Як із тобою складно, — нарікаю я.

Від цього чоловіка я очікувала геть іншого й ніяк не можу повірити, що він говорить цілком серйозно й зі щирою вірою. Гадаю, я ніколи не зустрічала такої впевненої в собі людини, яка так міцно тримається на землі. Мій погляд ковзає досконалим тілом Альфреда Шона Робертса, коли той задумливо мовчки рушає поряд зі мною.

— То яка твоя суперсила? — цікавлюся я, захекано намагаючись не відставати від Шона.

— Я вмію читати людей. Передбачати їхні бажання. Як щодо твоєї?

Я кілька секунд розмірковую над його запитанням.

— Не знаю, чи можна вважати це суперсилою, та, прокидаючись зранку, я майже завжди пам’ятаю те, що мені снилося… у подробицях. Іноді, коли прокидаюся різко, можу навіть відновити ті сни. А деколи змушую себе знову поринути в них.

— Продовжити з того, на чому зупинилася?

— Ага.

— Звучить круто. Я сплю так міцно, що ніколи не згадаю, що там мені снилося.

— Іноді сни завдають болю, — зізнаюся я, — такого сильного, що він може зіпсувати весь мій день. Лише через враження від сну. Тож це моє вміння не завжди приводить до добра.

Шон киває, роздивляючись дерева, а потім повертаються до мене.

— Мабуть, за кожну суперсилу потрібно чимось платити.

Ми блукаємо протоптаними стежками неподалік від підніжжя гори вже, здається, цілу вічність. Щойно ми долаємо чергове скупчення брил, я зупиняюся, щоб помилуватися краєвидом. Тепер усе це ще й моє нове подвір’я. Я тижнями мандрувала вузькими дорогами та крутими гірськими схилами, проте жодного разу мені не спало на думку зазирнути за дерева й подивитися, що ж там за ними. Занурена у власні переживання, я й не очікувала, що буду така зачарована

спокоєм, прохолодним повітрям, ароматами природи й потом на моїй шкірі. Шон відкрився мені наново.

— Ще зробиш із мене гірську хіпі.

— Сподіваюся.

Побачивши Шона вранці біля його автівки й провівши з ним кілька годин у поході, я мимохіть дала надію частині себе, романтичній натурі, яку тримала під замком роками. Шон без зусиль змусив моє серце визирнути з гіркої броні, у яку я його закувала. З кожним новим поглядом, дотиком, з кожною невимушеною розмовою я відчуваю цей поклик нарешті покинути свій сховок і роздивитися довкола.

Та хай там що буде між нами, ми знайомі не так давно. Я добре затямила, що довіра крихка й може зникнути в одну мить, навіть якщо Шон оголосив час нашим ворогом. Саме час показав мені, що за лічені секунди ти можеш виявитися обдуреною. У мене невеликий досвід із чоловіками, та я вже відчула, що таке брехня, приниження, зрада. І ніколи при здоровому глузді не піду на таке знову. Покладатися на інтуїцію щодо чоловічих намірів я ще не можу. А після останньої катастрофи пообіцяла собі, що буду обережнішою. Від наступного чоловіка, який захоче завоювати мої серце та прихильність, вимагатиму чогось більшого, аніж гарні слівця та нездійсненні обіцянки. І все таки ця обітниця собі якось не поєднується з моїм рішучим наміром хоч ненадовго втекти із в’язниці. Шон — ніби заборонене яблуко в цьому новому саду безшлюбності. Я хочу його. Безсумнівно, він мене теж. Гадаю, не варто думати про щось глибше.

— Про що задумалася?

— Просто рада бути тут.

Шон дивиться на мене скоса.

— Не вірю жодному слову.

— Я вже давно... не ходила на побачення, — пояснюю я, не впевнена в правильності дібраного слова.

Він знову дивиться на мене.

— І?

— Просто відвикла, ось і все.

— Що сталося з останнім?

— Спочатку ти, — пропоную я. Шон тим часом переступає через упалу гілку й легко прибирає її.

— Мою останню дівчину звали Б’янка. Вона маніпулювала мною, тому ці стосунки не протривали довго.

— Як маніпулювала?

— Хотіла мене контролювати. А я таке не люблю. Б’янка хотіла вплинути на моє зараз, та я зрозумів, що частіше хочу втекти від неї, аніж терпіти її. Я порвав із нею. Твоя черга.

— Він зрадив мене в туалеті клубу на мій вісімнадцятий день народження.

— Ух.

— Так, він був мудаком. Насправді мене попереджали щодо нього. Моя найкраща подруга Крісті ненавиділа його, та я не дослухалася. — Я уїдливо дивлюся на Шона. — Про тебе мене теж попередили.

Він закочує очі.

— Я знав, що треба було купити тобі навушники.

— Мелінда дуже любить побазікати.

— Усе, що вона «знає», — це лише її припущення.

Я ступаю ще кілька кроків і зупиняюся, почувши звук із-за дерев.

— Що це?

— Ходімо. — Він веде мене іще однією галявиною, порослою густим чагарником. Аж тут я розтуляю рота й витріщаю очі від побаченого — просто над нами шумить водоспад. За ним видно глибоку печеру, якщо це можна так назвати. Вода зовсім не приховує її, і це більше схоже на бухту.

— Боже, я в житті не бачила водоспадів.

— Круто, правда ж?

Кілька хвилин — і ми вже стоїмо за водоспадом, слухаючи, як вода стікає в невеличкий басейн на дні. Я обертаюся й бачу, що Шон кладе свій рюкзак на землю й розкладає товсту ковдру.

— У нас буде пікнік за водоспадом?

— Неймовірно, скажи?

— Просто приголомшливо. — Я відступаю, спостерігаючи, як Шон розкладає речі, відмовившись від моєї допомоги. Він дістає численні

контейнери: із сиром і крекерами, гранолою, фруктами. Нічого вигадливого, та моє серце вже завмирає від такої галантності. Шон викладає ще кілька пляшок води, а тоді простягає мені руку. Все як у моїх мріях: розкішний чоловік із засмаглою шкірою та світлими очима тягнеться до мене на тлі неймовірного пейзажу. Опираючись бажанню кинутися на нього, я сідаю на ковдру. Умощуюсь поряд із Шоном, насолоджуючись краєвидом і відчуваючи сідницями камінці.

— Тут просто фантастично.

— Радий, що догодив тобі. Навколо є й інші водоспади, та цей — приватний.

— Він приватний, бо ми вдерлися на територію державного парку, — з усмішкою зауважую я. — Там був знак «Прохід заборонено».

Шон стенає плечима.

— Ще одна уявна лінія.

— Як і час?

— Саме так.

Він відкидає мокре волосся з мого спітнілого чола. А потім промовляє з теплотою в голосі:

— З днем народження, Сесиліє.

— Дякую. Приємно, що ти запам’ятав.

— Ти згадувала, що він уже скоро, і я уточнив у відділі кадрів, коли саме.

— Таке святкування мені подобається більше, аніж те, що планувала я, — зізнаюся, вдихаючи прохолодний бриз водоспаду. Нижче на скелях сяє невеличка веселка, яку я подумки фотографую. Не хотіла б зараз бути деінде.

— І що ж ти планувала?

— Сеанс читання. — Я роззираюся. — Але тепер такий план звучить надзвичайно сумно, і все через тебе.

Я дивлюся на Шона, не в змозі втриматися від запитання, відповідь на яке дуже хочу почути:

— Ти реальний?

Шон супиться, відкриваючи контейнер і кидаючи до рота шматочок сиру.

— Тобто?

— Ну... ти справді такий хороший? Не плануєш за кілька тижнів перетворитися на скаженого козла й усе зруйнувати?

Шон ніби й не здивований запитанням.

— Ти до такого звикла?

Я відповідаю без вагань:

— Так.

— Тоді, гадаю, все залежить від обставин.

— Яких?

— Умієш берегти таємниці?

— Так. — Я нахиляюся до нього. Мені так і кортить зробити те, що раніше зробив Шон: прибрати пальцями мокре біляве волосся з його спітнілого чола.

— Супер.

— Це все?

— Так.

— Ти знову говориш загадками. Та таємниця — це ми?

Шон притягує мене спиною до себе й бере шматок сиру, пропонуючи його мені. Я приймаю його та з'їдаю, притулившись до хлопця, насолоджуючись краєвидом і відчуттям його тіла. Він такий уважний, із ним неймовірно спокійно. Йому надзвичайно легко вдається заспокоїти мене, тому думка про те, що він не той, ким видається, нестерпна.

Аж тут я помічаю його вагання.

— Хай там що між нам, будь ласка, розкажи мені зараз. Серйозно. Я хочу знати.

Його дихання лоскоче мені вухо.

— У будь-якому аспекті життя я чиню не так, як більшість. Я в усьому слідую інстинктам, дослухаюся до інтуїції та відповідаю зовсім небагатьом.

— Що ти маєш на увазі?

— Я завжди належу собі, Сесиліє, завжди. І ретельно вибираю, з ким провести своє зараз. Я егоїстично ставлюся до свого часу, а іноді й до своїх бажань.

— Гаразд.

— Проте хай що я вибираю, я ніколи не жалкую про це, незалежно від наслідків.

— Звучить... небезпечно.

Знову тиша.

— Можливо, так і є.

6 Цитата з гімну Сполучених Штатів Америки.

РОЗДІЛ ДВАНАДЦЯТИЙ

Після пікніку ми задрімали на ковдрі. Я прокидаюся першою на грудях у Шона, який лежить на спині, закинувши руки за голову. Він іще не розплющив очей, а його дихання глибоке й рівне. Я тихенько пакую контейнери та обтрушую руки.

Прибрати — найменше, що я можу зробити. День народження видався ідеальним, хоча дещо сказане Шоном виявилося для мене неприємним. Якщо я правильно зрозуміла, він не з тих, хто заводить стосунки й бере на себе зобов’язання, дарма що його вчинки за ці кілька тижнів нашого спілкування свідчать про інше. Для мене він усе ще загадка, хоч ми й провели багато часу разом. Однак тепер я з подивом поїдаю його очима не через бажання дати визначення нашим стосункам. Тупий біль, трепет, потреба бути ближче до нього — ось чому я вивчаю рельєфи його біцепсів і м’язи грудей, ось чому мені так і кортить торкнутися пальцями його повних губ, лизнути кадик на його шиї. Я просто до нестями, бляха, хочу його й водночас ніби ображена на нього, бо ледве себе контролюю, тоді як Шон абсолютно спокійний.

Я знімаю футболку, залишаючись у спортивному топі. Змочую її в каскаді води й витираю із себе піт і бруд після нашого походу. Шон усе ще лежить на ковдрі, а я пригладжую волосся, уявляючи, як це — вільно торкатися його, цілувати й отримувати цілунки у відповідь.

Шон каже, що ніколи не відмовиться від своїх бажань, що слідує інстинктам і так само сміливо дослухається до власної інтуїції. Знову вмощуюся на ковдрі й просто спостерігаю.

Я дивна. Зараз я просто дивна дівчина, яка спостерігає за Шоном, поки він спить. Відвертаюся, зашарівшись, і проводжу рукою по обличчю. Навколо нас ані душі. Він це спланував? Та ж ми бували наодинці й раніше, багато разів.

Мозок закликає «не ганьбися», та зараз мені більше відгукується Шонова порада. Мить — і я вже сідлаю його, нахиляюсь і легенько

торкаюся язиком його губ.

Шон реагує миттєво, здійнявши руку та схопивши мене за потилицю. Припіднявшись та утримуючи мене за кілька сантиметрів від себе, проводить носом по моєму, і я затамовую дух. Він ніби пронизує мене поглядом, а в його голосі я чую саму жагу, коли він промовляє:

— Я вже зачекався.

Нарешті Шон припадає до моїх губ, стогне, просовує язик до мого рота, цілуючи так глибоко, що між ногами миттю стає волого. Не припиняючи цілувати, він легко перевертає мене на спину. Смикає ґудзик на моїх шортах, притискаючись твердим членом до мого стегна, затим повільно розстібає блискавку. Розгубившись від його натиску й несподіваної реакції на мій поцілунок, я лиш розсуваю ноги, дозволяючи гарячим губам цілувати мене. Умить Шон відривається від мене рота й пірнає рукою під шорти й трусики. Розтуливши вуста, він гіпнотизує мене, одним пальцем поволі пестячи мій клітор угору й униз.

Угору й униз.

Від доторку подушечки його пальця моїм тілом прокочуються хвилі насолоди. Шон привстає й дивиться на мене з нестримною хіттю.

З мене виривається гучний стогін. Він і далі легко торкається мене, а я стискаю його руку, рухаючи стегнами й благаючи про більше.

— Будь ласка, — шепочу я. — Будь ласка.

— Ні-ні, я нікуди, бляха, не поспішатиму. Ти ж не поспішала.

— Я не знала, що ти цього хочеш.

— Та звісно. Я дозволив тобі зробити перший крок.

— Ти… — мої очі закочуються під лоба від наступного поруху його пальця, — чекав на мене?

— Я хотів, щоб ти була певна.

Моє тіло пульсує від гарячого бажання, а очі не відриваються від Шона.

— Я впевнена.

Він широко всміхається. Я впиваюся нігтями в його руку, спонукаючи до дії.

— Шоне, будь ласка.

Нарешті його товстий палець прослизає мені під трусики. Шон стогне, відчуваючи, яка я мокра. Я мов засліплена бажанням, мої стегна тремтять, коли він пестить мене з тією самою ніжною силою. Але ж цього мені замало, і Шон точно це розуміє.

Я хапаю його за волосся й тягну, а він усміхається, усе ще дражнячи мене пальцем. Його очі випромінюють хіть. Мало, геть мало. Я рухаю стегнами й стогну в розпачі, та за секунду Шон відсторонюється.

Він карає мене за нетерплячість.

От поганець.

— Все, все. Я більше так не буду. Будь ласка, не треба, — благаю я, і мені начхати. Уже й не пам’ятаю, коли мене востаннє ось так торкалися, а таку вабу до чоловіка й узагалі відчуваю вперше.

— Шоне... — шепочу я. Помітивши бажання в моїх очах, він нахиляється й цілує мене так глибоко, так пристрасно, що я провалююсь у вир емоцій. Жага охоплює мене, за лічені секунди я п’янію, пригортаючи його до себе.

Це все занадто.

Я палаю від Шонових дотиків, і тоді він нарешті втискає в мене палець, пильно спостерігаючи, як вигинається моя спина.

— Дідько, — бурмоче він і нахиляється, посмоктуючи мою шию, а потім припадає губами до ділянки під моїм вухом. — Розкажи мені, чого ти хочеш, імениннице.

— Я хочу твій рот.

— Де?

— На мені.

— Де на тобі?

— Де завгодно.

Він майже забирає палець.

— Між моїх ніг. Просто зараз.

Шон підіймає мене, ривком стягує мої шорти й відкидає їх десь за спину. Розсуває мої ноги й, опустивши голову, плавно облизує мене крізь шовк трусиків.

— Ш-ш-шоне! — заїкаюсь я, а він лиш дражнить мене, усмоктуючи клітор до рота через тканину. Я б’ю його по біцепсах, коли хіть

перемагає мене.

Він дивиться на мене із самовдоволеною усмішкою.

— Ти цього хочеш?

— Я хочу твій рот на моїй вульві, хочу твій язик у мені.

За кілька болісно довгих секунд мої трусики опиняються десь на камені позаду. Шон розводить мої ноги, погладжуючи шкіру пальцями, а потім нахиляється і смакує мене одним рухом язика. З мого горла вилітає перший крик, коли він упевнено й розпусно вилизує мою вульву. Звиваючись на ковдрі, я заходжуся прокльонами, коли він просуває палець усередину й тисне на точку G. Не один місяць я намагалася зрозуміти, як досягти оргазму наодинці, практикувалася, аби точно визначити що мене збуджує, а цей чоловік знайшов усі ключики за лічені хвилини. Що ж це, як не суперсила?

Шон випиває мене, позбавляючи здатності говорити. Мої тремтливі ноги обхоплюють його голову, а він дивиться своїми карими очима, як я стискаю руками ковдру та звиваюся від його чарівного язика. Шон несамовито лиже мене, а я здригаюся у відповідь. Серце божевільно калатає, а тіло блищить від поту. Він упивається пальцями в мою вагіну, дражнячи, катуючи, а потім проштовхує їх далі, наче ваблячи. Я кінчаю, б’юся в конвульсіях, втрачаю себе, промовляю його ім’я, Шон усе не полишає мій клітор. Я здригаюся, та він досі лиже, аж поки я не благаю його зупинитися, не в змозі витримати більше. І дарма що я стискаю його голову стегнами. Шон усмоктує мої складки в рот, вбираючи в себе кожну краплину мого оргазму. Робить усе так розпусно й так досконало. Коли він підіймається до мене, щоб поцілувати, я облизую його вуста й пристрасно смокчу його язик. Проводжу рукою по його шортах, відчуваючи реакцію. Занурюю руку під тканину й ковзаю пальцями по напруженому Шоновому животу, а коли відчуваю на ньому передсім’я, то втримуюся від стогону. Він жадає мене так само, як я його. Усвідомлюючи це, стискаю його дивовижно довгий член лиш на секунду — Шон одразу ж опускається й не дає підступитися до свого тіла. Я сита, та однаково хочу більшого, тому дивлюся на нього з палким бажанням.

Він хитає головою.

— Цей день — про тебе.

— Повір. Ось це — теж про мене. Бути егоїстом — це нормально, — затамувавши дух, відповідаю я.

Шон перехоплює руку, якою я тягнуся до нього, й цілує її.

— Шоне, я не цнотлива.

Він переплітає свої пальці з моїми.

— Ні, ти більше. Набагато більше.

— Справді? Після твого попереднього зізнання?

— Ти неправильно зрозуміла мої слова.

— А як я мала їх зрозуміти?

Він дивиться на мене, притуливши теплу руку до моєї щоки та глядячи великим пальцем мої вуста.

— Маю на увазі, що з тобою зараз я почуваюся егоїстом.

— Хіба це погано?

— Дуже погано.

— Чому ж?

Шон опускає голову мені на живіт і стогне.

Почуття переповнюють мене, коли він підіймає голову, щоб подивитися на мене. Вразливість у його очах дає зрозуміти, що я вразила його так само, як він мене. У відповідь на його мовчазне зізнання я дарую йому свою довіру. Більше не потрібно слів.

Дорогою до авто Шон неймовірно ніжний зі мною: дуже обережно підіймає мене на руки й зупиняє для поцілунку, заколисуючи глибокими пестощами язика. Я розумію, що могла б закохатися в Альфреда Шона Робертса. І сьогодні частинка мене таки закохалася.

РОЗДІЛ ТРИНАДЦЯТИЙ

Шон: Думаю про тебе.

Що саме?

Шон: Різне.

Подробиць не буде?

Шон: Ти прекрасна й навіть не усвідомлюєш яка. І ти така, бляха, смачна.

Що ти зі мною робиш?

Шон: Ще й половини не зробив. Приїзди в гараж.

Буду за годину.

Після походу до водоспаду минуло кілька днів, і відтоді Шон майже не торкався мене. Я постійно в його обіймах, коли ми в компанії хлопців, та щовечора він прощається зі мною невинним поцілунком. Від його невизначеності я божеволію. Цей чоловік неначе чекає… от тільки я не розумію, чого саме. Проте не скаржуся, лише підігрую, бо, чесно, насолоджуюся болем від очікування. Я ніколи не була розпусницею, та через потяг до Шона ледве стримуюся. Хлопцям із мого минулого далеко до цього чоловіка. У них жодного шансу немає. І зараз, дивлячись на своє відображення в дзеркалі, я помічаю, як розквітла за ці кілька тижнів його уваги. Я відчуваю кайф, про який майже забула, який викликає гіршу залежність, ніж будь-який наркотик. Моє серце помережане шрамами, але б’ється рівно, постійно нагадуючи, що Шонова гра зробить його вразливим. Я приймаю це попередження десь на дні душі, та наразі мені хочеться просто не звертати на нього уваги, чекаючи наступної дози.

— Може, відкладеш телефон, поки ми за столом?

Я напружуюся в кріслі, відчуваючи на собі погляд Романа, й ховаю телефон у кишеню.

— Перепрошую, пане.

— Ти сьогодні десь у хмарах літаєш.

Бо зараз я хотіла б бути із Шоном. Мені геть невтямки, чому для Романа важливо, щоб ми вечеряли разом. Розмови завжди вимушені, спільні прийоми їжі нестерпно ніякові, принаймні для мене. Складно зрозуміти, що саме турбує Романа, бо він незворушний, мов камінь. Батько завжди роздратований, та це, здається, чи не єдина емоція, на яку він здатен. Якщо він узагалі щось відчуває. Що довше я перебуваю в його будинку, то більш чужим він мені здається.

— Якими були твої батьки?

Я ніколи раніше про них не запитувала. Навіть у дитинстві. Тоді, попри фальшиву хоробрість юності, я все одно знала, що не варто. Вони обоє померли — це все, що нам із мамою відомо.

Роман бездоганно набирає виделкою пасту.

— Що саме ти хочеш знати?

— Вони були такими ж товариськими, як ти?

Він стискає щелепи, і я радію перемозі, зберігаючи спокій ззовні.

— Вони належали до вищого світу, мій батько регулярно відвідував поле для гольфу.

— Як вони померли?

— Вони пили.

— Отруту? Смерть по-шекспірівськи?

— Гадаєш, смерть — це кумедно?

— Ні, пане. — А от розмова ця точно кумедна.

— Батьки померли одне за одним. Із різницею три роки. Я народився, коли їм було за сорок.

— Ти їх у цьому трохи випередив, еге ж? — Мамі було двадцять, коли народилася я, а Роман старший за неї на дванадцять років. Спокусився молодістю.

— Я ніколи не планував дітей.

Я розчепірюю пальці й швидко трясу долонями.

— Сюрприз. Це дівчинка.

Кутики його рота навіть не сіпнулися.

— Важка публіка. — Я роблю ковток води. — Вибач за підгузки, уже нічого не вдієш. — Упевнена, що він ніколи не міняв мені підгузків. Жодного.

— Сесиліє, ти поводитимешся так весь вечір?

— Сподіваюся, — що ти не зруйнуєш мою душу своїм убивчим поглядом. — Отже ні батьків, ні дівчат. Маєш друзів, із якими можна провести час?

— У мене є компаньйони. Багато.

— То що ж робить Роман, щоб розвіятися?

Ще один косий погляд. Нічого не вдається.

— Усе було смачно, та в мене невідкладні плани на вечір. Можна мені, будь ласка, піти?

Він не вагається.

— Так.

Присягаюся, що, вибігаючи з обідньої зали, я чую, що Роман полегшено зітхає — як і я.

***

Трохи більше ніж годину по тому я заходжу в гараж, де мене зустрічає Тайлер із ямочками на щоках. Він вивчає мене очима, і я насолоджуюся його увагою. Сьогодні я зробила інтенсивний догляд: натерла тіло лосьйоном з ефірною олією ялівцю. Волосся вклала у пляжні хвилі, а на шкіру нанесла бронзер, і тепер вона сяє навіть у тьмяному жовтому світлі ламп над головою. Макіяж зробила світлий, щоб було видно веснянки — Шон каже, вони йому дуже подобаються. Проте на губах у мене яскраво-рожева помада — в тон новій сукні.

— Дідько, та ти сексі, — каже Тайлер, вітаючи мене теплими легкими обіймами.

Шон тим часом розмовляє з Домініком у дальньому кінці гаража, якнайдалі від усіх. Їхні голоси чутно на тлі пісні «The Joker» Стіва Міллера навіть попри відстань. Здається, розмова напружена, тож я вирішую не встрявати. Наступним зі мною вітається Джеремі, кивнувши й окинувши мене схвальним поглядом, наче оцінивши, а тоді робить удар за більярдним столом. Джеремі нижчий на зріст, проте видно, що спортзал для нього друга домівка. Під простеньким

одягом, що, втім, ідеально йому пасує, проглядаються міцні м’язи. Він носить модну борідку, а поверх футболки — спортивні підтяжки. Його каштанове волосся коротко підстрижене, на відміну від Шонової шевелюри, яку ніби скуйовдило ударом блискавки.

— Не хочеш зіграти, Сі? — протяжно запитує Джеремі, перш ніж забити кулю.

— Щоб мені знову надерли дупу? — перепитую я, переводячи погляд із його татуювання ворона на чорну шапку, що звисає із задньої кишені. Хоч після заходу сонця стає прохолодніше, шапка все одно здається недоречною на початку літа.

— Плануєш когось пограбувати сьогодні, Джеремі?

Джеремі завмирає, а потім знову береться натирати крейдою кий. Шапку запихає глибше в кишеню.

— Та вже.

— Справді?

Джеремі підморгує, і Тайлер хихоче.

— Єдине, що ти пограбував сьогодні, — це комод твоєї мами.

Джеремі зиркає на Тайлера.

— А до твоєї мами ми сьогодні заглянемо? Бо всі знають, чим таке закінчується. Хоча мені таке завжди до вподоби.

— Стули пельку, — огризається Тайлер.

Рассел, якого я вважаю другим за малослівністю опісля Домініка, хапає кий і натирає його крейдою.

— Тайлере, ти ж знаєш, що ніхто не жартує про твою маму краще за Джеремі.

Я дивлюся на Тайлера — на його обличчі лють.

— Дійсно є якась історія?

— Ні, — огризається Тайлер більше до інших, аніж до мене. — Вони просто знущаються з мене.

— Якщо це допоможе тобі краще спати, синку. — Джеремі посміхається й повертається до мене. — Він матусин хлопчик. Та гадаю, ще трохи, й ми виправимо це. Татко знає, як краще.

Широко усміхаючись у відповідь на їхню перепалку, я зустрічаюся очима з Домініком — він дивиться на мене, розмовляючи із Шоном,

який патякає зі швидкістю сто слів на хвилину. Від його пильного погляду в мені спалахує якась іскра. Ми не розмовляли з тієї ночі, коли він впустив мене в гараж. Щоразу, як я підходжу до нього, він замовкає, відверто ігноруючи мене, ніби я розмовляю не з ним. Шон радить не зважати на це, але дратує, що Домінік постійно уникає мене, хоча не перестає за мною спостерігати. Я переводжу погляд на Шона, хоча Домінік досі на мене дивиться. Вивчаю його, згадуючи ті цілунки, погляди, те, як він захопив мене губами, обіцяючи більше. І саме це «більше» я бачу в Шонових карих очах, коли він нарешті повертається в мій бік і зацікавлено ковзає поглядом по моєму тілу. Після цього на його губах з’являється легка усмішка.

Спину вкривають сироти, коли Шон ось так дивиться на мене. Наче ми вже знаємо, що чекає на нас далі, — і не тільки ми.

— Не хочете десь усамітнитися? — уїдливо пирхає Рассел, помітивши наші дивоглядки, і, вирівнявши кий, б’є по кулі.

— Я хочу, щоб ти стулився, — невимушено говорить Шон, підходячи ближче й притягуючи мене до себе. Він цілковито впевнений у собі, його усмішка звабить і черницю, а в погляді криються всі його бажання. Він вабить мене дедалі дужче. Я відчуваю зв’язок між нами, який міцнішає щодень. Вчинки важливіші за слова — ось цю ідею я сприймаю з обережністю, згадуючи застережні Шонові слова в мій день народження.

— Сумував за тобою. — Хлопець міцно пригортає мене до себе. Ніжачись у його обіймах, я зустрічаюся поглядом із Доміні́ком, що стоїть за Шоновим плечем. Після цього він мовчки виходить через задні двері гаража.

— Чому він мене ненавидить?

— Не зважай на нього.

— Це складно.

— Він у такому спеціаліст, — пояснює Шон, ніжно цілуючи моє оголене плече. — Ти маєш неймовірний вигляд. — Він нахиляється і вдихає мій аромат. Від цього я ледве не стогну. — І пахнеш неймовірно.

Я повертаю голову в пошуках його губ.

— Дякую.

— Це для мене? — Він пробігається кісточками пальців по краю моєї сукні, і в мені все спалахує від спогадів про каміння, що впивалося мені в спину, водоспад і Шонів розпусний рот. Шон читає мої думки, у його очах з’являється іскра. Тепер уже в мене на обличчі розпливається самовдоволена усмішка.

— Можливо.

— Проблема, — бурмоче він.

Я кусаю губу і, присягаюся, чую тихенький стогін.

— Ми гратимемо чи як? — Рассел вириває нас із бульбашки. Шон закочує очі, випускаючи мене з обіймів, і дістає два пива з холодильника поруч. Я беру пляшку, розуміючи, що не вип’ю й половини. Вмикається музика. Шон відкорковує пиво, я хапаю кий, і гра розпочинається.

Я граю паскудно. Попри всі зусилля, геть не відчуваю простір, аж соромно. І хлопці не пропускають можливості покепкувати з мене. Учергове програвши Джеремі, я закопилюю губу та прямую до дивана, щоб сісти Шонові на коліна. Він дозволяє, привітно проводячи рукою по моїй спині.

— Я відстій.

— Так, — погоджується він.

Я торсаю його ліктем у бік.

— Спокійно. Треба практикуватися, — шепоче Шон, і я припадаю спиною до його руки. Його ритмічні доторки заколисують, і я просто спостерігаю за його спілкуванням із друзями. Після ще кількох ігор я звертаю увагу лише на запах хлопця, його руки, тембр голосу, відчуття його тіла побіля мене. У Шонові мене заводить усе — не лише його зовнішність, а й розум. Ніяк не звикну до цієї запаморочливої пристрасті, що постійно збуджує й захоплює мене. У певному сенсі Шон — новий наркотик. Сильніший. Що викликає шалену залежність. І загалом… кращий.

Шон обертається до мене, ніби читаючи мої думки, й усміхається ширше.

— Про що думаєш, Цуценятку? — Він чудово знає, про що, та я вирішую підіграти йому.

— Я... Навчиш мене керувати авто?

— Ти ж умієш.

— Не так, як ти.

Мій погляд бігає його обличчям, а потім опускається нижче. Секунда, дві — і ми обоє згадуємо печеру. Я бачу це в його очах. Нахиляюся до нього, і він напружується.

— Будь ласка?

Не промовивши ані слова, Шон підводиться, обіймає мене й киває Тайлеру.

— Ми вже підемо.

Усміхаючись, я махаю хлопцям на прощання й виходжу з гаража слідом за Шоном, прямуючи до паркінгу. Він дістає з кишені ключі й кидає мені. Я легко ловлю їх і сповнююся глибокого хвилювання.

— Ти справді дозволиш мені сісти за кермо? — Я зиркаю на його коштовну машину.

— Погляньмо, на що ти здатна.

Я із захватом сідаю в авто й із насолодою проводжу пальцями по керму.

Шон умощується поряд.

— Умієш їздити на механіці?

Я киваю.

— У моєї мами був такий автомобіль. Я на ньому вчилася.

Переконавшись, що машина на нейтральній передачі, я заводжу двигун, щоб він прогрівся.

Через те, що на мені сукня, стегнами я відчуваю прохолоду матеріалу сидіння.

— Як ви взагалі знаходите такі раритетні машини? — Я роздивляюся салон, вражена його станом. Автівка ідеально відреставрована.

— Вони всі належали моїй родині, їх колекціонував мій дядько, а коли він помер, ми їх відреставрували. Так ми всі й почали займатися ремонтом автомобілів.

— Вони такі рідкісні. Ви не боїтеся їх побити абощо?

— Який сенс мати щось, якщо цим не користуєшся?

— Слушно, — погоджуюсь я, пристібаю старовинний пасок безпеки побіля талії та проводжу пальцем по знаку SS на кермі. У голову закрадаються сумніви, та Шон одразу ж розвіює їх і підбадьорює мене. Він геть не нервує, і це заспокоює й мене.

— Це просто машина. Обережніше на поворотах, такі автівки не призначені для гірських доріг.

— Так, то чому ж ви тут їздите?

Шон сміється.

— Та тому що, бляха, можемо.

Я хитаю головою, помічаючи гордість у його очах.

— Ти такий мужлай.

— Спасибі. А тепер звикни до опору керма, але не поспішай, спочатку розберися.

Я киваю, вивчаючи механізм перемикання передач, і насуплююся.

— Зовсім не схоже на те авто, на якому я вчилася.

— Не квапся, — повторює Шон і проводить пальцем по моїй руці, якою я тримаюся за перемикач коробки передач. — Ми маємо купу часу.

Я усміхаюся йому, і мені перехоплює дух від його виразу обличчя. Калатання в моїх грудях — знак дедалі сильнішого бажання. У салоні наростає приємне напруження. Шон зручно вмощується на пасажирському місці.

— Готовий?

— Ще й як, бляха, готовий, — бурмоче він і відсмикує руку.

Кілька скреготливих секунд на зчепленні, я здригаюся, і ми нарешті рушаємо.

Перші хвилини Шон лагідно й заспокійливо говорить, що робити, допомагає мені зорієнтуватися на звивистих дорогах. Щойно ми безпечно проїжджаємо круті повороти, я додаю газу. Хлопець дає мені ще кілька підказок, поки я запам’ятовую схему зчеплення.

— Тобі все вдається.

— Не зовсім.

— Ні, — заперечує він, проводячи рукою по моєму плечу, — тобі вдається. Визнай це. — Я здригаюся від його дотику й дивлюся на нього, помічаючи, як він підморгує мені в темному салоні.

У динаміках тихо пульсує музика, і Шон нахиляється, щоб покрутити коліща на панелі приладів.

— Гарна пісня, — тільки й каже він і замовкає, ніби натякаючи, що урок закінчився й тепер я сама за себе.

Коли я дістаю свободу, починає ревіти пісня «She Talks to Angels» гурту The Black Crowes, і я приймаю цю свободу, прагнучи відчути кайф. Від музики й постійного гудіння автомобіля моє тіло вкривається сиротами. Я відчуваю, як розпливаюся в усмішці, а вітер тріпоче моє волосся.

Ми летимо, моє серце от-от вирветься з грудей. Я дивуюся, як легко мені вдається перемикати передачі, і тисну на газ.

Шон не здригається, навіть не рухається — він довіряє мені. Я наспівую разом із ним і вже майже кричу, коли відчуваю його пальці, що занурюються в моє густе волосся на потилиці, а потім спускаються до руки. Почуття загострюються, усе тіло мліє від його пестощів. Він гладить мені шию, руку й ковзає вниз, накриваючи мою долоню на перемикачі передач, а тоді повертається до мого підборіддя й пестить його кісточкою пальця. Пульс прискорюється, коли Шон спускає бретельку моєї сукні й ледь відчутно торкається шкіри.

Мої губи розтуляються від його дотику, я сповільнюю рух і поглядаю на нього. Минає секунда, потім іще одна, а тоді я звертаю на одну з десятка безлюдних доріг, умикаю нейтральну передачу й тисну на гальма. Ми сидимо лише за кілька сантиметрів одне від одного. Його пальці пестять мене, доводячи до шаленства.

— Поглянь на себе, — говорить він вимогливо й нетерпляче.

— Шоне, — хрипко стогну я, знемагаючи від чарів його пестощів.

Я відчуваю, як нерішучість покидає його, поки він грається зі мною, змушуючи стогнати від жаги.

Напруга наростає разом із пульсацією в мене між ногами. Очима я благаю його зробити саме те, про що він думає. Бачу рішучість у його погляді, а вже за секунду він каже:

— До біса.

Наступної миті я вже в його обіймах. Шон зупиняється на секунду, щоб перевести дух, а потім впивається пристрасним поцілунком у мої губи. Він грубо розтуляє язиком мої губи й глибоко досліджує весь мій рот. Наче кожен погляд, кожен дотик, кожна коротка розмова привели нас до цієї миті. Знемагаючи від жаги, я дозволяю своїм рукам блукати його тілом і стискаю футболку на його біцепсах. А коли Шон притягує мене до себе, я підіймаю ногу й сідлаю його в бажанні більшої близькості. Вибух адреналіну зіштовхується з ненаситною хіттю. Ми цілуємось і цілуємось у цій машині не знати де. Наші серця калатають, а пришвидшене дихання змішується, коли він задирає мою сукню до стегон. Я трусь об Шона, сидячи в нього на колінах, і вилизую його рот, обводячи язиком пірсинг.

— Бляха, — виривається з його вуст у перерві між поцілунками.

Шон смикає іншу бретельку сукні донизу, а тоді знімає її, оголюючи мої груди та спостерігаючи, як тверднуть збуджені соски. Бажання нестримно посилюється. Він хапає мої груди мозолястими руками й доводить мене до нестями. Клітор пульсує. Я хапаю Шонову руку й кладу її собі на стегно під спідницю. Хлопець вагається лише секунду, а тоді ковзає по шовковистій мереживній тканині. Він намацує край гумки, відсуває трусики вбік і грубо заштовхує в мене два пальці. Я аж задихаюся. Мій стогін заохочує Шона, він провертає пальці й різко трахає мене ними.

— Шоне, — виривається з мене, коли я обхоплюю його шию, щоб осідлати його руку. Нахилившись, стискаю долонею його твердий член. У відповідь він стогне та штовхає мене на приладову панель, різко прибравши мою руку зі своєї шиї. Шон улаштовує мене на своїх колінах, а я спираюся ліктями об панель і просто спостерігаю за ним. Він не чіпає сукні, що досі задрана на стегнах, а от тонкому трикутнику трусиків не так щастить: хлопець зриває їх із мене. Я нетерпляче тягнуся, щоб допомогти і йому, проте Шон відкидає мою руку, розстібає джинси й вивільняє член, стискаючи його в кулаку. Мій рот наповнюється слиною, коли я бачу, як Шон божеволіє від бажання.

Він підіймається, дістає гаманець й витягує з нього презерватив, а тоді дає його мені. Я розриваю паковання і стискаю член у руці, обхоплюючи його від основи до голівки, що сочиться змазкою, а тоді вже натягую на нього латекс. Після цього Шон проводить пальцем між моїми складками, граючись із вологою мого нутра. Прохолодний вітерець залітає в салон машини. Шон обхоплює мою голову долонею, притягуючи до себе, щоб поцілувати. Секунда — і він штовхає мене на спину, намагаючись опинитися між моїми ногами. І нарешті входить у мене до самісінького кінця. Я здригаюся від відчуття його члена, що безжально вдирається в мене. Звуки ляскання шкіри розпалюють мене, і я підіймаю стегна йому назустріч. Шон стискає моє волосся кулаком, входячи в мене, і я стогну водночас від болю й насолоди. Піднявши його футболку, воджу руками по м’язистих грудях. Він дивиться на мене з лавою в погляді, і його серце калатає під моєю долонею.

— Дідько... ти... — гарчить Шон, прискорюючи темп. — Від тебе стільки проблем.

По вінця наповнена відчуттями, я смикаю його сорочку, щоб зняти її, і він з легкістю її позбавляється. Намагаюся запам’ятати кожен сантиметр його звільненого від одягу торса, його стогони, шкіру, кожен нюанс статури. Обхоплюю його ногами, ще тісніше тулячись до Шона, і закидаю голову назад. Він глибоко, так глибоко в мені. Усе, що я можу, — триматися за нього й дозволити спустошити себе. Шон цілковито мене поглинає: своїм запахом, обличчям, тілом, членом. Він притискає мою зігнуту ногу до сидіння, занурюючись глибше. Я викрикую його ім’я, хлопець дичавіє й неймовірно прискорюється, наче пропікаючи мене наскрізь.

Перед очима з’являються спалахи, а Шон опускає руку до мого клітора й пестить його. Його член так само врізається в мене, шукаючи потрібний кут. Непомітно підкрадається оргазм: я вибухаю, усе моє тіло здригається від насолоди. Шон входить один раз, другий і теж кінчає. Його рот розтулений, очі сяють смарагдами в м’якому світлі салону. Я проводжу пальцями по його біцепсах, а він мовчки дивиться на мене. На його обличчя повертається приємна усмішка. Шон ніжно

цілує мене, відпускаючи моє волосся. Один порух його руки — і я вже біля його грудей.

— Усе сталося швидко, — промовляє він зі сміхом.

— М-м-м, — муркочу я у відповідь, чуючи втому у своєму голосі.

— У нас проблема, — шепоче він мені в шию, поки я масажую його мокрі від поту плечі.

— Яка ж? — запитую, не вірячи, що дозволила, ні, захотіла, щоб усе зайшло так далеко.

Шон підіймає голову й дивиться на мене.

— У мене був лише один презерватив.

— Але ж у нас є ціла вічність?

Він киває мені в плече, і в його очах я бачу тривожну тінь.

— Так.

— Щось не так?

Його погляд світлішає, він хитає головою й розслаблено опускає плечі.

— Нічого. — Шон погладжує мою шкіру та стискає груди. — Анічогісінько, — повторює він і заволодіває моїми вустами. Я гублюся в цьому владному поцілунку.

РОЗДІЛ ЧОТИРНАДЦЯТИЙ

Прання.

Ось чи ми із Шоном займаємося останні п’ятнадцять хвилин — сортуємо речі для прання. І не лише Шонові, а й Тайлерові та Домінікові.

— Чому ми перемо одяг іще й твоїх сусідів?

— Чом би й ні?

— Бо це їхній одяг, ось чому.

— Ти ж робиш усілякі послуги своїм подружкам, еге ж?

— Звісно, наприклад, час від часу плачу за них на вечері або фарбую їм нігті. Та я не перу їхню білизну.

— Це краще.

— І чому ж?

— Бо кому подобається займатися пранням?

Мені подобається. Завдяки Шону. З ним рутина стає збіса веселою, особливо коли я сиджу на пральній машині й він треться своєю промежиною об мою, спантеличуючи та збуджуючи мене. Тільки й залишається гадати, чи не навмисно він це робить. І тоді він припиняє це й усміхається.

От паскуда.

Він постійно грається з моїм розумом, тримаючи мене в тонусі. З його вуст часто зривається гра слів, найчастіше — сексуальні натяки, яких я й не зрозуміла б, якби не звернула уваги. Та я за ними не сумую, бо Шон ніби постійно тримає мене над прірвою, доводячи до сліз і благань про помилування.

У цьому чоловіку є щось від садиста, і мені це подобається.

Весь минулий тиждень був наче медовим місяцем у наших стосунках, чи що там між нами. Я майже не думала про визначення, бо Шон не давав мені причин для хвилювання. Шон не майстер телефонних розмов і навіть рідко тримає телефон при собі, не

відповідаючи на мої повідомлення годинами, проте більшість нашого зараз ми проводимо разом.

Шон закидає монети в автомат, а я оглядаю обшарпану кімнату, повну побитих пральних машин.

— У тебе ж є пральня вдома?

— До чого це ти?

— Просто гадаю, що ви, хлопці, заощадили б купу грошей, якби придбали вживані пралки через інтернет.

Він обіймає мене своїми сильними руками й нахиляється, проводячи носом по моєму. У нього на маківці сонячні окуляри, а сіра футболка обтягує м’язистий торс. Шон пригортає мене до себе, а я гладжу пальцями пояс його джинсів, глибоко вдихаю його п’янкий аромат і гублюсь у відчуттях, майже забуваючи про нашу розмову. Можливо, це непристойно, та я обхоплюю його ногами, і мої шорти високо задираються.

Шон дивиться вниз і дражнить пальцями мої стегна.

— Мені подобаються твої довгі ніжки й місце ось... — він хапає мене за волосся і ніжно тягне за нього, оголюючи мою шию й цілуючи виїмку, — тут.

— М-м-м, що ще тобі подобається?

— Я дам тобі підказки.

Шон укриває поцілунками шкіру під моїм вухом, а потім підносить мій зап’ясток до своїх губ. Проходиться пальцем по краю моєї майки трохи вище за декольте, і повільно спускається, а тоді хапає руками моє обличчя й пестить великим пальцем щоку.

— Твоє обличчя, — шепоче він, укриваючи легкими цілунками моє чоло, повіки, ледь помітні веснянки на носі, зупиняючись на вустах. Мене затягує його ніжний поцілунок, дедалі глибший, і я стогну, танучи в Шонових руках. Йому начхати, що подумають люди. Шон постійно торкається мене в людних місцях й наодинці — без обмежень, без каяття. Він щодня заявляє про свої права на мене, і зараз його ніщо не стримує. Він заволодіває моїми губами, змушуючи загубитися в ньому. Я ніколи не відчувала такого потягу, ніколи.

Цей чоловік перетворив усіх моїх колишніх хлопців на брехунів лише за кілька тижнів, присоромив їх, даруючи мені свої увагу й піклування.

Саме тому мені подобається займатися пранням і чим-завгодно іншим із Шоном.

Поряд із ним я постійно збуджена й заінтригована. Він дивовижно зачаровує мене, і я ніколи не знаю, що злетить з його вуст наступної миті.

— Я не заощаджую гроші.

Ось вам приклад.

— Чому? — Я подаюся назад.

У відповідь він лише підіймає брову.

— А, дозволь угадати: не існує нічого, окрім теперішнього. Ти людина, що живе без жодної думки про майбутнє.

— Я просуваю цю думку в усіх аспектах, — шепоче він мені в шию.

Насупившись, я готуюся поставити наступне запитання, та Шон продовжує:

— Я радше пожертвую їх, аніж заощаджуватиму.

— Чому? Гроші теж уявні?

Він віддаляється, усміхаючись.

— Починаєш усе розуміти.

Я обхоплюю його за шию та проводжу пальцями по колючих завитках білявого волосся.

— Ти дотримуєшся якогось закону?

— Мого власного.

— Беззаконник без майбутнього. А ти кажеш, що небезпечна тут я.

— Ти навіть не уявляєш яка, — відказує Шон, стягуючи мене з пральної машини. — Ходімо. Хочу покурити.

Ми сидимо в його автівці обличчям до торгового центру та спостерігаємо за метушнею на дорозі біля пральні й мексиканського ресторану поряд. Там, за склом, у кутку жінка загортає свіжі тортильї. Вона з усмішкою місить тісто, а потім розкатує його й кидає на плиту. Я трішки задивляюся на неї, а Шон клацає запальничкою, спаливши спочатку одну, а потім дві й три цигарки, урешті виходить із машини

та знову йде до пральні. Хочу з ним, та він просить зачекати. Тож я зачаровано сиджу далі, спостерігаючи, як та старша жінка смажить тортильї. За монотонністю її робота нагадує завод. Проте якщо я неухильно стежу за годинником, аж поки не почую свисток, то вона безтурботна й усміхається, навіть коли не спілкується з колегами й відвідувачами, які постійно вітаються з нею. Ця жінка здається задоволеною, щасливою і, гадаю, абсолютно легко справляється зі своїм завданням. Я заздрю їй, бо хочу такого ж душевного спокою на роботі. Шон повертається й мовчки запалює ще одну цигарку. Ляскіт запальнички — єдиний звук у салоні.

— Ця жінка весь час готувала тортильї.

— Вона готує їх удень і вночі.

— Це ж божевілля.

— Це її робота. Таку роботу має купа людей.

— Знаю, у мене така сама.

— Так, — він видихає хмару диму, — та вона задоволена своєю.

— Спіймав мене. Ця жінка постійно усміхається.

Ми сидимо нескінченно довго, просто спостерігаючи за нею.

— Не можу уявити, чому вона така щаслива.

— Це її рішення, — каже Шон.

— Рішення. — Я обдумую його слова й помічаю, що він так само пильно дивиться на неї. — Ти знаєш її?

— Її звуть Сельма. Вона іноді приїздить на своєму фургоні в майстерню.

— Платить уявними грошима? — жартую я.

— Можна й так сказати. Ми не беремо з неї грошей. Одяг поправся.

— Я допоможу.

Він відчиняє дверцята машини й махає головою.

— Сиди тут.

— Шоне, я спостерігаю, як ця жінка готує тортильї, вже дві години.

— Тож маєш чим зайнятися. — Він зачиняє двері.

Я опускаюся на сидінні, роздратована його наказом, проте все ж залишаюся на місці. За кілька хвилин поринаю в роздуми, обмірковуючи нашу попередню розмову в пральні.

— Ти людина, що живе без жодної думки про майбутнє.

— Я просуваю цю думку в усіх аспектах.

Домінік. Єдине, що спадає на думку. Він поводився по-свинськи, щойно я з’явилася на порозі його будинку. З огляду на його ворожі погляди й нахабність він точно буде проблемою. Вирішую пізніше запитати про це Шона, а поки що не відриваю очей від Сельми — вона закінчує перевертати свіжу порцію тортильї, тримаючи руки над полум’ям. Відтак вона кладе багатенько їх у пакет і бере кілька купюр із банки для чайових. Прямує до каси з іншого боку прилавка, ретельно перелічує кожен долар, а тоді обмінює гроші на більші купюри, що лежать, певно, у дальньому кінці шухляди. Бачачи, як вона роззирається, а потім крадькома бере більше грошей і ховає їх серед тортильї, я приголомшена. Жінка тим часом обслуговує відвідувачів, які підійшли, щоб заплатити. Я заціпеніло спостерігаю, як вона віддає решту, тримаючи касу відкритою, а потім ховає чеки собі у фартух. Вона замітає сліди. Зачекавши, поки всі відвідувачі відійдуть від каси, Сельма забирає ще кілька купюр і відкладає гроші на решту. Упевнена, що під вечір сума зійдеться.

Усміхнена Сельма, що смажить тортильї, — крадійка.

І краде вона не вперше.

Я годинами спостерігала за цією жінкою, захоплюючись її здатністю знаходити радість у своїй самотності, а вона виявилася злодійкою.

Ну хіба не лайно?

Шон не повірить, і мені аж кортить розповісти йому про це, та поруч зупиняється фургон. Ззаду виходить чоловік, якому на вигляд близько тридцяти. До дверцят прикріплене автокрісло з електричним регулюванням, щоб можна було використати інвалідний візок. Фургон прикував усю мою увагу, і я геть не помічаю Сельму, аж поки вона не зазирає в середину нього із сумкою в руці. Жінка ніби проспівує щось іспанською, а потім заднє сидіння обертається і в полі зору з’являється маленький хлопчик. Він тяжко покалічений, його ноги й руки зіщулені, а зіниці очей бігають туди-сюди, ніби щось шукаючи. Хлопчик сліпий. Сельма заходить у фургон, обсипає його поцілунками й кидає сумку з тортильями та грошима на сидіння поруч із ним. Моє серце завмирає.

Вона робить це для нього.

Вона краде для нього.

Я знову дивлюся на хлопчика. Йому, здається, років одинадцять, може, дванадцять. Певно, її онук?

Хвилину чи дві я шкодую, що вивчала французьку, а не іспанську. Хотілося б дізнатися, про що ж Сельма розмовляє з чоловіком, що стоїть за її спиною, спостерігаючи, як вона обсипає хлопчика любов’ю. До болю зрозуміло, що ця жінка живе заради нього. Чоловік же розмовляє з нею так ніжно, ніби вона кришталева. В його очах сяє лише вдячність, коли Сельма вкриває поцілунками чоло, ніс і щоки хлопчика.

Мене гризе совість від згадки про всі припущення, які зробив мій мозок, коли я побачила, як вона краде гроші.

Дверцята Шонової машини відчиняються й відразу зачиняються, та я не відриваю очей від хлопчика. Що ж у нього за життя? Прикутий до візка, незрячий, не здатний рухати руками й ногами, наче його тіло — це в’язниця.

— Він іще й частково глухий, — каже Шон. Мені на очі навертаються сльози.

Коли Сельма виходить із фургона, чоловік обіймає її. У його очах сором і провина. Він відсторонюється, занепокоєно дивиться на жінку й озирається на ресторан. Очевидно, не хоче, щоб Сельма йшла на таке.

— Вона краде для сина й онука?

— Для зятя. Донька народила й кинула дитину на нього. Він має якісь кошти, та цього замало. У Сельми тяжкий артрит, але вона щодня місить тісто для своїх хлопчаків, і це робить її щасливою. Найсумніше те, що вона — незамінна частина цього ресторанчика. Без неї він буде геть інакшим. А ці негідники, його власники, не підвищували їй зарплату вже вісім років.

Я ковтаю клубок, що застряг у горлі.

— Я так хотіла розказати тоді, що вона крадійка. Гадала, ти мені не повіриш. Я й сама спочатку не повірила, аж поки не побачила все на

свої очі. — Шон витирає сльозу з моєї щоки, і я повертаюся до нього. З його погляду все розумію. — Ти знав, ти знав, що я це побачу.

— Як почуваєшся?

— Більш кепсько, аніж після годинника.

Щось схоже на задоволення блищить у його очах, поки він дивиться повз мене, спостерігаючи, як фургон із чоловіком і його сином зникають у далині. За кілька хвилин Сельма повертається за свій прилавок і знову з усмішкою займається тортильями. Я пильно вдивляюся в Шона.

— Хто ти, в біса, такий?

Який це двадцятип’ятирічний чоловік пратиме одяг своїм друзям, щиро перейматиметься фінансовими проблемами Сельми та станом її онука-інваліда, ненавидітиме гроші й час, не зважатиме на статус і житиме без турбот про майбутнє?

Альфред Шон Робертс.

Ось хто.

Цієї миті я дозволяю собі довіряти йому трохи більше. Водночас почуття, що зароджуються в мені, змушують замислитися. Він занадто швидко мені полюбився. Цей чоловік, що зневажає будь-які правила й кордони, може бути небезпечним для мене. Відчувши мій страх, Шон нахиляється до мене й нескінченно довго цілує. Коли він відхиляється, я занурюся дедалі глибше, мене дедалі дужче затягує, і мої почуття дуже суперечливі.

— Серйозно, Шоне, хто ти?

— Я людина з випраним одягом, і я вмираю з голоду. Як щодо мексиканської кухні?

Я киваю, бо це все, що мені залишається.

РОЗДІЛ П’ЯТНАДЦЯТИЙ

Шон веде мене за руку до темного бару. Ми напхалися фахітою [7] і спустошили свої кишені, щоб підкинути чайових Сельмі. Я збентежено плентаюся за ним, оглядаючи нове для мене приміщення — на стінах неонові лампи всіх кольорів веселки, підлога заставлена старенькими низькими столиками. Єдина річ, яка здається новою, — музичний автомат у дальньому кутку. Барна стійка має форму коробки з-під взуття. Від неї смердить прокислою ганчіркою для посуду.

— Як справи, Едді? — вітається Шон із чоловіком за стійкою. На вигляд цьому бугаю трохи за тридцять, у нього темні очі, а статура його, м’яко кажучи, лякає. Я одразу ж помічаю знайоме татуювання на руці Едді, коли він закидає на плече заяложений рушник.

— Здоров, чуваче, — відповідає той, позираючи на мене з-за міцної Шонової постаті. — Так ось чим ти займався.

Шон криво посміхається.

— Це Сесилія.

Я злегка махаю йому рукою, ховаючись за біцепсом Шона.

— Привіт.

— Що питимеш?

Я нерішуче стискаю Шонову руку. Він знає, що я неповнолітня, і гладить великим пальцем мою долоню.

Він усе розуміє.

Звісно ж розуміє.

— Я буду пиво. — Він обертається до мене. — Ти?

— Віскі з колою.

Шон дивується, і ледве стримую сміх. Нахиляюся ближче до нього.

— Завжди хотіла замовити. Альтернатива — мартіні, та, гадаю, Едді його не приготує.

Шон усміхається.

— Правильно думаєш.

Шон платить за наші напої та веде мене до столика в дальній частині бару, що стоїть найближче до музичного автомата. Дістає кілька четвертаків, що залишилися після пральні, і дає їх мені.

— Вибирай із розумом, інакше Едді викине нас на вулицю.

Я беру гроші й вибираю кілька пісень, а тоді сідаю за стіл до Шона. Він подає мені напій, я дякую й роблю великий ковток. Віскі обпікає горло, і я кашляю, вирячивши очі. Шон кривиться й обертається до Едді, який скептично підіймає брову.

Хоча горло палає, ніби загрожуючи неминучою смертю, я мушу краще вдавати із себе неповнолітню, яка знається на алкоголі. Я досі кашляю, очі сльозяться, а Шон лише сміється.

— Уперше п’єш міцні напої?

— Раз плюнути, — заперечую я, відчуваючи, як тепла рідина розтікається венами.

Він хитає головою із жалісливою усмішкою.

— Де, кажеш, ти виросла? Здається, у якомусь селі?

— Замовкни. Думаєш, я з провінції? Та тут чотири світлофори.

— Дванадцять.

— Казала ж, що в школі не дуже розважалася.

— Або ж і зовсім не розважалася, — жартує Шон у відповідь.

— Я просто... — Зітхаю.

— Просто що?

— Ну, моя мама добряче зіграла роль безладної бунтарки за нас двох. Хтось із нас мав грати дорослу людину.

Погляд горіхових очей ніжнішає, і я помічаю, що вони більше зелені, аніж карі.

— Зрозумій мене правильно. Я не проміняла б її ні на що на світі. З нею було дуже весело.

— Було?

— Так. Я навчилася керувати автівкою, коли мені було вісім.

Він нахиляється до мене.

— Що-що?

— Так. Я вундеркіндом була, — хвалюся я, відважно ковтаючи ще віскі з колою.

— Навіть не сперечатимусь.

— Грошей ми мали обмаль, тож треба було викручуватися. Мама була творчою людиною. Завжди знала, на що ж витратити зайві двадцять доларів на тиждень. Однієї сонячної суботи їй спала на думку геніальна ідея вивезти мене на покинуту дорогу, щоб я пустилася берега. — Я усміхаюся, поринаючи в спогади. — Вона підклала телефонну книгу на водійське сидіння, щоб мені було зручніше, і пустила мене за кермо на кілька годин. Мама дозволила проїхатися на нашому мінівені боком. А потім повезла мене до придорожньої барбекю-забігайлівки, у якій готували найкращі картопляні кульки із сиром. Так приблизно на рік у нас з’явилася суботня традиція. Я, мама, телефонний довідник, наш мінівен і картопляні кульки із сиром.

Шон відкидається на спинку стільця, тримаючи пиво біля губ.

— Чудова традиція.

— У ній було щось таке, що змушувало мене заздрити. Вона могла зробити щось класне з нічого, перетворювала звичайні дні на незабутні. — Я уважно дивлюся на Шона, який киває мені у відповідь. — Цим ти мені її нагадуєш.

Він підморгує.

— Уся річ у компаньйонці.

— Не думай, що я душа компанії. Ми обоє розуміємо, що це не так. Я з тих дівчат, що не порушують правил, а ти… якийсь шибайголова.

Шон відкидається на спинку й стенає плечима.

— Не будь до себе така сувора. Відповідальність і піклування про близьких — це зовсім не погано.

— Проте збіса нудно. — Я роблю ще один ковток віскі. — Моя подруга Крісті врятувала мене від долі цілковитого інтроверта. — Я опускаю очі. — Я ніколи не хотіла бути в центрі уваги, розумієш? Проте завжди заздрила людям, які звичайнісінькі дні перетворювали на свята. Таким як ти, Крісті, мама.

— Ти теж на таке здатна.

Я хитаю головою.

— Ні, не здатна. Я вмію хіба що шаленіти від тих, хто володіє такою суперсилою. До речі, як щодо твоїх батьків? Розкажи мені про

ресторан.

— Маю кращу ідею: зводжу тебе туди найближчим часом. Хочу познайомити тебе з ними.

— Я залюбки.

— Вони мої кумири — обоє. Хороші люди з твердими переконаннями, щедрими серцями, віддані сім’ї, поборники вірності, одружені понад тридцять років. Працюють пліч-о-пліч щодня. Вони живуть, нічого не приховуючи, відверто сваряться й так само миряться.

— Своє кохання вони теж не приховують? То ось чому ти приділяєш мені стільки уваги?

— Напевно.

— Так, вони гідні кумири, — протягую я на четвертому ковтку віскі, що на смак уже не такий палючий. — Усе не аж так погано. Може, я стану шанувальницею віскі.

— Легше, убивце. — Шон роздивляється етикетку на пляшці пива. — Ти небагато говориш про свого батька.

— Бо я гадки не маю, що це за людина. Справді не розумію, чому він хоче бачити мене у своєму житті. Бо присутність оманлива. Я є, а от його нема. Половину мого перебування тут він залишається в Шарлотті. Дев’ятнадцять років живу й усе ще не можу розгадати його. Батько здається айсбергом. Доволі неприємно не бачити людяності в тому, хто наполовину відповідальний за твою появу на світ. Приїхавши сюди, я намагалася бути неупередженою, хоч мене і розлютила вся ця ситуація. Якби треба було описати наші стосунки одним словом, я вибрала б «уникливі».

Шон киває й ковтає ще пива.

— А твоя мати?

— Відсутня, — тихо кажу я, придушуючи загрозливі емоції та натягуючи на себе усмішку. — Це було особливо болісно останні пів року.

Шон перевертає мою руку на столі й проводить подушечками пальців по моїй долоні.

— Мені шкода.

— Не варто. Це життя. Я вже доросла. Мама виконала свою роботу. Батько принаймні трохи допоміг фінансово. Мені справді немає на що скаржитися. — І все-таки всередині щось болить від згадки про час, коли я була для мами головною.

— Я сумую за нею, — зізнаюся, забираючи руку й хитаючи головою. — Кажуть, що її покоління безперспективне. Я мушу погодитися із цією думкою. Мама роками вела насичене життя, завжди шукаючи й бажаючи більшого, та їй не вдалося реалізувати жоден грандіозний план. Я так захоплювалася нею, і, мабуть, щось сталося за цей час. Та мені досі невтямки, що саме. Мама наче забула, ким була, і просто… здалася.

— Скільки їй? Трохи за сорок? — запитує Шон.

Я киваю.

— Їй було стільки ж, як мені зараз, коли я народилася. Можна сказати, що ми виросли разом.

Шон стенає плечима.

— Тож пів життя вона прожила. Мабуть, намагається зрозуміти, як прожити другу половину.

— Можливо. — Я тру носа, намагаючись угамувати печіння, що вже надокучає. — Я просто хотіла б, щоб вона дозволила мені допомогти їй у цьому розібратися.

— Це не твоя робота.

— Знаю.

Шон легенько штурхає мене.

— Проте від цього не легше, так?

— Не легше.

Шон більше нічого не каже. Він просто сидить зі мною, поки я горюю, і стискає мою долоню.

— А маєш якогось кумира, окрім батьків? — запитую я, роблячи ще один ковток віскі.

— Якщо вибирати когось одного, то Дейв Шапел.

Я напружую мозок.

— Комік?

— Так.

— Чому він?

— Бо він збіса геніальний і справжній. Дейв використовує свою платформу в неймовірний спосіб, демонструючи власну геніальність. Він говорить те, що інші бояться, приголомшує ідеями, що змушують замислитися. Він відмовився від п’ятдесяти мільйонів доларів, бо не хотів продавати свою душу, як решта.

— Я очікувала геть інакшої відповіді.

— Ну, ось. Дейв теж має недоліки, та не перепрошує за них.

Мій телефон вібрує від вхідного повідомлення — Крісті, і Шон киває на нього.

— Знайди якийсь його стендап на своєму маленькому комп’ютері, коли повернешся додому.

— Мабуть, так і зроблю.

— Та попереджаю: ніколи не досліджуй своїх кумирів.

— Чому?

Він дає чайові за пиво.

— Бо дізнаєшся, що вони люди.

Я підіймаю телефон, щоб прочитати повідомлення, та Шон забирає його.

— Нове правило. Ніяких телефонів зі мною.

— Що? — Я смикаю головою. — Без винятків?

— Без винятків. Ні в моїй машині, ні в моєму будинку, ні в гаражі. Коли ти зі мною, телефон залишається вдома.

— Ти серйозно?

— Це єдине прохання. Але серйозне, — суворо попереджає він, не даючи мені шансу на заперечення.

— Чому?

— Є кілька причин, одна з них — бо це мій час. Я вирішую провести його з тобою і хочу того самого у відповідь.

— Про мене, звучить, наче ти хочеш контролювати мене.

Він нахиляється.

— Залиш це Месії. Запевняю, сонце, контролювати тебе мені геть не до вподоби.

— Тоді навіщо це правило?

— Якби я попросив тебе довіритися мені й пообіцяв пояснити згодом, ти б довірилася?

У нефритових очах я бачу виклик. Шон такий серйозний, що я не можу відвести від нього погляду.

— Чому ти не можеш пояснити зараз?

— Ми ще не на тому рівні.

— Знову говориш загадками.

— Знаю, та для мене це принципово.

Я вражена. Ще жодного разу не бачила його таким владним. Це вкрай дратує, проте чи дійсно він просить забагато?

— Ти ступаєш на тонкий лід. Якщо я довірюся тобі, то пояснення, хай йому грець, мусить бути вартим того.

— Буде.

— Добре. Окей, поки що без телефона.

— Супер. — Шон нахиляється до мене. — Два слова, якими можу тебе описати… — Він торкається мого підборіддя. — Красива й сп’яніла.

Я неохоче усміхаюсь.

— Ні, ще ні.

— Точно. — Шон полишає пиво й тягне мене за руку саме тоді, коли з автомата лине «So What’Cha Want» гурту Beastie Boys. — Гарна пісня.

— Виховання батьками з покоління Х має свої переваги. — Я рушаю за ним, окидаючи оком його статуру.

— І які ж?

— Музика, звісно.

— З цим не посперечаєшся.

— Я вивчила танець на цю пісню. Та не думала, що це твоя фішка.

— І що ж, на твою думку, ти знаєш про мої фішки? — Шон глузує з мене, тягнучи на тьмяний клаптик танцмайданчика.

— Знаю кілька твоїх фішок, милий, — саркастично зауважую я.

Шон уже похитує стегнами, розслабивши торс. Він танцює круто, навіть неймовірно. Приголомшена легкістю його рухів, я просто спостерігаю, аж поки він не притягує мене ближче, спонукаючи до

танцю ніжним поштовхом стегон. Мої щоки палають, і я роззираюся в намаганні переконатися, що ніхто не дивиться. У барі, де час, здається, зупинився, лише кілька людей, і схоже, всім начхати. У приємній млості від алкоголю я вирішую, що мені теж. Повторюю за Шоном і похитую стегнами, бо все таки трохи відчуваю ритм. Його очі спалахують радісним здивуванням. Ми танцюємо під одну пісню, потім починається наступна, потім і ще одна, і ще, і ще.

Я випиваю ще одне віскі з колою.

Ми танцюємо.

Коли Шон закидає мою ногу собі на стегно, задираючи мені шорти, я чіпляюсь за його футболку.

Ми тремося одне об одного.

Шон неквапливо злизує краплі поту з моєї шиї, а решту здуває насухо своїми пухкими губами.

Ми танцюємо.

Безсоромно обхопивши його, я облизую впадину між його ключицями.

Ми тремося одне об одного.

Шон випиває чарку текіли і злизує сіль із мого зап’ястка, ані на мить не відриваючи від мене погляду.

Ми танцюємо.

Я дражнюся, притискаючись сідницями до його ерегованого члена й обвиваючи руками його шию, а він владно хапає мене за талію.

Ми тремося одне об одного.

Повернувшись на танцмайданчик, Шон уважно спостерігає, як я зваблюю його, виписуючи стегнами вісімки під пісню Сіари «Oh».

Ми п’ємо ще.

Ми танцюємо спітнілі й дихаємо алкоголем. На середині пісні Шон зупиняє мене, притягує за шию до себе й зухвало цілує, неначе одержимий.

Ми виходимо.

Накрапає дощ, поки ми мчимо до його машини.

Ми припадаємо одне до одного побіля зачинених дверей, борючись язиками за верховенство.

Він обриває бретелі мого топа, а я підіймаюся, розстібаю й відкидаю кудись свої шорти.

Я сідлаю його.

Я припадаю губами до його шиї, у відповідь чуючи стогін, який вібрує на моєму язику.

Шон вивільняє свій член із джинсів, натягує презерватив, відсуває вбік мої трусики. Один упевнений рух, і він у мені.

Просто там, на переповненому паркінгу, за кілька кроків від бару...

Ми трахаємося.

7 Зазвичай грильоване м’ясо, що подається на пшеничній чи кукурудзяній тортильї.

РОЗДІЛ ШІСТНАДЦЯТИЙ

Прокидаюсь у фіолетовому мареві з пульсуючим болем у голові. Спочатку не розумію, де я, та потім відчуваю тепло тіла, що притискається мене. Я майже забула, як це — бути в чоловічих обіймах. Шон учора вперше привіз мене до себе додому.

Учора між нами сталося щось, що неможливо висловити.

Попри хаос у моїй голові, головне зараз — це відчуття Шонових рук, що огортають мене.

Останні тижні із Шоном — найкраще, що зі мною ставалося.

Це просто... Шон.

У ньому є все, чого я, навіть не усвідомлюючи, завжди шукала в чоловіках. І навіть більше, ніж сподівалася коли-небудь мати. Він уважний, турботливий і надзвичайно розумний. Він нестримно мене вабить. Із ним я щаслива, неначе виграла в якусь лотерею головний приз — чоловіка мрії. І це трохи лякає.

Моє серце тепер не криється в тіні — воно витанцьовує, не ховаючись, як ми вчора в барі.

А секс — у мене ніколи не було такого сексу. Шон дарує блаженство, одночасно ніби катуючи мене. Ми потопали одне в одному з палким шепотінням. То був марафон стогонів і зітхань, який я не хотіла закінчувати. Ми трахалися напідпитку — таке зі мною було вперше. Я забула про всі свої заборони, і ця сміливість окупилося сторицею.

Згадую мить, коли Шог брав мене ззаду. Як обхопив мене руками, розсунув мені ноги, щоб увійти глибше, і шепотів на вухо брудні слівця. І ледве стримую стогін.

Кінчаючи, він дряпав нігтями мою голову, і, на власний подив, я теж кінчила навіть без допомоги руки між ногами. Таке зі мною теж сталося вперше.

Ми сповільнилися, не в змозі зовсім зупинитися, і за кілька хвилин усе повторилося. Я раз у раз повторювала його ім’я в страху перед

тим, що він відкрив у мені та що може тепер побачити. Своїм поцілунком, дотиком, повільними рухами стегон він ніби мовчки заспокоював: «Знаю, сонце, я з тобою».

Зі мною. Він був зі мною. Я так довго переховувалася, а він за місяць нашого знайомства ніби звільнив мене.

Шон обіймає мене. Його глибокий видих заколисує, повертаючи спокій, хоча мій внутрішній голос уже кричить: «Якого біса, Сесиліє?».

Я припадаю до нього, насолоджуючись теплом і приємним болем між ногами, що нагадує про минулу ніч.

Провівши кілька мовчазних хвилин у його обіймах, згадую, чому ж прокинулася. Сечовий міхур наказує хутчіше відірватися від Шона, тому підіймаю його руку, розмальовану татуюванням, вислизаю з ліжка й дивлюся на нього. Чоловік переді мною спить, його колюче волосся ще дужче скуйовдилося завдяки моїм пальцям, а засмагле тіло вкрите вицвілою блакитною ковдрою. Я даю собі ще секунду, щоб запам’ятати кожну деталь його статури, а потім тихенько зачиняю двері в його кімнату й прямую коридором до ванної. Тайлер і Домінік мають спальні з ванними кімнатами. А Шон віддав свою сам.

Звісно, сам. Він самовідданий.

Ось чому мені так хочеться йому довіряти.

У нього тільки базові потреби, та все ж, гадаю, я стаю однією з них. Шон змушує мене в це вірити.

Морщачись, я роблю, що треба, потім мию руки й вивчаю своє відображення в дзеркалі, помічаючи ледь помітні сліди укусів на шиї. Дуже кортить випити якесь знеболювальне, та бажання повернутися до Шона сильніше. Я відчиняю двері й бачу в спальні навпроти Домініка.

Голого.

Він спить голяка.

Від його вигляду мені перехоплює дух, і я ціпенію на порозі ванної.

Домінік лежить на спині, випроставшись. Голова на подушці, під яку він підклав руку.

Я. Не можу. Відвести. Погляду.

Його груди здіймаються та опускаються в рівному ритмі, а я стою нерухомо, роздивляючись його. Одна нога зігнута й звисає з краю ліжка, інша — випрямлена. Своєю позою Домінік ніби робить пропозицію. Опускаю погляд на його член між м’язистими стегнами.

Боже, він прекрасний. Не знаю, скільки часу я вже стою тут, витріщаючись на нього. Коли відриваю погляд від його члена й переводжу на обличчя, розумію, що на мене дивляться сріблясті очі.

Долоні тремтять, обличчя блідне від сорому, проте погляду я не відводжу.

Натомість просто витріщаюся... І Домінік робить те саме у відповідь. Варто перепросити й піти геть, проте я не можу вимовити ані слова вибачення, на яке він заслуговує.

Чи не заслуговує?

Домінік, мабуть, чув нас минулої ночі. Чи не залишив він двері відчиненими в надії, що я побачу його?

Дідько, як це безглуздо. Ранкове сонце освітлює Домінікову спальню, і він опускає очі. Я простежую за його поглядом й бачу, що в нього стояк.

Забирайся звідси, Сесиліє!

— Вибач, — ледь чутно шепочу я.

Не чекаючи на відповідь, кидаюся в безпеку Шонової кімнати, де з полегшенням бачу, що Шон досі міцно спить. Щойно я падаю на матрац, він притягує мене до себе. Мене гризе почуття провини. Я лежу поруч із ним, вдивляючись у невеличкий просвіт між жалюзі. Серце калатає від страху, а тіло тремтить від збудження. Я обертаюся до Шона, усе ще перебуваючи в його обіймах, і вивчаю його. Це найвродливіший чоловік, із яким я коли-небудь була. За все життя. На наших побаченням я відчула те, про що могла тільки мріяти.

Він просто неймовірний зі мною.

Змучившись від почуття сорому, я гладжу пальцями Шонове волосся й притягую його ближче.

Ну і що, що мене приваблює Домінік. Звісно, приваблює. У нього аура типового вродливого мудака, через якого жінки божеволіють.

І хоча мене добряче трахнули, вгамувавши тілесний голод, він зумів змусити збожеволіти й мене.

І, до речі, Домінікова ваба незвичайна. Ні, його зовнішність вражає, вимагає уваги, так само як і Шонова.

Красивий голий чоловік.

Авжеж, я витріщалася.

Він же лежав голяка.

Це пусте.

Зараз мені потрібно лиш забути про ті неприязні сталеві очі, які ще кілька хвилин тому аж ніяк не здавалися такими. Анітрохи.

У погляді було щось геть інакше.

***

— То що, казати йому?

— Що ти так довго витріщалася на член його сусіда, що той тебе застукав?

Крісті сміється по той бік слухавки, тішачись ситуацією, у якій я опинилася. Я тим часом розпаковую торби з продуктами, намагаючись заспокоїти совість, яка гризе мене весь день.

Гадки не маю, як сказати щось на кшталт «я бачила член твого сусіда, і він мені так сподобався, що вранці я вирішила відсмоктати тобі, аби загладити провину». Крісті не каже нічого корисного, поки я нишпорю на холостяцькій кухні. Я витратила пів зарплатні на вечерю зі стейком, ще й спекла морквяний пиріг, щоб позбавитися докорів сумління, і тепер прикрашаю його, ніби пишучи глазур’ю «я справді хочу лише тебе, просто не встояла». Бо хтось, хоч би хто це був, колись сказав, що шлях до серця чоловіка лежить через його шлунок. Сподіваюся, що шлях до щирого вибачення пролягає там само. Я обов’язково поясню все, щойно зрозумію, як це зробити.

Не хочу руйнувати наші стосунки через те, що якусь хвильку підглядала за іншим чоловіком.

— Звісно, подружко, розкажи йому, що його сусідові варто прикривати член. І зроби це переконливо.

— Це ж брехня.

— Це правда. Ти не винна в тому, що тебе трахнули очима, коли ти вийшла зі вбиральні.

— Так, але ж це я…

— Люба. Цього йому знати не треба. От якби ти зізналася в усьому вранці, це було б набагато переконливіше.

Ми вийшли з дому за кілька хвилин після того, як прокинулися, — я зраділа цьому, адже поруч уже не було Домініка. Забравши автівку Шона з бару, звідки нас п’яних витягнув Тайлер, ми вирушили в похід. Якісь пів години я безперестанку скаржилася на головний біль, та вже на півдорозі, випивши багато води, почувалася набагато краще. Шон ненавидить залишатися вдома. Йому однаково, що робити, головне — на свіжому повітрі: вовтузитися з машиною, поки я стою поряд і розмовляю з ним, поплавати зі мною чи вирушити в похід. Як я помітила, він невгамовний, йому точно не до вподоби просто валятися в ліжку й переглядати фільми. Хоч і таке ніколи не закінчується лише кіносеансом. Його рот, руки, член — суто магія. Він радше поставить мене рачки над пеньком у лісі, аніж візьме на дивані у вітальні.

Плюс у тому, що ніколи не буває нудно. Навіть поїздка по продукти стала справжньою пригодою. Шон наказав мені стати на край візка й ганяв рядами, кидаючи виноградинки до рота собі й мені. Він дозволив мені приготувати вечерю у вихідний день, та я не сумніваюся, що після неї ми знову вирушимо в мандри. Здається, йому треба виснажитися, перш ніж упасти на подушку. Попри Шонові запевняння, що він робить усе не так, як звикли інші, цей період наших стосунків дуже нагадує гніздування. Саме тому я сьогодні граюся в домогосподарку й не хочу все зіпсувати. Я геть не сподівалася знайти хлопця першого ж дня перебування в місті, проте із Шоном — це диво.

Те, що у мене є почуття до нього, роблять цю зраду набагато гіршою в моїх очах. Особливо після ранкових подій.

Шон не видається ревнивим, проте якщо я помиляюся, то моє зізнання може мати катастрофічні наслідки.

— Треба, мабуть, приперти свою дупу в це містечко, якщо там чоловіки такі гарячі, як ти кажеш.

— Зосередься, — наказую я, шукаючи кухонну дошку. — Новий хлопець. Бачила член іншого хлопця.

— Ти, здається, казала, що в них спільні жінки?

— Це чутки. Гадаю, що лише чутки.

— Чому?

— Тому що... не знаю. Просто не можу собі цього уявити.

— Диваки ховаються у всіх на очах, подружко. Ти — живий доказ.

— Замовкни. Замовкни! Не знаю, навіщо я тобі зателефонувала.

— Бо ти любцяєш мене. І ти не могла дочекатися, щоб розповісти мені, що в тебе кілька чоловіків. Нарешті.

— Крісті. Послухай мене. У цього чоловіка легко закохатися.

— Ого, вже про закоханість заговорили?

— Я знаю, знаю, ще зарано і все так безглуздо. Проте він неймовірний.

— Вірю, з огляду на твої розповіді. Просто бережися, добре?

— Як берегтися?

— Не знаю. Просто порада, яку я мушу тобі дати. Щойно ти закохуєшся, то вже й не зупинишся, еге ж?

— Саме так. Стається катастрофа.

— Не драматизуй. Скажи вже своєму хлопцю, що бачила його сусіда голим, і поклади цьому край.

— Гаразд. Так і зроблю.

— І, бляха, сфотографуй його заради всього святого. Телефони з камерами винайшли саме для таких ситуацій.

— Шон не хоче, щоб телефон був при мені, коли ми разом. Треба буде кудись сховати його, поки він не повернувся. — Я кривлюся, розуміючи, наскільки бридко це звучить. Якусь хвилинку на іншому кінці слухавки панує тиша.

— Це контроль, тобі не здається?

— Він просто ненавидить, коли я відволікаюся. Хоче, щоб ми були разом у всіх сенсах.

— Звучить сексі.

— Шон інший, кажу тобі.

— Ну, рожеві окуляри однаково варто зняти. Якщо він виявиться божевільним, принаймні ти помітиш це рано, а не пізно.

— Слушна думка. Крісті, цей хлопець уже заполонив усі мої думки. Він змушує мене мислити… інакше, робить мене… а-а, що я, в біса, творю?

— Я знаю, що тобі страшно, та не дозволяй минулому диктувати, що для тебе краще. Господь знає, що я молилася за це. Люблю тебе. Зателефонуй мені завтра.

— Люблю тебе.

Завершивши виклик, я кидаюся до автівки й ховаю телефон. Мені геть не подобається ця домовленість, проте я вирішую дотримуватися її після того, що сталося вранці. Без сумніву, Шон не перебільшував, коли казав, що це для нього це принципово. Повернувшись на кухню, я додаю спеції до салату й нарізую помідори, намагаючись усе обміркувати.

Крісті має рацію. Нічого страшного. Я роблю з мухи слона.

Якби Домінік не хотів, щоб його побачили голим, то не спав би голяка. Потрібно змиритися з цим. Шона це, мабуть, насмішить.

Звісно ж, він посміється так само, як ти тоді, коли застала Джареда за зрадою.

Та Шон — не мій колишній, і я щосили намагаюся пояснити собі, що він не мусить розплачуватися за помилки якогось хлопчика. Вирішивши зізнатися в усьому перед вечерею, я нарізаю цибулю на пластиковій дошці й усміхаюся, чуючи, як зачиняються вхідні двері. Шон іще раз сходив у магазин по пиво, про яке ми забули під час першого заходу.

— А ти швидко.

Я завертаю за кут і зіштовхуюся з Доміні́ком. Він витріщається, а потім хапає мене за зап’ясток і вибиває з моєї руки ніж за мить до удару. Дом виймає з вух навушники й дивиться на мене, а я верзу якусь маячню.

— Якого дідька?!

— В-в-ибач, я думала, Шон іде, гадала, що мене чути.

— Очевидно, що ні, бляха-муха. — Я стою із роззявленими ротом, а він оглядає кухню. — Що ти робиш?

— Очевидно, що готую, — огризаюся я. — Не обов’язково поводитися так нечемно.

Мій гнів його смішить.

— Я люблю стейк із кров’ю.

— Цей стейк для Тайлера.

— Тепер для мене. — Він тягнеться рукою мені за спину й кладе до рота помідор «Чері».

— Я нічого для тебе не готуватиму.

Мені перехоплює дух, коли Домінік притягує мене до себе й дивиться на мої губи.

— Мій дім, мої правила. Якщо готуєш для одного — готуєш для всіх.

— А ще дім Шона, мої руки й моє довбане право.

Його усмішка жорстока.

— Полюбляєш гратися в домогосподарку?

— Я не граюся в домогосподарку. Я готую для свого…

— Хлопця? Мило. Гадаєш, Шон — твій хлопець? — Він відпускає мене, я хапаю ніж, що лежить між нами. Спокуса скористатися ним велика, та я все ж відступаю. — Я цього не казала. Не казала, що він мій хлопець.

— А слів і не треба. Попередження для нерозумних: не варто прив’язуватися, люба.

— Та що ти знаєш? — люто запитую я й кидаю ніж на стіл позаду себе.

Домінік усміхається, відчиняє холодильник і бере пляшку з водою. Він випиває її, а я роздивляюсь його статуру. Густе скуйовджене чорняве волосся, на голому торсі виблискує піт, краплі стікають по його пресу, ховаючись у доріжці волосся на животі. Я відводжу очі, однак відчуваю силу його погляду.

— Він трахає тебе в лісі, чи не так? — Я різко розвертаюся до нього, але мовчу. — Дай угадаю. Він водив тебе до красивого водоспаду.

Мені ніби ляпаса дали. Навіть гірше — мене ніби… розіграли. Та я тримаю удар.

— Власне, ні. Спочатку він трахнув мене у своїй «Нові».

Його хихотіння у відповідь розлючує.

— О, то ти Бетті на задньому сидінні [8]?

— Ти що, заздриш? На горизонті не бачу жодної дівчини, яка рвалася б готувати для тебе. Напевно, немає на світі аж такої дурепи.

Домінік ступає крок до мене, ставить порожню пляшку на стіл позаду мене й наступає так, що я мушу підняти підборіддя.

— Такі огидні, бридкі слова вилітають із брудного, залитого спермою рота.

Я відходжу, та наступної миті він уже хапає мою руку, якою я замахнулася на нього, і кладе її на опуклість під своїми шортами.

— Обережно, від насильства у мене встає. — Домінік нахиляє голову. В його очах спалахує іскра, схожа на блиск ножа. — Я — вологий сон психіатра.

Я намагаюся вирватися, а він водить моєю рукою вздовж свого члена, дуже, дуже твердого. І як не думати про його розмір? Від такого мерзенного усвідомлення мене нудить.

— Та їм не пощастило, бо я не слабак.

— Я не слабачка.

Домінік мокрий від поту, але запах його тіла свіжий.

— Ти кінчаєш, коли він трахає тебе побіля дерев?

Я дивлюся через його плече, сподіваючись побачити там Шона, але марно.

— Дивись на мене, Цуценятку, — з огидою спльовує він.

— Пусти мене.

— Та я вже, проте ти й сама добре справляєшся.

І тоді я усвідомлюю, що досі воджу рукою по його члену. Відсмикую руку, і Домінік заливається зловісним сміхом.

— Чому ти так поводишся? Я тобі нічого не зробила.

— Може, ти мені просто не подобаєшся.

— Ну, тоді, може, мені просто начхати.

Він нахиляється й міцно стискає моє підборіддя.

— Але ж тобі не начхати.

Я вириваюся, і цієї миті грюкають двері. З’являється Шон, змушуючи мене тремтіти. Вираз мого обличчя одразу ж стирає з його обличчя теплу усмішку.

— Твоя дівчина щойно терлася об мій член, — каже Домінік, ніби оголошує прогноз погоди. Потім дістає пиво із Шонової торби, відкорковує пляшку та жбурляє кришку в раковину. Я стою приголомшена, а Домінік стенає плечима.

— Їй іще й подобається дивитися, як я сплю. Подумав, що ти захочеш знати.

Я несамовито трясу головою й дивлюся на Шона, на очі навертаються сльози.

— Це неправда, Шоне, неправда.

Поставивши торбу, Шон лається й підіймає палець, наказуючи мені зачекати з виправданнями. Він іде нагору слідом за Домініком, а я й далі стою на кухні спантеличена, розуміючи, що вечеря з вибаченнями, яку я так ретельно спланувала, летить під три чорти.

8 Ідеться про епізод із серіалу «Огидна Бетті» під такою самою назвою.

РОЗДІЛ СІМНАДЦЯТИЙ

Я виходжу з дому й уже на півдорозі до машини, коли мене наздоганяє Шон.

— Сесиліє!

— Він бісів диявол. — Я захлинаюся від провини, приниження й люті.

— Повір мені. Він не такий.

Я відчиняю дверцята машини, але Шон грюкає ними.

— Не дай йому обірвати все між нами.

— Я не торкалася його члена, — брешу я. Брешу йому. — Точніше, торкалася, але не так. — Шон кривиться, і я розчаровано зітхаю. — Не в плані сексу. Він... я бачила його голим. Сьогодні вранці. Його двері були відчинені навстіж, і він лежав. Голий. І я побачила його.

Шонові губи ще дужче кривляться в посмішці.

— Цей виродок працював би голим, якби міг. Він нудист. Не хвилюйся через це.

— Справді?

— Так, справді. Ти тому сьогодні така роздратована? Боялася, що я розлючуся?

— Ну, я не знала... — Я хитаю головою. — Дивна ситуація.

— Домінік — майстер усе перекручувати. Нічого нового. — Шон уважно дивиться на мене. — Сподобалося побачене?

— Щ-що? — Я роззявляю рота.

— Інакше й не запитаєш, Сесиліє.

Шон не відступить, він бачить мене наскрізь. Тому брехати безглуздо. Я й не хочу йому брехати.

— Він привабливий, але...

— А мінет сьогодні вранці? — Шон підіймає брови, усміхаючись ширше. — Він був або через докори совісті, або через збудження. Або і те, і інше.

— Може краще поговоримо про те, що твій сусід — син Диявола?

— Змінюєш тему, — сміється він. — Цікаво.

— Замовкни. Він привабливий і знає це. Його можна ще кількома іншими прикметниками описати.

Шон притягує мене до себе за потилицю, щоб бути зі мною ніс до носа.

— Я божеволію від тебе. Ти ж знаєш це? Минула ніч була неймовірною.

Я усміхаюся у відповідь.

— Навзаєм. Я просто не знала, як сказати тобі без…

— Ти можеш дивитися, Сесіліє, — протягує він. — І мені навіть сподобався той мінет через почуття провини.

— Він мені геть не подобається, анітрохи.

— Неважливо. — Шон відпускає мене. — Він тут живе, тож іди закінчи готувати, або він переможе.

— Ти здурів? Я туди не повернуся. Він перекрутив мої слова…

— Тобі треба стояти на своєму й показати йому це якомога швидше. Інакше він і далі знущатиметься з тебе. — Це наказ, який не передбачає відмови, і говорить він майже так само владно, як і минулої ночі. Я розгублена.

— Шоне, як він дізнався, що ми ходили до водоспаду?

Шон незворушно дивиться на мене.

— То ти дозволиш йому перемогти?

— Ти відповіси мені?

Його мовчання достатньо. Я намагаюся прочитати в його очах, про що він думає, та не бачу й натяку на відповідь. Цей чоловік не перепрошуватиме за когось. І він точно не хоче бачити мене в ролі жертви. Я зла, та він має рацію. Якщо я піду геть і дозволю вчинкам і словам Домініка заважати нам, то він дійсно переможе.

Розправивши плечі, я рушаю між рядами машин і повертаюся в будинок.

— Покажи їм, сонце, — чую, як Шон тихо сміється в мене за спиною.

***

Поки Домінік утупився у свій добре просмажений стейк, я набиваю повен рот салату, навіть не намагаючись приховати усмішку.

Він перехоплює мій погляд і присвистує. Бренді, Шонів шпіц, спускається сходами, і Домінік жбурляє цілий стейк через плече.

— Вона не прожує його, телепню, — обурюється Шон, підіймає стейк із підлоги, кидає його на стіл і нарізає без дошки.

Тварюка.

— Тоді, гадаю, тобі варто було завести справжнього пса, а не срану мочалку, — відповідає Домінік.

Я не втримуюсь від сміху. Не очікувала, що Бренді, з якою Шон хотів мене познайомити, така маленька, і добряче відігралась на ньому за це.

— Принаймні вона кумедна. — Домінік дивиться на мене оцінювально. — Фокуси теж показуєш? — Він устромляє виделку в броколі.

Шон вичікувально дивиться на мене, а я на мить замислююся про те, щоб жбурнути свою тарілку в Домініка, проте вирішую не марнувати смачний стейк.

Власне, що, в біса, відбувається? Я не бачу в їхніх очах ознак змови, проте чому Шон не захищає мене? Ані слова. Розумію, він хоче, щоб я показала зуби, але де його підтримка? Хіба він не мусить сказати принаймні щось? Я люто повертаюся до Домініка, який щойно вийшов із душу. Його темне волосся скуйовджене, а шкіра темніша після пробіжки. Самовдоволена усмішка грає на його вродливому гидкому обличчі.

— Слухай, пане Глобальний Збій, я розумію, що в тебе якийсь розлад особистості, та все ж попрошу поводитися чемненько, поки я не доїм свій стейк.

Шон закидає голову.

— Глобальний Збій. Молодець, сонце.

— Бетті на задньому сидінні каже, що ти трахнув її у своїй «Нові», — каже Домінік, і шматок стейка стає мені поперек горла. Я ковтаю

його й хапаю склянку з водою, очима шукаючи Шонової підтримки. Цей придурок використає проти мене все, що я скажу, кожнісіньке слово.

Шон дивиться на мене, піднявши брову, і я кидаю ворожий погляд на Домініка.

— То ти любиш перекручувати слова, еге ж?

— Мені подобається гратися з наївними людьми. — Домінік потягує пиво. — Це хобі.

— Іди порозважайся зі своєю рукою, Домініку, ось тобі нове хобі.

Він облизує верхню губу, ніби роздумуючи, а потім хитає головою.

— Ні, я волів би, щоб ти довела розпочату справу до кінця. Твій хлопець нас перервав. — Він повертається до Шона. — До речі, я не звикав би до неї. Вона дуже неохоче називала тебе своїм хлопцем. Судячи з того, як вона витріщалася на мій член та ще й терлася об нього, — це не та дівчина, яку варто знайомити з мамою.

Я жбурляю на стіл виделку й дивлюся на них обох.

— Гаразд, у чому жарт? — Зосереджую погляд на Шонові. — Ти нічого не хочеш сказати цьому придурку?

— Повір мені, — зітхає Шон, — це нічого не змінить.

Я підхоплююся.

— Приємної вечері.

— О, подивися, вона все таки не незламна, — говорить Домінік, поки я збираю сумочку. — Як оригінально.

Я прямую до дверей і чую, як Домінік продовжує позаду мене:

— Я ж казав тобі, що вона не здатна на таке.

— Дай їй трохи часу.

Я вже не чую тієї маячні й не намагаюся зрозуміти їхньої розмови. Біля дверей наштовхуюся на Тайлера.

— Привіт, подруж...

— Гей, Тайлере, я не можу... вибач. — Я пробираюся повз нього зі сльозами на очах і грюкаю дверима.

Тепер я стою розлючена біля водійських дверцят і розумію, що Тайлер мене заблокував. Навмисно чи ні, але він уже помітив це і навіть не збирається спрощувати мені життя. Я так і стою на спеці

незліченні хвилини, а потім чую, як відчиняються й зачиняються вхідні двері. З’являється Шон, і я відводжу очі вбік.

— Ти плануєш витріщатися на вхідні двері всю ніч, Цуценятку?

Підіймаю на нього очі й бачу усмішку, яка ще більше мене виводить.

— Ви, хлопці, придурки.

Він опускає підборіддя.

— Можливо.

— Можливо? — Я обходжу машину й кидаю сумочку на капот. — Можливо? Що за гру ти затіяв?

— Жодної. Я ж казав тобі не копирсатися в його лайні, та ти не послухала.

— Він жахливий. І що він мав на увазі, коли сказав щось на кшталт «вона не здатна на таке»?

— Саме про це він і казав. І ти довела, що він має рацію.

— Чому я, власне, мушу йому щось доводити?

— Не мусиш, проте якщо будеш у його житті, то тобі доведеться із цим розібратися.

— Із чим саме?

— Як із ним уживатися.

— Із ним? — глузую я. — Місія нездійсненна.

— Не нездійсненна. Але малореальна.

— Шоне, перестань верзти дурниці. Домінік нізащо не змінить ставлення до мене, утямив? Нізащо.

— Тоді ти зміни своє ставлення до нього.

— І що опісля? Надерти йому дупу?

— Не завадило б. — Від його грайливого тону в мене аж сироти по шкірі.

— Тобі смішно?

— Надзвичайно. Треба віддати тобі належне, ти протрималася там аж хвилину.

— Отже це все таки гра.

— Ні, це випробування сили волі, і я справді дуже сподіваюся, що переможеш ти.

— Мені не почулося? Що ти зараз сказав?

— Не почулося. Можу повторити. Ти зможеш. Не дозволяй йому залякати тебе.

— І це все?

Він складає руки на грудях.

— Це все.

— Інший варіант.

Шон постукує себе по носі.

— Ти казав, що не перетворишся на козла. А зараз ти не козел?

Він зітхає.

— Не хочу розчаровувати, та запевняю, що можу вчинити набагато, набагато гірше.

Я фізично відчуваю, як ховається моє серце. Могла б зараз піти геть, і щось підказує, що це було б правильно. Але це не той Шон, якого я знаю. Мене роздирає на шмаття, коли я дивлюся на нього.

— Ви, хлопці, з якоїсь іншої планети.

— Тут весело, — тихо промовляє Шон, — але ця планета набагато краща з тобою на ній.

Я хитаю головою.

— Не знаю, що про тебе думати.

— Як і я — про тебе. Але так цікавіше, еге ж?

Я здивовано дивлюся на нього.

— Я думала, що ми…

— Що ти думала?

Моє серце завмирає.

— Боже, я ідіотка. То була погана ідея. — Я рушаю, щоб підібрати сумочку, та він зупиняє мене, різко видихаючи.

— Сесиліє, ти зараз ламаєш те, що саме не зламалося б.

— А ти стоїш і спостерігаєш. Якого біса, Шоне?

Шон бере моє обличчя, нахиляється й цілує. Я відштовхую його, а він сміється.

— Я хочу піти. Скажи Тайлеру, щоб прибрав машину.

Його очі стають безбарвними.

— Сама скажи.

— Гаразд! — Я тупочу через вхідні двері та знаходжу Тайлера й Домініка за грою в PlayStation у вітальні.

Як завжди.

— Тайлере, можеш прибрати свою машину?

Тайлер кліпає на Домініка.

— Після цієї гри.

— Ти серйозно?

— Так. Розслабся, крихітко.

Шон стоїть у мене за спиною. Я відчуваю його тепло, безпорадно нависаючи над цими двома. Дивлюся через плече на Шона, який пильно спостерігає за мною, і гнів у мені наростає. Менш як годину тому мій день був ідеальним. У нас із Шоном усе було чудово, навіть краще, ніж чудово, а потім Домінік ніби проїхався вантажівкою й розтрощив усе. Цей день, мою ретельно сплановану вечерю й десерт.

Десерт.

Я йду на кухню, сповнена люті, беру прикрашений глазур'ю морквяний пиріг, який так полюбляє Шон, повертаюся у вітальню й умазую пирогом в Домінікову потилицю. Він підхоплюється з дивана, і тоді я підбираю шматок зіпсованого десерту й жбурляю його в усміхнене обличчя Шона.

— Не хотіла залишати вас без десерту. Можете йти до біса.

Домінік кидає геймпад, намагаючись спопелити мене поглядом. Я жбурляю форму для випічки, хапаю Тайлерові ключі із журнального столика й прямую до вхідних дверей.

Сідаю в машину Тайлера й крізь відчинені двері чую, як він сміється разом із Шоном. Заводжу двигун і виїжджаю з під'їзної алеї, залишаючи машину посеред вулиці. Перебігаю до свого авто, але там на мене вже чекає Шон — він злизує з пальців глазур.

— Смачно, сонце.

Я вже збираюся його вдарити, та він хапає мене й перекидає через плече. Я гамселю його кулаками по сідницях.

— Опусти мене, негайно.

— Ні, бляха, не хочеться марнувати час. — Він несе мене назад у будинок, де Домінік, зігнувшись над кухонною раковиною, здирає із

себе сорочку. У його холодних очах я бачу виклик. Шон долає сходинки одну за одною, наче навмисно підіймаючись аж так повільно. Піднісши обидва середні пальці догори, я обдаровую Домініка злісною посмішкою, аж поки він не зникає з поля зору.

Шон зачиняє двері своєї спальні, ставить мене на ноги, розвертає спиною до дверей і припадає до мене. З глазур'ю на пів обличчя він має неймовірний вигляд. Коли хлопець наближається до мене, я повертаю голову, аби ухилитися від його поцілунку.

— Так навіть краще. — Він намащує глазур'ю моє обличчя та зловісно хихоче. А за мить я вже чую, як рветься паковання з презервативом.

РОЗДІЛ ВІСІМНАДЦЯТИЙ

Тайм-аут.

Ось що я скажу.

Якщо чоловік здається занадто хорошим, щоб це було правдою, то зазвичай виявляється брехуном.

Такого висновку я дійшла тієї ночі, коли залишила Шона самого в ліжку.

Я чотири тижні намагалася скласти приголомшливий пазл під назвою «Альфред Шон Робертс», однак ні на крок не наблизилася до розуміння його істинних намірів щодо мене. Він не сумирний, це точно. Проте я й гадки не маю, добра він людина чи все-таки лиха.

Може, усе разом.

Відколи я кинула Шона, не попрощавшись, то ігнорувала його повідомлення два дні. Ці самі два дні він і на крок не підходив до мене в цеху. Йому було байдуже.

Він не плазуватиме, якщо я не відповідатиму. Я цього очікувала, хоча в нас був дивовижний секс на ґрунті люті. Але то не був секс-примирення, принаймні не для мене. Я досі гніваюся, що він не захистив мене. Хоча від Шона я навчилася очікувати несподіванок.

Стало б легше, якби я втямила, чому він дозволяє людині, яку вважає братом, так паскудно зі мною поводитися.

Тож поки що мене влаштовує гнів.

Я вирішую відступити попри все. Чесно кажучи, закохуватися так швидко небезпечно для такої дівчини, як я.

Я драматизую без підстави?

Я вірю багатьом спостереженням Шона. Наприклад, що всередині нас є багато програм. Згодна. Проте інша частина мене знає, що ми можемо запрограмувати або, ще краще, заразити себе в різні способи.

Проаналізувавши минуле, я зрозуміла, що мене ваблять заборони, а ще дужче — чоловіки, які ставлять запитання.

Я рішуче налаштована не повторювати помилок.

У мене є недоладна теорія, що без страждань кохання недостатньо сильне та глибоке, однак це ненормально.

Я віддала серце та цноту Бредові, й ми розійшлися, бо я, за його словами, забагато очікувала.

Із Джаредом було те саме. Я майже пробачила йому зраду, майже.

Проте я все-таки вибрала себе.

Правда в тому, що я багато очікую від своєї історії кохання й від чоловіка, з яким ділитиму її.

Очікую пристрасті, метеликів у животі й одного-двох казкових моментів. Якщо ми сваримося, хочу, щоб було боляче. Коли ми трахаємося, хочу відчувати все кожною клітиною свого єства. Коли чоловік зізнається мені в коханні, очікую, що він упевнений у своєму виборі. Не хочу сумніватися в правдивості його слів. Прагну, щоб мене брали, володіли мною й керували, щоб до нестями кохали.

Чи забагато це?

Можливо. Може, я прочитала забагато історій про кохання.

З огляду на те, що я дізналася до сьогодні, мабуть, я дійсно очікую забагато.

Особливо якщо чоловік, у якого я закохуюся, не може захистити мене навіть після благань.

Чи я все драматизувала? Ні. То був Домінік.

Чи очікувала я забагато від Шона?

Серце крається від думки, що відповідь може бути ствердною. Що цей чоловік не відповідає моїм сподіванням, які з’явилися, бо він дав мені багато з того, чого я жадала.

Чи варто піти на компроміс, аби втримати його? Дідько, ні.

Шон помилявся. Домінік помилявся. Я захищаю себе.

Я пережила два кепських періоди й тепер здалека бачу червоні прапорці.

Деколи мені закрадається думка, що я успадкувала своє хворе серце, що воно закодоване в моїх генах. Ба більше, я все життя спостерігала, як мама роками закохувалася й переставала кохати з такою ж

бездумною зневагою до власного добробуту. Кожна нова катастрофа перевершувала попередню, а мама все сподівалася, що їй пощастить.

Вона вгамувалася лише тоді, коли зустріла свого нинішнього чоловіка. Проте в глибині душі я знаю, що їй так і не пощастило. Мама роками шукала того, хто подарував би їй такі бажані почуття, проте вирішила вийти з перегонів. Вона здалася, і ми обидві це розуміємо.

Хай скільки разів я обіцяла самій собі жити інакше, ніж мати, у нас одна хвороба на двох. Ми жадаємо сповнених драми романів, що поглинають, крадуть душу й завершуються погано. Я успадкувала своє невблаганне серце саме від неї.

Мені страшно, та я не можу здатися. Я мрію про кохання й марю ним. Є й інші мрії, які тримають мене на плаву. Успішна кар’єра — це, звісно ж, добре. Проте знайти кохання, яке буває раз у житті, — моя головна мета. Моє життя сповнене паскудних доказів того, що його не існує, але я досі в нього вірю.

Моя найбільша надія — відчути кохання, що поглинає тебе всю. Мій найбільший страх — відчути кохання, що поглинає тебе всю.

Шон визволив цю спраглу дівчинку в мені, а за мить зламав усі її надії.

Я вже почасти розумію, що закоханість у Шона призведе до біди. У мені вирують емоції — занадто сильні як для одного місяця.

Та хіба не цього я прагну?

Можливо, поки що варто прислухатися до здорового глузду, а не слідувати за серцем, що прагне кайфу. До голосу, що запевняє: пристрасні стосунки не обов’язково мусять закінчуватися кровопролиттям.

Але правда в тому, що таке рішення кинуло мене в пекло. Я страшенно за ним сумую.

Та я стоятиму на своєму, бо не треба клеїти дурня. Шон мав рацію в дечому іншому. Якщо я не покажу зуби, то ставитимуться до мене так собі.

Тож я лютуватиму далі.

Бісові чоловіки.

Я длубаюся в тарілці з паскудним настроєм і намагаюся спопелити Романа поглядом.

Баранячі відбивні з м’ятним соусом і картоплею з розмарином. Більш пафосної вечері й не придумаєш. Ненавиджу баранину. Погляд Романа прикутий до мене, я у відповідь холодно дивлюся на нього. Він вродливий як для старшого чоловіка. На хвильку мені стає цікаво, яким він був, коли з ним познайомилася мама. Чи таким самим чарівним, як Шон? Чи так само він знезброював? Чи грав у гру в довіру, перш ніж завдати їй болю? Чи його сухий характер заінтригував її так, що вона просто не встояла? Мати ніколи не розповідала їхню історію в подробицях, хоча не раз запитувала. Вона категорично відмовляється згадувати той період свого життя — напевно, він був занадто болісним. Якщо мені, його доньці, некомфортно з Романом, то не уявляю, як це — бути його жінкою.

— Щось не так із твоєю їжею, Сесиліє?

— Я не люблю баранину.

— Вона подобалася тобі в дитинстві.

— Я терпіла, аби догодити тобі.

— Вочевидь тепер ти не догоджаєш батькові.

— Я виросла. Хочу їсти те, що мені до вподоби.

Роман відрізає собі шматок відбивної й занурює його в зелений соус. Він вагається.

— Сесиліє, я знаю, що багато чого пропустив...

— Вісім років. — Я витираю рота. — Пробач, якщо тебе ображають мої роздуми про те, що я, в біса, тут роблю.

— Ти сьогодні не в гуморі.

— Мені цікаво.

— Зрозуміло. — Батько тримає зап’ястя на краю столу. Його столові прибори лежать там само. Мене нудить від цього ритуалу. Ми не сім’я. Я частина його корпорації.

— Ти — частина моєї спадщини. Ти моя єдина дитина. — Жодного вибачення за роки, які він пропустив. Жодного виправдання за його тривалу відсутність. Елементарні відповіді без емоцій. Не можу навіть

уявити його в інтимних стосунках. Мама, мабуть, збожеволіла від кохання до цього виродка.

— Минулого разу ми говорили про твоїх батьків. Ти виріс у багатстві?

Він насуплюється.

— Можна й так сказати.

— Уточни.

— Моя мама успадкувала непогану суму грошей, вийшовши заміж за мого батька. Проте вони розтринькали свій невеликий статок замість того, щоб його примножити, і тому померли без копійки в кишені. Ось де вони припустилися помилки.

— Ви були близькі?

— Ні.

— Чому?

— Вони не любили ніжностей, проте утримайся, будь ласка, від будь-яких зневажливих коментарів. Знаю, що дехто вважає це недоліком.

— Лише люди з пульсом.

Батько повільно пережовує їжу, пильно вдивляючись у мене.

— У мене червона кров, запевняю тебе. Така сама, що тече у твоїх жилах.

— Я не така, як ти.

— У тебе гострий язик.

— Не вдавай, що тобі не байдуже, Романе. Навіщо було запрошувати мене у своє життя останньої миті, якщо ти насправді не хочеш бачити мене в ньому? Навіщо взагалі щось мені давати, якщо можна було просто виписати чек і покласти цьому край?

Він повільно підносить склянку до губ і робить ковток.

— Можливо, я шкодую про те, як поводився з тобою.

— Можливо?

— Так. — Батько ставить склянку й підносить до рота серветку. — Перепрошую. У мене справи.

— Гарно поговорили, пане.

У мене точно скоро мають бути місячні, і акула вже відчула кров. Я пожалкувала б про свої слова, якби вони не були сказані Романові

Горнеру. Нарешті я поклала край тому гівняну вдаванню.

Батько зупиняється на порозі й повертається до мене. Спіймавши мій погляд, промовляє:

— Я дав тобі своє прізвище, бо сподівався стати тобі батьком. Одного дня я зрозумів, що не здатен, тому найменше, що я можу зробити, — попіклуватися про тебе фінансово. Через свою невдачу я передаю тобі справу всього мого життя. І лише прошу тебе зіграти невеличку роль. Знаю, що це не загладить усієї провини, проте це все, що я можу тобі дати.

— Ти кохав мою матір? — хрипко запитую я, проклинаючи почуття, що прокидається в мені. — Ти взагалі хоч когось любив?

Роман кривиться. Він ніби дивиться в минуле, крізь мене.

— Я намагався, — і з цим зізнанням він полишає мене за столом.

Я щосили намагаюся ігнорувати печіння в очах і сльози, що котяться через це. Ось і все. Я розумію це в глибині душі. Це перше і єдине батькове зізнання щодо почуттів до мене.

Через багато років роздумів я нарешті отримала відповідь.

Він намагався.

Мій батько щойно зізнався, що не любить мене.

Я стираю сльозу пальцем і дивлюся на неї. Якби Роман Горнер вибирав, то вибрав би аборт, а не виховання спадкоємиці. І тепер він гадає, що спадщина якимось паскудним чином спокутує всі його гріхи.

Я розтираю пальцями сльозу, сповнену надії, про яку не здогадувалася, і нарешті дозволяю собі зненавидіти його. Ще один доказ того, що мазохістські фантазії набагато кращі за будь-який реальний досвід спілкування.

Із цим усвідомленням я відступаю.

РОЗДІЛ ДЕВ’ЯТНАДЦЯТИЙ

Отже так і буде. Він не пише мені декілька днів, та я досі переконую себе, що все гаразд. Якщо Шон не може змиритися з тим, що я не терпітиму його паскудну поведінку, то ми вже безнадійні.

Я велася на кожну фразу, яку вимовляли його прекрасні вуста. Та мені дали ляпаса.

Я вчасно все втямила.

На додачу до всього задирака із заводу вирішила зробити мої дні ще більш нестерпними, глузуючи з мене іспанською в кімнаті для відпочинку. А я геть не знаю іспанської. А вчора ввечері, коли ми йшли з роботи, вона ще й штовхнула мене в стіну. Та жіночка щось має проти мене й виказує це щозміни. Проте найменше я зараз хочу повідомляти про ситуацію керівника, якого активно уникаю.

Я наношу на тіло ще трохи лосьйону й відкидаюся на шезлонгу, відчуваючи сонячне тепло на шкірі. Такий довгоочікуваний вихідний наодинці із собою — ось що потрібно мені для відновлення сил. От би ще й моє лібідо було такої самої думки.

Шон знову пробудив у мені жагу, яку тепер неможливо ігнорувати. День у день я живу з пульсацією в промежині, а нова залежність постійно нагадує про те, що втрачаю.

Буде мені щастя, коли підліткові гормони припинять свій вплив, проте подорослішати доведеться раніше, бо відтепер я не зустрічаюся з хлопцями.

Утомившись від чергового нудного дня, я заплющую очі після третьої спроби зануритись у читання і розумію: позбутися цієї нової шкідливої звички вдасться точно не за тиждень.

Зненацька мене накриває хвиля. Я із зойком підхоплююся з місця й бачу Домініка, що виринає з води. Він випростовується, краплі стікають уздовж його тіла, та за мить перед ним виринає чоловік, якого

я ігнорувала протягом останнього тижня, так і не прогнавши його зі своїх думок.

— Гадаєш, що можеш так легко втекти від мене? — Шон дивиться на мене своїми блискучими карими очима. Я знову бачу його сліпучу усмішку, що засіла в моїй голові.

— Ти що тут робиш?

Почувши, як грюкнули ворота, я заглядаю Шонові за спину й помічаю Тайлера з мініхолодильником у руках.

— Привіт, красуне, — вітається він, окидаючи поглядом двір і присвистуючи. — Тепер розумію, чому ти тут відсиджуєшся.

Махнувши йому, я прикриваю рукою очі й дивлюся на Шона.

— Якого біса ви всі тут робите?

— Ти зависала в нас, — стенає він плечима. — Тепер твоя черга, усе чесно.

— Можливо, та я гадала, що ти розумієш натяки.

Його очі спалахують, а на підборідді сіпається м’яз.

— Не поводься як стерво. Ти мені надто подобаєшся.

Він сідає поруч зі мною, і я не знаю, що робити: вдарити його чи поцілувати. Тому вирішую не робити нічого.

— Поцілувати, — говорить Шон, ніби читаючи мої думки. Він нахиляється, і я щосили намагаюся затримати дихання, та все марно. Знову вдихаю його запах і ніби повертаюся додому.

— Забери цього придурка з мого басейну.

— Припини, — огризається Шон.

Я відсахуюся.

— Ким ти, бляха, себе вважаєш?

— Твоїм хлопцем, на якого ти гніваєшся.

Цими словами він б’є мене просто в серце й майже знищує весь мій прогрес. Тайлер тим часом ставить холодильник між шезлонгами та знімає футболку.

— Дай нам хвильку, — просить його Шон, і той киває, широко всміхаючись мені через плече.

— Привіт, Сі.

Я не можу стримати усмішки у відповідь, особливо помітивши ті ямочки.

— Привіт, Тайлере.

— Я ревную, — шепоче Шон.

— Чому?

— Через те, як ти щойно йому всміхнулася. Я справді аж так облажався?

— Ти зробив мені боляче, — відверто кажу я. — Я гадала, що між нами все добре, а ти кинув мене на поталу.

— Цього я й намагався уникнути. Але ти перекрутила ситуацію так, щоб усе відповідало твоїм очікуванням. Ти гадала, що я поведуся як Близнюки, але ж я Діва, пам’ятаєш? Я не мав жодного шансу проти твоєї уяви. Ця сварка була неминучою. Ми обоє знали: щойно я тебе розлючу, це стане твоїм аргументом.

Я дивлюся на нього приголомшена.

— Можливо, мені й складно довіряти іншим, та ти зробив це й геть неможливим.

Шон хапає мене за шию й нахиляється так, щоб ми були носом до носа.

— Скажи, що не сумуєш за мною.

— Це не має значення. Якщо я не впевнена, що в разі потреби ти захистиш мене, то в чому сенс?

— Сенс у тому, що ти не потребувала моєї допомоги. Ти лиш подумала, що вона тобі потрібна, і я хотів, щоб ти це усвідомила. Натомість ти кинула мене в ліжку й вирішила покарати за те, що я не вліз у твої справи.

— Мої справи? — Я витріщаюся на нього. — А ти нахаба.

Шон не відпускає мене, ще ближче притягуючи до себе.

— Я називаю це вірою. Ти набагато сильніша, ніж думаєш, і я хотів, щоб ти сама це усвідомила.

— Чому?

— Бо хочу, щоб ти була поруч, і часто, — тихо відповідає він.

Та частина мене, що прагне опиратися, одразу ж опускає руки від його вигляду й логіки. Почуття до Шона лякають. Дуже лякають.

Мабуть, тому я шукаю причину його відштовхнути.

— Ти ж казав, що мені вирішувати.

Шон перебирає пальцями моє волосся.

— Мені не подобається твоє рішення. Анітрохи. Бляха. Проте я поважатиму його. Якщо ти цього справді хочеш.

Я знімаю з нього дзеркальні сонячні окуляри й надіваю на себе, щоб Шон не бачив жодної емоції в моїх очах.

— Я не дозволю так зі мною поводитися.

— Не дозволяй. Проте я почув тебе. Вибач, сонце, — тихо промовляє він, і я можу лише сподіватися, що його слова щирі. — Повір, я захищу тебе в разі потреби. — Він притуляє мою руку до своїх грудей. — Повір хоча б цьому, якщо не впевнена щодо решти.

Я не можу йому відмовити. Не можу, хоч як боюся наслідків. Я жадаю Шона, хочу, щоб його слова виявилися правдою, проте єдиний спосіб дізнатися достоту — ризикнути й прожити це все.

— Я гадав, що чиню правильно, та з тобою не розумію, що «правильно». — Шон здається пригніченим. Його погляд затуманюється.

— Про що ти?

Відчуваю зміну в його поставі, він більше не грається зі мною.

— Маю на увазі, що заради нас обох мені, певно, варто дати тобі спокій, та я, бляха, цього не робитиму.

Шон притягує мене до себе й цілує так, ніби хоче висмоктати з мене душу. Я стогну й миттю стискаю його в обіймах, а він до непристойності поглиблює поцілунок. Але ж це Шон, і мені це дуже в ньому подобається. Він цілує мене й цілує, і я відповідаю так само палко. Коли він відпускає мене, я вся палаю, не в змозі приховати своє пришвидшене дихання.

— Дідько, а я тобі личу. — Він знімає окуляри з мого перенісся й притискається до мене чолом. — Краще б я не приводив цих придурків.

Я озираюся й бачу Домініка, що сидить на мілководді басейну.

— Батько всюди поставив камери спостереження, та ще й попереджав про гостей. Добром це не закінчиться.

— Якось розберемося.

— Якось… розберемося? Як?

Він киває на Домініка, і я стогну.

Шон повертається до мене.

— Послухай, із ним непросто. Але він сам сюди прийшов.

— Гадаєш, мені від цього легше? Він просто виродок.

Тайлер плескає в долоні, умощуючись на шезлонгу біля нас.

— Круто, мама з татом помирилися. Час святкувати. — Він дістає пиво з холодильника, збовтує його й оббризкує нас.

— Гівнюк, — усміхаюся я.

Шон підхоплює мене на руки та стрибає в басейн. Випірнувши, я дурнувато усміхаюся йому, і це, без сумніву, може сказати йому забагато. Хлопець дивиться на мене, цілує й несподівано топить. Я зойкаю й виринаю на поверхню, майже загубивши Шонові окуляри.

— Дурню, я не готова була!

— Тоді, мабуть, старайся краще, — глузує він, коли я накидаюся на нього.

Ми дуркуємо у воді, а Тайлер тим часом улягається на шезлонгу та вмикає радіо. У Шона дзвонить телефон, тому він вилазить із басейну, показуючи мені пальцем, що розмова важлива.

— Привіт, тату.

Я пливу до Домініка, який потягує пиво. Не бачу його очей за класичними чорними окулярами Ray-Ban, та впевнена, що він спостерігає за мною.

— Гадаю, ти хочеш вибачень. — Він задирає окуляри на маківку, і тепер їх обрамляє його густе чорняве волосся. Мокрий наскрізь, він здається ще більшим душогубом: темніші вії, усе темніше. Ігнорувати Домінікову привабливість неможливо. А через його уїдливу усмішку аж дихати важко.

— Не чекаю, та все ж хочу.

Домінік підіймає палець, допиваючи пиво, і я закочую очі.

— Ну що, здається, я готовий. — Він видихає, ніби готуючись виголосити величну промову. — Мені шкода, що я розповів Шонові, що застукав тебе, коли ти витріщалася на мій член.

Не в змозі стриматися, я заходжуся сміхом. Домінік уперше щиро усміхається, і це збиває мене з пантелику.

— Ти рідкісна падлюка.

— Мені більше до вподоби «сучий син». Принаймні так правдоподібніше. Еге ж, Тайлере?

Тайлер і далі спокійно ніжиться на сонці.

— Та пішов ти.

Домінік усміхається, а я хитаю головою.

— Ти не зачинив двері. Я була, м’яко кажучи, приголомшена.

— А наступні п’ять хвилин?

— Жінки дійсно сплять із тобою?

— Ні, ніколи. Вони занадто зайняті викрикуванням мого імені, — промовляє він без тіні гумору. — Крім останньої — вона була якоюсь колодою.

— Ну ти й унікум. Справжня мрія психіатра. — На мить мені стає цікаво, чи дійсно в цього маніяка встає на насилля. І чи в нього встає лише на це.

— Про що ти думаєш? — запитує Домінік. Його губи сіпаються, коли він опускає сонячні окуляри.

— Ні про що.

Він самовдоволено всміхається, вилазить із басейну та прямує до дверей.

— Ти куди?

— Мені треба у вбиральню.

— Міг би запитати.

Домінік відвертається від мене й стає до стіни. Приспущені плавки відкривають верхню частину його підтягнутих сідниць.

Я заплющую очі.

— Боже, заходиш у середину, проходиш повз кабінет, далі коридором і ліворуч. Дикун.

— О, — він поправляє плавки, — а це, мабуть, навіть краще, аніж «сучий син».

Я затуляю обличчя долонею. Шон, хихочучи, долучається до мене в басейні.

— Ти до нього звикнеш. Присягаюся.

— Або звикну, або вб’ю його.

— Теж варіант. — Шон заганяє мене в кут басейну й притягує до себе.

— То ти можеш користуватися телефоном, а мені — зась?

— Мусив прихопити його із собою через батьків. Вибач, я знаю, це здається лицемірним.

— Так і є.

— Усе, чого я прошу, має причину.

— Про яку ти мені розповіси.

Він киває.

— Коли настане час. — Він нахиляється, і я відчуваю шкірою його дихання. Млію від того, як він близько. — Скажи мені дещо, Цуценятку.

— Що?

— Чому ти так легко здалася?

Він уважно дивиться мені в очі, і цей погляд — ніби ковток сироватки правди.

— Бо ти не довіряєш собі чи мені?

— Два в одному.

— Довірся своїм інстинктам, — каже він аж ніяк не грайливо.

— Ти знову говориш загадками.

— Я хочу тебе, що думаєш із цього приводу?

— Я…

Він притискається до мене дужче, і я зітхаю зі стогоном. Дивлюся йому за плече.

— Де Тайлер?

— Наказав йому звалити на хвильку.

— Навіщо?

Шон цілує мене, і за мить я вже в його обіймах. Він відсуває мої плавки вбік і входить у мене пальцями. Потім закидає мою руку собі на шию.

— Бо якщо я не опинюся в тобі цієї ж миті, то збожеволію. Тримайся за мене, сонце.

Одразу ж після цього попередження Шон вдирається в мене, входячи так глибоко, що я мушу прикусити йому плече, аби притишити стогони. Він рухається туди-сюди і втискається в мене, від чого я труся спиною об грубий цемент позаду. Шон відсуває трикутник купальника на моїх грудях і посмоктує сосок, прискорюючи темп, уриваючись так глибоко, що стає майже боляче. Він карає мене збіса солодко, і я відчуваю кожну його претензію. За лічені секунди кінчаю з його ім’ям на вустах і вдивляюся йому за плече, шукаючи будь-які ознаки присутності Домініка й Тайлера. Та навіть якби вони з’явилися, не впевнена, що я дозволила б Шонові зупинитися.

— Дідько, як я скучив за тобою, — гарчить він і покидає моє нутро, впиваючись у моє плече, коли кінчає.

— Я теж за тобою скучила, — ледве вимовляю я.

Шон притягує мене до себе й цілує, знову і знову. Він поправляє мої плавки й ховає член у свої шорти, а за кілька секунд у воротах з’являється Тайлер. Важко дихаючи, Шон заривається обличчям у мою шию. Тим часом його друг заговорює з нами, навіть не підозрюючи, що ми щойно мали оргазм. Навіть якщо він геть не здогадується, ми однаково майже зробили його вуаєристом. Мої щоки палають, коли Шон відсторонюється й сліпуче усміхається, і я поволі хитаю головою.

— Обіцяю, що буде більше підказок. Пізніше. Згода?

— Секс не усуне наших проблем у спілкуванні, — нагадую я, намагаючись збалансувати наші сили.

Кілька секунд ми лиш дивимося одне на одного.

— Я знаю, та, будь ласка, не роби так більше зі мною, — тихо просить він.

— Не робити як?

— Не ріж мене.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТИЙ

— Подружко, та ти сяєш, — каже Мелінда наприкінці робочого дня. — Мабуть, увесь час проводиш на свіжому повітрі.

— Здебільшого.

— Ну, якщо твоя усмішка якось пов’язана з таким самим усміхненим обличчям нашого керівника… — Вона замовкає, дозволяючи мені погодитися чи заперечити, та я не піддаюся.

— Хай там як, він гарненький, хоча від нього й самі неприємності.

Так, Шон гарний. Останній тиждень він просто балує мене своєю відданістю. Тепер він цілує мене довше, а в його погляді я бачу щось більше. Я не спускалася на землю, відколи він знову без дозволу увірвався в моє життя й тепер потроху ослаблює моє зміцніле серце. Щоночі ми разом, і я навіть не завдаю собі клопоту повідомляти Романові, куди йду. Найчастіше ночую у Шона вдома. Домінік, як завжди, чарівний, та лише раз я намагалася якось примиритися з ним. Він завжди зачиняється у своїй кімнаті й слухає гучну музику до самої ночі. Щоб трохи послабити напруження, я приготувала домашнє морозиво й принесла Домінікові, заставши його за комп’ютером, якщо це можна так назвати. Це ніби космічна станція, оснащена трьома величезними моніторами та двома клавіатурами. Я поставила миску з пожертвою хлопцеві на стіл, а він на знак вдячності просто затраснув двері в мене перед носом. Коли я запитала Шона, над чим працює Домінік, той швидко змінив тему. Тож я облишила спроби, так і не склавши пазл під назвою «Домінік Кінґ».

Як досвідчена невидимка я роками спостерігала за людьми — і деколи за кимось конкретним, — щоб зрозуміти їхні захоплення й бажання. І хоча потроху відмовляюся від іміджу інтровертки, позбутися старих звичок непросто. Домінік, безумовно, став для мене новим центром уваги.

Найбільше мене цікавить, чому випускник Массачусетського технологічного інституту працює в гаражі й не шукає роботу з вищою зарплатнею? Він здобув освіту в одному з найкращих навчальних закладів США точно не для того, щоб до смерті замінювати гальма та глушники.

Та я тримаю свою цікавість при собі. По-перше, це не моя справа. По-друге, Домінік дійсно сучий син, який усе ще задирає мене за кожної ж нагоди. Однак я добряче йому відплачую. Одного дня ми оголосили напівперемир'я, і відтоді наші суперечки стали більш грайливими.

Попри цікавість до Домініка, поза роботою я зосереджуюся на Шонові. Після того дня в басейні я часом почуваюся винною через те, що намагалася відгородитися від нього, хоч і переконана, що заслужила на перепрошення. Мене досі щось стримує. Можливо, це через пережите розчарування. Та все-таки, мабуть, причина в тому, що я не до кінця вірю в справжність Шона. Іронічно, що навіть цинічка в мені хоче помилятися, бо теж закохується в цього чоловіка.

Літні ночі жваві й сповнені подій: ми часто заходимо до Едді, щоб пограти в дартс, граємо в більярд із хлопцями в гаражі або просто ганяємо на автівці. Я намагаюся вдосконалити свої водійські навички за кермом Шонової великої іграшкової машинки.

Сьогодні ми вирішили забути про всі свої нові правила й побути наодинці. Оминаючи кілька незачинених воріт, я під'їжджаю до амбара та припарковуюся, помічаючи, що на мене вже чекає Шон. Хлопець знайомо усміхається, і я не стримую захвату. Він затоптує цигарку й каже:

— Привіт, сонце.

Шон притягує мене до себе та глибоко цілує, а я стаю навшпиньки й дарую йому поцілунок у відповідь.

Позаду рядами ростуть яблуні, їхні розлогі гілки аж хиляться до землі від стиглих плодів. У Тріпл Фолз є з десяток ферм чи навіть більше, і місцеві надзвичайно пишаються своїми яблуками. Щороку, на початку осені, на площі містечка відбувається яблучний фестиваль

— головна подія року для більшості мешканців. Серед них і Мелінда: вона переконана, що пропускати фестиваль — гріх.

— Що ми тут робимо?

— Опівнічний пікнік.

Шон відвертається, щоб забрати речі з багажника. Дає мені вже знайому ковдру, а тоді дістає ще й ліхтар і поліетиленові пакети. Відтак ми рушаємо й ідемо стежкою донизу між рядами дерев. Удалині на тлі нічного неба вимальовуються гори. Напрочуд мальовниче місце, особливо у світлі наметового ліхтарика.

— І як ти сюди пробрався?

— Батьки мого приятеля володіють амбаром. Але сьогодні це все наше.

— Тут неймовірно.

Я роззираюся, йдучи за Шоном уздовж ряду дерев. Він зупиняється, коли ми перестаємо бачити свої машини.

— Яблука смачні, та я маю дещо краще. — Шон підіймає поліетиленовий пакет.

Я помічаю кришку контейнера, на якій написано «Пітт Стоп».

— З ресторану твоїх батьків?

— Так, майже охололо, і все-таки смачно. Зупинімося тут. — Я розстеляю ковдру. — Відведу тебе в той ресторан у наш наступний вихідний.

— Обіцяєш?

Він світить ліхтарем собі в обличчя.

— Присягаюся честю скаута.

Я закочую очі.

— Ти не був скаутом.

Він хихоче.

— Чому ти так вважаєш?

— Мабуть, через твій непослух. Можу собі уявити, як ти сперечаєшся з командиром загону щодо правил і принципів, яких ти відмовляєшся дотримуватися, бо їх вигадали самовпевнені придурки.

Шон кидає ліхтар на ковдру, притягує мене до себе й палко цілує.

— А ти вже доволі добре мене знаєш.

— Авжеж.

Ми сідаємо на щасливу ковдру (саме так я її тепер називаю) і накриваємо невеличкий бенкет. Якщо не зважати на ту єдину сварку, то наші стосунки — майже ідилія. Деколи я намагаюся уявити життя в Тріпл Фолз без Шона й розумію, що воно було б нестерпним, бо я металася б між вечерями з Романом і змінами на заводі.

Шон не лише розважає мене своїм нічогеньким пенісом, хоча і член у нього дійсно неймовірний. Я роздивляюся його риси в м’якому сяйві ліхтарика й потопаю у вирі емоцій. Хочеться відпустити всі сумніви, хоча деякі ще залишаються. Я тримаю їх при собі, оберігаючи мир між нами. Проте одне конкретне запитання гризе мене щодня. Мені потрібна відповідь на нього, щоб цілковито довіритися Шонові.

— Шоне?

— Що?

Зайнятий приготуваннями, він стає колінами на ковдру й відкриває перший контейнер. Навколо гучно співають цвіркуни, і я роззираюся, тонучи в цих звуках, у цій ночі. Це фантазія романтичної наркоманки. Запитання, що не дає мені спокою, уже хоче зірватися з вуст. Я стільки всього зробила із Шоном уперше, але йому двадцять п’ять і він закоханий у пригоди, тож навряд чи робив щось уперше зі мною. Саме тому я й вагаюся. Бо знаю, як це прозвучить. Роззуваюся, знімаю шкарпетки та проходжуся по прохолодній траві, вирішивши поки що побути на самоті.

— Сесиліє.

— Що?

— Ти хотіла щось запитати?

— Не пам’ятаю.

— Ні, пам’ятаєш.

— Тобі не сподобається це запитання.

Він дивиться на мене в очікувані.

— Добре, тепер я мушу знати.

— Як Домінік дізнався про водоспад?

Шон видихає, кладе руки на коліна й винувато дивиться на мене.

— Певно, насправді ти хотіла запитати, скільки дівчат я туди водив, еге ж?

— Ти водиш туди всіх жінок?

Він поволі хитає головою.

— Я люблю ту місцину й часто буваю там із різними компаніями. Буває, що вже не знаєш, куди піти: тут не так уже й багато ресторанів, вартих відвідування. Це маленьке місто. Обов’язково десь щось повториться.

— Повториться, — кажу я, мов папуга, сьорбаючи чай із льодом.

Він насторожено дивиться на мене.

— Бляха, не те ляпнув. Дивись. — Він сідає, зігнувши ноги в колінах, спирається на них засмаглими руками. — Ні, ти не перша й не друга дівчина, яку я туди приводив.

Я намагаюся не виказувати розчарування від підтвердження моїх підозр.

— Дякую за правду. Просто для мене той день був особливим, ось і все.

Він береться за моє підборіддя.

— Нехай і залишається таким. Гадаєш, я згадував свою колишню, коли ти була піді мною? Бляха, ні. Та мені подобається, що ти ревнуєш.

— Фу. — Я відкидаюся на лікті й різко закидаю голову назад. — Певно, іноді занадто очевидно, що ти зустрічаєшся з підліткою.

— Ревнощі — це не про вік, сонце. І тобі робили боляче. Ти про це казала на самому початку. Ти обережна, бо не хочеш, щоб тебе знову обдурили. У цьому немає нічого поганого. Я все розумію. І я не гніваюся через твоє запитання.

— А загалом ти буваєш розгніваним?

— Так, — промовляє він тихо, аж страшно, — і ти не хочеш бачити мене таким.

— О-о-о, — я перевертаюся на живіт і махаю ногами позаду себе, — розкажи. Ти був злою дитиною?

— Ні, я радше нагадував Тарзана із шимпанзе. Відірвав би руку будь-кому, хто мене зачепив би.

Я хихочу.

— Можу уявити.

— Я справді встрявав у безліч бійок.

— Навіщо?

— Бо був малим засранцем.

— І що змінилося?

— Як мило. Хотів із тобою поділитися своїм банановим пудингом, але...

— Агов, вибач. Причин не довіряти тобі було небагато.

Шон супиться.

— Сесиліє...

Я простягаю руку й торкаюся його підборіддя.

— Ненавиджу, що спитала. Але мене це хвилювало.

— Наступного разу питай одразу, щоб не марнувати часу.

— Я так і зробила, але ми тоді посварилися, пригадуєш?

— Мій промах, проте я серйозно. Не дозволяй усякому лайну гризти тебе. Запитай.

— Я запитуватиму.

— Добре, тепер їж.

І ми їмо. Потім лежимо, видивляючись на зорі. Шон клацає запальничкою, і я чую вже знайомий запах.

Я широко всміхаюся Шонові, коли він передає мені косяк. Глибоко затягуюся, випускаю дим і заливаюся сміхом від самої цієї дії.

— Ти така слабачка, — посміюється він.

— І пишаюся цим. Чому ти куриш?

— Розслабляє, як і кілька кухлів пива. А в такому стані ти не думаєш ні про кого й ні про що, окрім цієї миті. Кайф можна контролювати, тоді він не матиме влади над тобою.

— Окей, чуваче. — Я затягуюсь і вдаю укурену в міру своїх акторських здібностей. Він широко всміхається й забирає косяк назад, а я знову лягаю на ковдру й дивлюся на нічне небо.

Шон бере мою руку, яку я поклала на живіт, підносить її до губ і цілує. Він заплющує очі, і я захлинаюся почуттями від такого любовного жесту.

— Не думала, що мені тут сподобається, — зізнаюся я.

— Радий, що все ж сподобалося.

— Ти — головна причина, чому мені все до вподоби. Знаєш, наступного літа я їду з міста. Я тут лише на рік.

На мить він зупиняється губами на подушечках моїх пальців.

— Зробімо цей рік незабутнім.

— Звучиш не дуже впевнено.

— Не можна знати напевне.

— О боже, ти знову?

— Та це ж правда.

— Зі мною ти завжди говориш загадками. Я не дурна, Шоне, ти постійно на щось натякаєш, відколи ми познайомилися. Що в тебе, бляха, за велика таємниця?

Він нахиляється, його усмішка сяє в тьмяному світлі.

— Моя таємниця — це ти.

— Та невже? — Я тягнуся по косяк. — Дай це мені, бо якщо я слухатиму оцю твою маячню, то мушу покурити.

— Він тобі подобається.

— Нищівна правда й життєва філософія від Альфреда Шона Робертса. — Я затягуюсь і віддаю косяк йому.

— Знання — це сила, сонце. Наймогутніша зброя у світі. — Тепер затягується він. — Знаєш, чому траву визнали незаконною?

— Гадки не маю.

Шон лягає на бік, підпираючи голову рукою, і ще раз затягується. Кінчик самокрутки яскраво спалахує.

— Тодішні можновладці не втямили, як регулювати її вирощування та оподаткування. Тому вирішили поширити пропаганду про її летальну шкоду. Подивися фільм «Косякове божевілля» на YouTube. Зрозумієш, якою потужною була та пропаганда. І люди вірили, бо їм наказали вірити.

Шон нахиляється й розтуляє мої губи порухом язика. Він із силою видихає дим мені в рот. Ми разом сміємося, я кашляю й бризкаю слиною, б’ючи його в груди.

— «Косякове божевілля»?

— Цитую. — Шон округлює очі. — Марихуана — нестерпна трава, яка корінням сягає пекла! — Я хихочу, коли він нахиляється й поволі розстібає мою сорочку. — Затягуючись згубним для душі косяком, — розтягує він слова, відсуваючи тканину, і проводить кісточками пальців по моїй шкірі, — вони дістають хвилинну насолоду, —шепоче, перш ніж схилитися й покрити поцілунками мої повні груди.

Я зачаровано запускаю пальці у його волосся, а Шон стискає мій стан.

— Та ж якою ціною! — Я здригаюся через його вигук і сміюся, коли він іще дужче впивається в мене пальцями. Відштовхую Шона, поки він промовляє гасла, ніби проповідник, і геть заходжуюся сміхом. — «Розпуста! Насилля! Убивство! Самогубство!»

Шон іще лоскоче мене, і я намагаюся ухилитися від його тортур.

— Зупинися, Шоне, я зараз упісяюся.

Він відпускає мене й нахиляється ближче, його очі безладно бігають туди-сюди.

— І зрештою на марихуанозалежного чекає... — він підносить палець в інтризі, — безнадійне божевілля.

— Ти жартуєш? Насилля, вбивство, самогубство?

— Не забувай про розпусту. І ні, я не жартую, сама подивися. — Шон проходиться пальцями по моєму волоссю. — Тисяча дев’ятсот тридцять восьмий рік. Цілковита й абсолютна маячня, та народ купився на неї. Траву зробили незаконною, бо жадібні виродки не змогли придумати схему оподаткування й контролю над розповсюдженням. А тепер, десятки років опісля, вони застосовують її як знеболювальне, зупиняють нею судоми, а самою рослиною без ТГК [9] лікують тяжкі розлади. На психіку вона впливає так само добре, як шкідливіші пігулки. Можеш собі уявити, яким був би прогрес у медицині з тисяча, бляха, дев’ятсот тридцять восьмого року, якби ці виродки не вчепилися в марихуану? Натомість нас запевняли, що трава — це щось зле, бо хтось так вирішив і сказав усім, а законослухняні люди погодилися й поширили пропаганду. Тепер, через десятиліття марихуану легалізують, і вона раптом стає безпечною для застосування

в лікувальних цілях? — Шон з огидою хитає головою. — Чула історію про хлопця, який обкурився і вчинив масове вбивство?

— Ні.

— І я не чув. Сумніваюся, що про таке чув хоч хтось, бо це, бляха, малоймовірно. Треба аналізувати все, що ми чуємо.

— Ти — революціонер-самітник. Тобі хоч щось подобається в цій країні?

— Краєвиди, — видихає він, підіймаючи мій бюстгальтер і гладячи теплою рукою мої груди. — Вершини й долини. — Ковзає долонею по моєму животу. — Океани, що омивають її.

Я тону в його ласках і насуплююся, коли він зупиняється.

— Америка як ідея просто чудова, проте реальність не відповідає очікуванням. Та ми молода країна. У нас іще є надія.

— Мені подобається, як ти говориш про все на світі, — зізнаюся я. Це дійсно так. Мені подобається, що він кидає виклик, змушує замислитися.

— А мені подобається, як говориш ти, сонце. — Він нахиляється й палко цілує мене.

— Знаєш, — кажу я, затягуючись, — ти був би чудовим політиком. Шкода, що ти приохотився до злої трави з корінням до пекла.

Хлопець нахиляє голову, його очі осяває ліхтарик.

— Політиком?

— Я за тебе проголосувала б.

— Проголосувала б, — він задумливо хитає головою. — Та я не хотів би бути політиком.

— Чому?

— Краще стану частиною вирішення.

— Дуже шкода. Я вже уявила всілякі брудні речі, які зробила б із тобою, якби ти вдягнув костюм.

— А, — Шон звісив голову, — то вона хоче хлопця в костюмі.

— Та ні, я хочу тебе, хлопче.

Відчуваю, як він усміхається біля моїх грудей.

— Невже?

— На жаль.

— Що ж. — Він умощується між моїми ногами, посмоктуючи сосок, і промовляє навколо затверділої плоті: — Тоді я змушу тебе залужити мене.

Мені перехоплює дух.

— Хіба ти робиш це завжди?

— Звісно. — Він відступає, дивлячись на мене згори. — Та зараз усе стає серйозним, розумієш, будь-якої миті ми можемо досягти нашого кінця марихуанозалежних. Мусимо попрацювати, щоб ці хвилини стали неймовірними.

Він нависає наді мною, а за його спиною безмісячне нічне небо.

— Тоді краще поквапитися, — відповідаю я, підіймаюся й цілую його. Шон ухиляється, втискаючи мої зап’ястя в ковдру.

— Ти такий придурок.

— А ти... така збіса гарна, — тихо промовляє він. — Така красива... — Хлопець кладе мою руку собі на груди. — Сесиліє, ти раниш мене. Чому ти така прекрасна?

На мить я помічаю в його очах щось досі небачене разом з очевидним спалахом страху.

— Шоне, що таке?

Його очі проясняються, він дивиться на мене.

— Нічого.

— Точно? — Я гладжу руками його волосся, а він ховає голову в мене на грудях.

— Допоможи мені, сонце. Божевілля нарешті наздогнало мене.

9 Тетрагідроканабінол (ТГК) — головний психоактивний компонент канабісу. — Прим. ред.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ПЕРШИЙ

Моєю спиною стікає піт, поряд про щось базікає Мелінда, а я подумки кляну Шона за те, що він зник саме під час моєї зміни. Настінний годинник над вхідними дверима заводу зупинився ще тиждень тому, і я, звісно, стала рабинею часу у свої зміни.

— Це була його сестра, — насупившись, каже Мелінда, а я тим часом беру в неї контейнери та складаю їх на нашому робочому місці. — Ні, ні, — продовжує вона, — це була його кузина. Знаєш, я ще в житті не бачила...

— Ні! Ні! До дідька все це!

Я завмираю від раптового вигуку, а Мелінда припиняє розповідь про свою величезну родину. Ми обертаємося й чуємо іспанську вперемішу із англійською, що лунає на весь поверх. Дві жінки про щось гаряче сперечаються біля конвеєрної стрічки, а потім з’являються посеред зали — одна намагається вгамувати іншу. І тоді я помічаю ту, яка затіяла сварку, — Вівіку. Вона свариться з однією зі своїх подруг, а та щосили намагається заштовхати її назад на робоче місце.

— З мене досить. Годі! — кричить Вівіка, відштовхуючи дівчину. Погляд її темних очей зупиняється на мені, й вона примружується.

Коли вона рушає в мій бік, мене охоплює страх.

Трясця! Дідько! От же дідько!

У житті мені довелося взяти участь лише в одному акті фізичної розправи, і то з неживим предметом — зі спідницею.

Я розуміла, що поки працюю тут, вочевидь не здобуду перемоги в змаганні за популярність, але й гадки не мала, яку репутацію в цьому місті має мій батько. Його не люблять усі, просто всі. Здається, геть ніхто його тут не поважає. Мені дедалі складніше не звертати уваги на хихотіння й перешіптування за спиною. Але я ніколи не подумала б, що інші вважатимуть, нібито це я відповідаю за те, що відбувається на заводі. І, мабуть, я помилялася, бо Вівіка й справді йде до мене. Проте

її невдоволення точно не пов’язане зі мною. Хіба що це стосується Шона.

— Ти! — кричить вона, привертаючи увагу інших працівників за конвеєром. Я по-дурному вказую пальцем на себе.

— Ти дочка гендиректора?

Якщо хтось і не знав про це, то тепер знають усі. Коли між мною та Вівікою залишається кілька кроків, між нами намагається стати її подруга.

— Вівіко, зупинись і подумай, що ти зараз робиш.

— Що я роблю? — огризається вона до подруги й повертається до мене. Я тим часом думаю, чим її стусонути — ногою чи рукою. — Твій батько — сраний шахрай. Ти знала? — Жінка розмахує папірцем, який я впізнаю. Це розрахунковий лист. — Минулого тижня я відпрацювала сорок дві години, але заплатили мені тільки за тридцять дев’ять. — Вона знову махає рукою, вказуючи на решту працівників. — Ну ж бо, спитай у них, скільки разів із ними таке траплялося.

— Вони все виправлять, — каже її подруга, намагаючись відвести Вівіку вбік. Конвеєр зупиняється, гуркіт машини стихає. Тепер усі можуть чітко чути її сповнений люті голос.

— О так, усе виправлять, а потім знайдуть причину, аби мене позбутися.

Я насмілююся відповісти:

— Послухайте, я не маю нічого спільного з...

— Ти його дочка! — горлає вона, і тепер усі дивляться на мене. — Б’юся об заклад, тобі зарплату не зрізають.

— Щиро кажучи, я не...

— Не дивилася? — глузує Вівіка. — Звісно. Що ж, дозволь тебе просвітити, принцесо. Він таке робить уже не перший рік, дурить нас із тими понаднормовими, урізаючи нам виплати так, щоб ми не здіймали багато галасу. Нам знову й знову кажуть, що все виправлять, що це якась помилка в розрахунках. Вам що, мало вашого багатства?

— Пані, я не...

— Пані? — пхикає вона. — Мені двадцять п’ять років.

— Я не власниця цього заводу. Я тут працюю й не маю нічого спільного...

— Ти його дочка.

Я знаю, що саме Вівіка має на увазі, проте ніколи не відчувала на собі істинність цього твердження.

— Усе не так просто, — намагаюся захищатися я, але це звучить непереконливо.

— Вівіко, його донька працює на цьому конвеєрі, у таку спеку, — каже її подруга, захищаючи мене, хоча звинувачення в її погляді свідчить про інше. — Навряд чи він цікавиться її думкою.

— Вона має рацію, — нарешті огризаюся я, випрямляючись, щоб подивитися Вівіці в очі. — Моєї думки він не питає. Я не маю нічого спільного з політикою компа...

— Це не політика. Це злодійство!

Усі тепер дивляться на мене, а я окидаю поглядом приміщення, намагаючись зрозуміти, що саме вони приховують. Люди, які раніше опускали голови, коли я проходила повз, тепер, як і Вівіка, наче в душу мені зазирають. Їхні відверто ворожі вирази облич вибивають із мене весь бойовий дух. Можливо, вони ставилися до мене так із самого початку, та я не помічала цього, бо була надто замріяна.

— Я працюю тут, бо, ну, тому що...

— Ти шпигуєш за нами? — Вівіка випростовується й ставить руки в боки. У цій сутичці мені не перемогти.

— Ні, — чесно випалюю я. — Аж ніяк. Я...

Мені складно дібрати слова, та й що я можу сказати? Що чекаю, поки успадкую батькові статки? Мої щоки палають, поки я намагаюся вирватися з цього пекла.

— Я можу спробувати поговорити з ним.

— Пробуй, скільки влізе. Це не допоможе, — каже подруга до Вівіки, намагаючись утримати її на відстані. — Не марнуй часу.

— Це його фабрика, — заперечує Вівіка, — ти тут працюєш і хочеш сказати, що не маєш до нього жодного стосунку?

Навколо збирається натовп, і в мене пересихає в роті. Я тремчу, стіни ніби стискаються наді мною. Відчуваю, що задихаюся, геть не готова

дати відсіч такій ворожості. І, судячи з їхніх поглядів, вони давно до мене так ставляться. Ніхто мене не захищає. Вони теж хочуть почути відповіді. Відповіді, яких у мене немає.

— Ви розказали про це менеджеру?

Вівіка уїдливо усміхається.

— Ти про свого хлопця?

— Вівіко, збери свої речі й іди до мого кабінету, негайно, — лунає голос Шона з-за моєї спини. — Зараз же.

— Думаєш, що ми дурні, Шоне? Гадаєш, не бачимо, що тут коїться?

Він і оком не змигнув.

— А ти, Вівіко, гадаєш, ще це допоможе у твоєму випадку?

— У моєму випадку? Скільки разів ми просили тебе з’ясувати все, відколи ти повернувся?

— Я все владнаю, — відрізає він, не зводячи з неї погляду. — Повертайтеся до роботи, швидко! — Усі хутко йдуть на свої місця, а Шон озирається на мене. — Зроби собі перерву.

— Мені вона не потрібна. — Я ступаю крок до Вівіки.

Шон зупиняє мене словами, у яких відчувається докір:

— Це був наказ, Сесиліє, зроби перерву.

— Мені шкода, що так сталося, — кажу я Вівіці. — Обіцяю. Я поговорю з ним.

— Звісно, тобі шкода, що ти підтираєш собі дупу вкраденими в мене грошима.

— Геть із конвеєра. Негайно до мого кабінету, — гарчить Шон. Вівіка розвертається і з викликом іде до вхідних дверей.

— Мені тут уже нічого робити. До біса це місце.

Я рушаю до Мелінди, яка з перших хвилин цієї драми працює за двох, щоб наше робоче місце не перевантажувалося. Це, мабуть, найцікавіша подія, що траплялася тут за останні роки. Мелінда штовхає мене в плече, коли я повертаюся до неї й намагаюся поринути в роботу. Ніколи в житті я не була така вдячна за ящик із калькуляторами.

— Зроби перерву, — повторює Шон, а я борюся з почуттями, що киплять усередині.

— Ти зробиш тільки гірше, — огризаюся я. — Не заважай працювати.

Відчуваю на собі його погляд секунд із десять, а потім він поступається і йде геть. Коли до мене повертається здатність говорити, я звертаюся до Мелінди:

— То ось що ви всі про мене думаєте?

— Люба, я знаю тебе, а вони, — киває вона через плече, — ні. Я не марнувала б часу на спроби переконати їх у протилежному. Люди чують лише те, що хочуть.

Я мушу прийняти цю гірку правду. Наступний рік тут не стане для мене легшим. Я винна тільки тому, що маю такого батька, і люди не люблять Романа Горнера не лише за те, що він бос. Їхні права утискають, і вже давно.

Я збираю порожні контейнери й киваю. Очі затягують сльози від сорому.

— Тобі теж урізали зарплату? — питаю я, наперед знаючи відповідь.

— Бувало, й по кілька разів. — Вона опускає очі. — Ось і сьогодні теж.

— На скільки?

— Лише пів години.

Перш ніж лунає сигнал і конвеєр знову запускається, я пошепки запитую в Мелінди:

— Ти комусь казала про нас із Шоном?

— Облиш, це ж очевидно, — відповідає вона зі співчуттям в очах. Вона має рацію, тому я не сперечаюся.

Тепер усім на заводі відомо, що я дочка власника, і якщо раніше вони не помічали, то тепер точно знають, що я трахаюся зі своїм керівником.

Чудово.

Я ніколи не розраховувала на те, що батькові зв’язки дадуть мені якісь привілеї, але точно не очікувала, що через нього на мене так накинуться. Сумна правда полягає в тому, що саме відчай Вівіки спричинив цю суперечку. Не впевнена, але їй, схоже, потрібна ця робота. Ті понаднормові точно були для неї важливі. Очевидно, вона

розраховувала на них. Мелінда теж потребувала цих пів години: вона щойно відвезла матір у будинок для людей похилого віку й мусить оплачувати частину щомісячних витрат. Її чоловік — маляр, часто десь підробляє, бо не має стабільного заробітку. Вони всі розраховують на цей завод, на Романа Горнера.

Відтак я згадую про Сельму й намагаюся стримати сльози. За кілька годин я вже зможу дати собі волю. Але саме час і нищить мене, поки секунди та хвилини стискаються невидимим ланцюгом на моїй шиї. Шон з’являється на поверсі кілька разів, щоб перевірити, як я, але не розмовляє зі мною, просто спілкується з іншими та стежить за конвеєром, бо я його уникаю. Мелінда продовжує з того місця, на якому зупинилася, й закінчує розповіддю про завтрашню подію — благодійний збір коштів у церкві.

До кінця зміни я виснажена душею й тілом. Коли опиняюся на паркінгу, мене охоплює страх.

Чи звільнив Шон Вівіку? Якщо так, то чи не чекає вона тут, щоб вихлюпнути на мене гнів? Звісно, вона знає, що я не маю нічого спільного з її малою зарплатою. Але це якщо думати раціонально, а розлючені люди не завжди раціональні. Бог свідок, піти було геть не раціональним рішенням для Вівіки.

Що, як вона справді вирішила, що це моя провина? Прямуючи до машини, чую, як мене гукає Мелінда. Не хочу, щоб напарниця наражалася на ризик заради мене, а вона саме з тих жінок, які можуть на це піти. Мелінда доводить правильність моїх міркувань, наздоганяючи мене на паркінгу.

— Зачекай, люба, я піду з тобою.

— Я в нормі, побачимося завтра, — гукаю я через плече й залишаю її на п’ять рядів машин позаду.

Вівіка, без сумніву, може зацідити межи очі, і від цієї думки я пришвидшую крок. Щойно сідаю за кермо й зачиняю двері — заходжуся риданнями. Ненавиджу почуватися такою слабкою. Ненавиджу сумніватися, що зможу захиститися, якщо на мене нападуть. Ненавиджу ситуацію, в якій опинилася через те, що я — Романова донька. Сказала б я про свого батька чи ні, хтось однаково

довідався б. Але й приховувати це, мабуть, не варто було. Вони справді думали, що мене послали шпигувати за ними? Божевілля.

У сумочці дзвонить телефон, але я не відповідаю, бо знаю, що це Шон.

Позаду блимають фари. У дзеркалі заднього огляду я бачу його. Він сидить у своїй «Нові» й дивиться на мене. Шон чекав на мене й бачив, як я розридалася.

Чудово.

З мене досить. Я рвучко відвертаюся й витираю сльози. Та Шон уже відчиняє дверцята машини й іде до мене. Я хитаю головою, рішуче відмовляючи йому в такому шансі, заводжу машину й виїжджаю з паркінгу. Відчуття приниження вщухає, натомість мене переповнює гнів. Я розлючена не через Шона, але не хочу бачитися з ним, поки не дам ладу почуттям. Якщо він заслужить, то ще матиме нагоду побачити моє божевілля. Сьогодні Шон учинив так, як і мусив керівник, проте я не виливатиму на нього емоції, які мене переповнюють. Він їде за мною назирці й відступає лише на повороті до батькового дому. Як я вдячна.

Щойно я під'їжджаю до будинку, мене зустрічають порожня під'їзна алея й порожня оселя. А щойно відчиняю двері до спальні, як у руках дзвонить телефон.

— Я не хочу зараз розмовляти, — кажу, витираючи сльози.

— Я зрозумів це на сьомому кілометрі, але ти не винна. — Ніжність у його голосі ранить. Я намагаюся приборкати почуття, але мій голос усе одно тремтить.

— Ти знав про це?

— Я намагався виправити цю ситуацію, відколи повернувся.

— То це норма? Він урізає їм зарплату?

— Ти коли-небудь заглядала у свій розрахунковий лист?

Ні, не заглядала. Я просто знімала кошти, переконана, що там усе правильно. Ще більша злість охоплює мене, коли я натискаю кнопку «Відповісти» в останньому електронному листі. Розлючена, набираю відповідь, поки говорю.

— Ти звільнив її?

— Так.

— Дідько, Шоне. Чому?

— Бо це моя робота. Вона поводилася надто агресивно, писати догану вже не було сенсу.

— Ти знаєш, що це неправильно.

Тиша.

— Це моя битва. Дозволь мені змагатися самій.

— Я тут, якщо знадоблюся тобі.

— Знаю. І дякую. Але перестань мене жаліти, гаразд? Все й так уже перетворилося на якийсь цирк. Не варто зайвий раз давати привід для глузувань із мене.

— Ти мусиш знати, що я не дозволю їм тебе скривдити. Я підтримаю тебе.

— Дякую, та не варто. Це справді моя битва, і я... надзвичайно зла. Не хочу виливати цю злість на тебе, розумієш? Мені треба йти.

Я кидаю слухавку, розлючена через такий невдалий день. Винний точно за все заплатить. Слова Вівіки звучать у моїй голові голосно, з натиском, що дужчає з кожним повтором.

Він твій батько. Він твій батько. Він твій батько.

Десять хвилин по тому я надсилаю електронного листа, змиваю цей вечір у душі й готуюся до ранкової зустрічі.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ДРУГИЙ

— Мені не подобається тон твого листа, Сесиліє, — починає батько, щойно я з’являюся в кімнаті й наливаю собі каву. Він, мабуть, пізно повернувся додому, і я розумію, що причиною його приїзду став мій учорашній лист. Більшість часу батько тепер проводить у Шарлотті, тому я єдина мешканка цього величезного будинку.

— Ти сам змушуєш мене до цього, — відповідаю я, сідаючи поруч із ним. — Ти ж хотів, щоб я серйозно сприймала свою роботу. Що ж, я так і роблю. — Я кладу між нами свої розрахункові листи. — Від початку роботи мені майже щотижня урізали чверть години, а ще двічі — цілу годину.

— Повідом про цю проблему своєму керівникові.

Я відчуваю полегшення від того, що він не натякає на мої стосунки із Шоном. Отже це — лише заводські чутки, про які директорові поки що не відомо. Романові більше не цікаво, що відбувається в моєму житті, і навіть якщо він перегляне записи камер спостереження, то завдяки Домінікові не побачить нічого вартого уваги.

— Ми всі комусь підпорядковані, так? Певній установі точно цікаво буде дізнатися, що ти роками обкрадав своїх працівників, збільшуючи власні прибутки. Особливо ж їм сподобається те, що повідомить про це донька генерального директора.

У батькових очах спалахує злість, і я намагаюся набратися сміливості. Не впевнена, що чиню правильно, але думки про всіх тих людей, що стояли навколо мене й дивилися з осудом, не залишають сумнівів. Ідеться не лише про мене. Я роблю це заради тисяч тих, хто постраждав від «політики» заводу, якому вони віддають своє майбутнє.

— Я не планую кудись скаржитися. Проте знаю, що проблема з’явилася не тиждень і не два тому, тож вона потребує якогось вирішення. Люди вже стомилися. Так, що мене вчора зганьбили просто посеред робочого дня. Невже гроші варті ненависті твої працівників?

— Мені байдуже, що вони про мене думають. Я даю їм роботу…

— Ти просто обкрадаєш людей, які… — я обводжу рукою кімнату, — усе роблять для твого заводу. Ти хотів, щоб я долучилася до твоєї справи й заслужила своє місце. Так от що я скажу: у цього всього дуже паскудний посмак. Коли ти востаннє бував на власному заводі?

— Я тебе почув, Сесиліє. Подумаю над цим, та погрози нічого не змінять. Я керую цією компанією з двадцяти семи років.

— Учора я боялася йти до своєї машини. Ти хоч можеш уявити, як це?

— З роками ти теж наживеш собі ворогів.

— Рада, що тобі не байдуже. Ти знав про це?

— Я посилю охорону. Упевнений, що це бухгалтерська помилка.

— Помилка, яка стосувалася кожного працівника? Вибач, але це маячня.

— Ти ніколи не дозволяла собі таких слів. Що на тебе найшло?

— Два дні тому там було майже сорок градусів! — Я відчуваю, що зараз вибухну, й ляскаю долонею по стосику своїх розрахункових листів. — Сорок градусів. Це надважка робота. Я працюю там з усіма іншими в тих самих умовах. Ти думав, що я просто заткнуся, візьму гроші й підіграватиму тобі? Що ж, спершу тобі просто пощастило. Та вчора мені відкрили очі на цю проблему.

— Сесиліє, не драматизуй. Я почув твої побоювання.

— Коли ти востаннє щось оновлював на заводі, щоб людям стало комфортніше працювати?

Він відкашлюється, опускає очі й промовляє крижаним тоном:

— Повторюю, я все владнаю.

— Це стандартна відповідь, і, чесно кажучи, я її не приймаю. Особливо, якщо я успадкую цей бізнес. Завод, де купа незадоволених працівників, які ненавидять мене, бо не можуть прогодувати свої сім’ї? Ні, дякую.

Роман випростується.

— Я не дозволю, щоб мені читала нотації чи погрожувала моя ж донька.

— Якщо мене буквально змушують платити за твої помилки, то я не мовчатиму. Та жінка знову і знову повторювала, що я твоя донька, а я навіть не знала, як пояснити, що це нічого не означає!

Від важкого погляду його блакитних очей я ніяковію. Замовкаю й дивлюся на нього затуманеними очима.

— Хто ж повідомить тобі про твої помилки, якщо не я, твоя найбільша помилка?

Батько схвильовано глитає, і западає тиша. Щось схоже на каяття з’являється на його обличчі, проте одразу ж зникає.

— Мені шкода, що ти так гадаєш.

На якусь мить я відчула, ніби щось матеріальне промайнуло між нами. У грудях спалахує вогник надії, та я гашу його, відмовляючись відступати від свого рішення.

— Ти хочеш, щоб я пишалася своєю роботою? Плати мені. Хочеш, щоб я тебе поважала? Поважай своїх працівників. Хочеш, щоб я поважала своє прізвище? Будь порядною людиною.

Роман дивиться на мене та м’яко промовляє:

— Я багато чим пожертвував, щоб ти жила в достатку.

— Я ніколи ні про що тебе не просила, тільки про гроші для матері. Вона важко працювала, щоб забезпечити мене всім необхідним, і ти відмовився допомагати. Я прошу тебе все виправити, якщо не заради мене, то заради них. На бога! Якщо хочеш і надалі вихвалятися переді мною своїми статками, то краще віддай ті гроші їм. Бо мені такий спадок не потрібен.

— Знову драматизуєш — у цьому немає потреби. Очевидно, я помилився, довірившись не тим людям. Я все владнаю.

— Дякую.

Я встаю з-за столу, та він зупиняє мене.

— Хочу пояснити. Ти ж знаєш, що в мене двадцять чотири заводи, із яких десять за кордоном?

Його тон змушує мене зупинитися.

— Ні, я не знала, що їх аж стільки.

— Тоді не знаєш і про те, що я довіряю іншим людям щоденне керування, бо не маю іншого вибору. Тому призначаю уповноважених,

які контролюють те, що не можу проконтролювати я. Якщо вони не виконуватимуть свою роботу, то моя репутація полетить під три чорти. Я чітко це усвідомлюю.

Я почала битву з гідним противником. Його рев тихший, але сили йому не бракує. І все-так на мить відчуваю провину, бо, можливо, у батькових словах є правда.

— Впевнена, що на тобі велика відповідальність, але ж це відбувається тут, поряд. — Мій голос тремтить, і я проклинаю себе за нездатність стримати емоції.

— Я все владнаю, Сесиліє.

Я йду із зали, відчуваючи скоріше поразку, аніж перемогу. За кілька хвилин вхідні двері зачиняються — і я припадаю до стіни спальні, а по щоці біжить іще одна самотня сльозинка.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ТРЕТІЙ

Увечері по мене приїздить Домінік. Не уявляю, чому, але він стоїть на під'їзній алеї й байдуже спостерігає, як я спускаюся сходами. На його обличчі жодної емоції. Я вкрай роздратовано обходжу його машину. Йому бракує Шонових манер: він не відчиняє дверцят, щоб я сіла спереду.

— Де Шон?

У відповідь Домінік лише тисне на газ, поки я уважно дивлюся на нього збоку. Мій день не став кращим через його несподіваний приїзд. Я сподівалася, що Шон утішить і розрадить мене після суперечки з батьком. Ще сварки із цим довбнем мені бракувало у вихідний.

— Серйозно, хлопче. Відповідай.

— Шон зайнятий. Я роблю йому послугу.

— Я й сама могла приїхати.

— Але ж не їдеш.

— Міг би пустити мене за кермо.

— Нізащо.

— Я практикувалася на Шоновій «Нові». Поліпшила навички.

Він самовдоволено всміхається.

— Гадаєш?

— Знаю.

Шкода, що я це бовкнула. Не варто було.

Цей придурок розганяється від нуля до двохсот кілометрів на годину, показуючи, на що здатна його темна конячка, і я перелякано кричу. Ця поїздка геть не схожа на ту, першу. Домінік летить дорогою, нехтуючи і своїм життям, і моїм. І це лякає до смерті.

— Гаразд, я зрозуміла. Ти король. А тепер збав швидкість, будь ласка.

Він минає ще кілька поворотів і виїжджає на пряму. Я вся просякнута потом.

— Це не смішно!

Домінік вмикає музику, коли ми проїжджаємо повз невелику заправку.

— Домініку, будь ласка. Будь ласка!

Я дійсно налякана, і, помітивши це, він перетинає жовту лінію та різко сповільнюється.

— Дякую, що зменшив швидкість, але ми не в Європі, Домініку! — кричу я і чіпляюсь побілілими пальцями за все, що тільки дістаю. Тоді він підіймає ручне гальмо й розвертається на всі сто вісімдесят градусів — ми трохи завалюємося набік. Я майже впевнена, що трохи обмочилася. Тепер ми мчимо у зворотному напрямку.

— Забув дещо, — виправдовується він, зупиняючись між мінівеном і пікапом на старенькій заправці. Я відчуваю панічну атаку, а він тільки й каже: — Тобі щось треба?

— Ну ти й придурок!

— Я не в гуморі для прелюдій. Але, може, «Маунтін Дью» [10] хочеш?

Іще секунда — і я накинуся на нього. Домінік знуджено зиркає на мене.

— Очевидно, ні.

Він прямує до магазину із самовпевненістю, якої я ще не бачила. Я роздивляюся недбалу на вигляд крамничку й ледве стримуюся, щоб не впісятися. Їхати ще хвилин зо двадцять. Не менше. Я вирішую ризикнути й виходжу з машини. Домінік стоїть посеред відділу з холодними напоями, а я підходжу до прилавка з величезною вивіскою «НАЖИВКА» та прошу в продавця ключі. Поруч зі мною на почовганих чорних пластикових стільцях сидять якісь чоловіки й клацають на старих гральних автоматах так, ніби від цього залежить їхнє життя. Узявши ключ, я виходжу з будівлі й іду за ріг до побитих дверей, за якими переживаю тридцять найогидніших секунд у своєму житті. Мию руки слизьким милом і виходжу із вбиральні, тримаючи величезний ключ самими пальцями. На півдорозі до магазину мене зупиняє якийсь чоловік. Він киває через плече на «Камаро» Домініка.

— Нічогенька тачка.

— Дякую.

— Твоя?

На вигляд йому трохи за сорок. З-під його футболки, заляпаної, здається, кетчупом, виглядає пивний живіт. Від чоловіка тхне алкоголем. Я обходжу його збоку, та він заступає мені шлях, розглядаючи мене огидним хижим поглядом. Випивка, очевидно, дала йому забагато невиправданої впевненості.

— Ні, машина не моя, перепрошую.

— Я колись брав участь у перегонах. Просто хотів...

Він не встигає закінчити речення, бо засмаглі пальці хапають його за шию, а рука, якій вони належать, штовхає в бік будівлі. Я кривлюся від гидкого удару плоті об бетон. Чоловік витріщається й спотикається. Його ноги незграбно підкошуються, і він падає на дупу. Навіть не дивлячись у його бік, Домінік вихоплює в мене ключ.

— У машину, — наказ, якого не ослухаєшся.

Налякана, я прослизаю в «Камаро» й зачиняюся всередині. Той чолов’яга досі намагається підвестися. Домінік теж сідає в машину й рушає з місця, ніби нічого й не сталося.

Я витягую шию і з полегшенням бачу, що чоловік, спотикаючись, повертається до крамниці.

— Обов’язково було це все робити?

— Так. Треба повернути їм ключ, щоб хтось іще посцяв на те сидіння.

Я закочую очі.

— Ти нестерпний.

***

Ми їдемо незнайомим маршрутом. Сонце вже сідає, а мій водій досі мовчить. Після низки поворотів я й гадки не маю, де ми. Домінік пригальмовує на людній вулиці. Тут повно дивних типів і напівголих дівуль, що підпирають стіни та стовпи. Обабіч — муніципальне житло. Усі обертаються на нас, та потім опускають очі.

— Навіщо ми тут?

— У справах.

— Слухай, кожному своє, проте я не хочу мати нічого спільного з наркотиками чи будь-чим, що тебе сюди привело. Просто відвези мене додому, а далі роби що хочеш.

Домінік зціплює зуби, аж тут із тротуару сходить якийсь чоловік у бейсболці й вітається з ним. Домінік опускає скло й киває йому.

— Як справи, чувак? — запитує чолов'яга, роздивляючись мене й усміхаючись дедалі ширше. — Хто це тут у тебе? Нова дівчина?

Домінік відповідає незворушно:

— Не лізь, куди не просять.

Раптом я чую поряд звук курка пістолета. Витріщаюся, побачивши «Ґлок» у руці Домініка, який він кладе собі на коліна. Гадки не маю, звідки він узявся.

— Я ж казав тобі, що не люблю компанії, АрБі.

Чоловік озирається, бачить іншого хлопця, що йде до нас, та обертається до нього.

— Відвали, придурку, я ж казав, що сам усе зроблю. — Той інший хлопець уважно роздивляється Домініка й повертається на тротуар.

— Вибач, чувак, мій малий племінник іще шмаркач. Я наказав тому дурбелику лишатися на місці. — Він тягнеться до кишені, та Домінік різким тоном зупиняє його.

— Що ти, в біса, робиш?

— Вибач, чувак, просто думав одразу почати з головного.

— Тоді тобі треба звернутися до Ченця. Я більше сюди не поїду. Зрозуміло?

АрБі підіймає руки.

— Я збирався. Присягаюся. — Він киває через плече. — Машина знов розбита. Бачиш?

Домінік дивиться на «Шевроле», що стоїть на шлакоблоках позаду нього.

— Відвези її в майстерню. Глянемо.

— Дякую, чувак. Я хотів спитати...

Домінік смикає підборіддям, і чоловік ступає крок назад від машини. Ми рушаємо.

— То ти наркоділок. Господи, я мала б здогадатися. — Не знаю чому, та я розчарована. Думала про нього краще, хоча, здається, не варто було. Та якого біса випускник престижного коледжу займається чимось таким небезпечним та інфантильним? Це все одно, що мільйонер із Національної футбольної ліги вдавав би із себе злодія й марнував би життя в пошуках довіри вуличної шпани. Я не марную часу й кажу все, що в мене на думці. — Ти ж знаєш, що легко можеш вибратися звідси. Господи, Домініку, я була про тебе інакшої думки.

Він гальмує біля знака «стоп», усі навколо розступаються й опускають очі. Домінік нахиляється й дивиться на мене; я відчуваю його дихання, коли він пальцем торкається моєї ноги й відчиняє бардачок. У шиї поколює від уважного погляду сріблястих очей, а дихання стає уривчастим. Домінік дивиться на мої губи, дихати дедалі важче, і я облизую нижню губу. Тіло переповнює адреналін. Домінік затримується на кілька довгих секунд, а потім випростується, усміхаючись, і кидає мені на коліна аркуш паперу. Я підхоплюю його й читаю. Це дозвіл на носіння зброї на ім’я Жана Домініка Кінґа.

— Жан? Дуже французьке ім’я.

Він висмикує дозвіл у мене з рук і замикає разом із пістолетом на ключ у бардачку.

— То в тебе є дозвіл. Але я однаково не хочу мати нічого спільного з твоїми брудними справами.

Він повертає ліворуч, потім іще раз, залишаючи цей сумнівний район позаду.

— Ти побачила передавання готівки?

— Ні.

— Наркотики?

— Ні.

— Я наставляв на когось свій пістолет?

— Ні.

Він нахиляє голову в мій бік і здіймає брови.

— Може, я скоїв при тобі якийсь злочин?

— Ні.

— Тоді єдина підозріла особа в цій машині — це ти.

— Чому це?

— Бо твій довбаний мозок думає про мільйон речей водночас, висуваючи безпідставні припущення.

— Ти мене не знаєш.

— Ти подумала про найгірше, побачивши муніципальне житло й почувши розмову на розі.

Він замовкає й рушає вперед, а я аналізую почуте раніше, не знаходячи жодного доказу. Той чоловік точно намагався щось дати Домініку. Гроші чи наркотики, у цьому я впевнена. Але хто такий, у біса, той Ченець?

Запитувати безглуздо, хоча я знаю, що нічим не образила Домініка. Сумніваюся, що його взагалі можна образити. Здається, він непробивний.

— Навіщо ти взяв мене із собою?

— У тебе є цікавіші справи? Хотіла подивитися серію «Сімейства Кардаш'ян»?

— Я таке не дивлюся.

— Ще одна справа, і я відвезу тебе до твого хлопця.

— Ти можеш бодай раз бути добрим до мене?

Ми заїжджаємо на паркінг. Домінік ігнорує моє запитання. Я визираю у вікно й помічаю, що ми в медичному центрі. Домінік робить коло, залишає машину заведеною, обходить її спереду й відчиняє дверцята з мого боку.

— Сідай назад.

Я мовчки сідаю на заднє сидіння. Хотілося б зараз написати злісне повідомлення Шонові, та я ж дотримуюся його клятих правил і не маю при собі телефона. Ще й мушу розважати його маніякуватого «брата».

За десять хвилин Домінік виходить із розсувних скляних дверей, і не сам. Медсестра везе в кріслі колісному жінку, чий вік я не можу визначити через її хворобливий стан. Чую їхню розмову, щойно вони підходять ближче.

— Pourquoi tu n'es pas venu me chercher avec ma voiture? — Чому ти не забираєш мене на моєму авто?

Я не розумію її слів, та вона явно не задоволена машиною. Домінік відповідає ласкавим тоном, якого я від нього ще не чула.

— Вона в майстерні, Tatie. Я ж тобі казав.

Tatie. Тітка.

Коли Домінік допомагає їй підвестися, її погляд падає на мене. Зблизька вона здається набагато старшою. Гадаю, їй близько сорока. Проте її очі та бліда шкіра свідчать про те, що вона багато пережила. Може, це через невблаганну хворобу, а може — через життєвий досвід. Або і те, і інше.

— Хто ти? — У неї сильний акцент, і я розумію, що потрібно підтягнути свою французьку.

— Добридень, я Сесилія.

Вона звертається до Домініка:

— Ta copine? — Твоя дівчина?

Це я зрозуміла й сама, тому відповідаю:

— Non. — Ні.

Жінка щось бубонить, поки Домінік допомагає їй сісти на переднє сидіння.

— Comment ça va?

— Англійською, Tatie, і сьогодні ми це не обговорюємо. — Я ще не чула, щоб Домінік розмовляв французькою, і це дивно, бо називають Французом. Можливо, йому просто ні з ким говорити цією мовою.

Він кидає на мене погляд, зачиняє дверцята й обходить машину. Кілька секунд наодинці з цією жінкою лякають мене до смерті. Вона хоч і має кепський вигляд, та все одно викликає повагу. Я тримаю рот на замку й відчуваю несподівану радість і полегшення, коли Домінік знову сідає за кермо. Кілька хвилин ми мовчимо, я вивчаю жінку, шукаючи якісь схожі риси у неї та її племінника. Щось і справді є, особливо якщо уявити її на кілька років молодшою, із запалом в очах. Перше запитання після недовгої мовчанки вона ставить мені:

— Навіщо ти приїхала?

— Вона Шонова дівчина, я маю її підвезти, — пояснює Домінік, коли ми під’їжджаємо до аптеки. Касирка вітається з ним, і її обличчя сяє, як ялинка на Різдво. З-під білого халата проглядає вульгарна сукня, а

макіяж у неї такий, наче вона на вечірці, а не на поважній роботі. Домінік розмовляє з нею доволі ввічливо, і це мене бісить. Він платить за ліки й просить води. Дівчина приносить її, демонструючи свої пишні груди.

— Salope, — презирливо промовляє Домінікова тітка. Я розумію, що цим словом вона хоче образити дівчину, яка намагається влаштувати нам стрип-шоу у віконці вуличної аптеки. Щосили приховую усмішку, та Домінік, подивившись у дзеркало заднього огляду, помічає це. Присягаюся, його губи кривляться. Цього чоловіка майже неможливо зрозуміти. Ми від'їжджаємо від віконця, щоб туди могла під'їхати наступна машина. Домінік відкриває упаковку з ліками й дає тітці пігулку разом із водою.

— Я не дитина.

— Візьми. — У його голосі звучить наказ.

Бідкаючись, вона бере пігулку й ковтає. Я помічаю, як кутики вуст Домініка знову підіймаються. У його очах сяє щось подібне до любові — такого я ще не бачила. Цей погляд проникає мені під шкіру, теплота й повага Домініка до тітки наче задовольняють якусь мою внутрішню потребу. Ніби я знала, що він на таке здатен, але потребувала підтвердження.

— Скільки ще процедур? — питає вона.

— Ми вже говорили про це. Шість.

— Putain. — Дідько.

Я сміюся, бо знаю цю фразу.

— Je ne veux plus de ce poison. Laisse-moi mourir. — Я більше не хочу цієї отрути. Просто дозволь мені померти.

— Англійською, Tatie. — Домінік хоче, щоб я розуміла їхню розмову. Відколи це він такий уважний?

— Запхни мене в ящик і забудь про мене.

— Колись я так і зробив би. Ти була жахливою матір'ю.

— Саме тому я не народжувала дітей. — Вона обертається до нього й зухвало задирає підборіддя. — Я забрала тебе, коли мені щойно виповнилося двадцять. Ти не голодував. Ти...

— Тс-с, Tatie, — зиркає на неї Домінік. — Завезу тебе додому, там буде затишніше.

— З такою хворобою затишніше не стане. Не розумію, навіщо ти це робиш.

— Бо мої перші спроби вбивства зазнали невдачі, і тепер ти мені подобаєшся.

— Лише тому, що ти шануєш пам’ять про своїх батьків.

Він ковтає, й ми мирно мовчимо, аж доки Домінік не звертає на вузеньку під’їзну доріжку. Фари освітлюють будинок у стилі Кейп-Коду [11] із занедбаними рослинами на ґанку — більшість із них уже гинуть.

— Посидь тут, — жестом наказує мені Домінік і виходить із машини. Жінка не промовляє до мене ані слова. Домінік відчиняє дверцята й легко підіймає її. Я виходжу, і він озирається через плече.

— Ні, залишся, я повернуся за хвилину. — Я не зважаю на його наказ і прямую на ґанок, щоб відчинити двері.

— Ха, а вона мені подобається, — каже його тітка, роздивляючись мене у тьмяному світлі вуличного ліхтаря. Домінік лається, притримуючи її, намацує ключі й віддає їх мені. Я показую йому кожен ключ, поки він не киває на один із них, потім відчиняю двері й заходжу в будинок. Умикаю світло — й сахаюся, коли по стіні розбігаються таргани. Тут виріс Домінік?

Дом підводить тітку до старого бежевого крісла. Вона сідає й зітхає з полегшенням. Коли вона відкидається назад, Домінік накидає їй на коліна ковдру й іде геть коридором.

— Ти дивишся на нього, точно як та дівчина в аптеці.

— Його зовнішність складно ігнорувати, — зізнаюся я, — але з часом навіть це вже не помічаєш через його вдачу.

Я обережно роздивляюся будинок, намагаючись не виказати свого критичного ставлення. У приміщенні — лише старі меблі, які варто було б протерти від пилу, ретельно начистити або просто викинути. Не уявляю, як можна одужати в такому бруді, проте, судячи з її слів, ця жінка й не прагне одужати. Вона уважно дивиться на мене, сидячи в кріслі, а я з цікавістю поглядаю на неї. Домінікова тітка намагається

вивчати мене такими ж, як у її племінника, сріблястими очима. Вони справді схожі. Їй точно трохи за сорок. Це жахливо. Вона надто молода, щоб не боротися.

— Вам щось принести? Ще води?

— Будь ласка.

Я йду на кухню і вмикаю верхнє світло. Бачу ще більше тарганів і відчуваю нудоту. У раковині кілька тарілок. Поки я шукаю в шафках чисту склянку, по спині пробігає мороз. Я відчиняю затхлу морозильну камеру, беру кілька кубиків льоду, кидаю їх у склянку й набираю води з-під крана. Приношу склянку жінці й ставлю її на маленький дерев'яний столик із вбудованою лампою, що стоїть поруч із кріслом. Вона вмикає її та бере товсту книгу в шкіряній палітурці — Біблію французькою мовою з купою пошарпаних закладинок.

Домінік повертається з таблетницею, яка має відсіки на кожен день тижня, і пластиковим відром для сміття. Кладе пігулки на стіл, а відро ставить біля тітки.

— Усе порозкладав. Приймай їх, Tatie, інакше тобі стане гірше. — Він хихоче, коли бачить Біблію. — Уже запізно, відьмо.

Я гадала, що жінка обуриться, але вона сміється разом із племінником.

— Якщо є чорний вхід до раю, можливо, я знайду його і для тебе.

— Може, я не згоден із Його політикою, — весело відповідає Домінік.

— Можливо, Він не погоджується з твоєю, проте це не означає, що Він не може стати твоїм спільником. Ти забуваєш, що я тебе знаю. І перестань ділити мої пігулки, я не інвалідка.

— Але робиш усе, щоб нею стати. Не пий сьогодні, — наказує Домінік, геть забувши духовну частину розмови. — Я не обшукуватиму будинок, проте сама знаєш, що станеться, якщо вип'єш.

— Так-так, іди, — відштовхує вона його. Я чітко чую дзенькіт пляшки під кріслом, коли жінка вмощується зручніше у своєму кріслі-гойдалці. Домінік тим часом намагається розібратися з пультом від телевізора. Він нічого не чує, і його тітка дивиться на мене з викликом. Я одразу ж вирішую, що це не моя справа.

— Може, нам варто залишитися? — запитую я її зі щирою стурбованістю. Про наслідки хіміотерапії знаю з книжок і жахливих фільмів, і, очевидно, після неї стає дуже кепсько.

— Я звикла, — каже вона. — Ідіть, ніч іще попереду, як і ваша молодість. Тож не марнуйте її.

— Ти теж молода, — бубонить Домінік, перемикаючи канали.

Я підходжу до неї та опускаюся колінами на вичовганий килим. Гадки не маю навіщо. Можливо, через її життєву ситуацію або стан здоров'я. Тітчине здебільшого чорне волосся заплетене в косу, на засмаглій шкірі життя залишило сліди, невеличкі зморшки навколо губ окреслені залишками помади. Ця жінка здається крихкою, покірною, під очима в неї синці. Лише в очах такого самого металевого відтінку, як у її племінника, сяє молодість. Жінка з цікавістю придивляється до мене, коли я нахиляюся ближче, щоб прошепотіти:

— До римлян 8:38-39.

Домінікова тітка швидко знаходить уривок і, на мій подив, читає його вголос.

— Бо я пересвідчився, що ні смерть, ні життя, — тихо шепоче вона, — ні Анголи, ні влади, ні теперішнє, ні майбутнє, ні сили, ні вишина, ні глибина, ані інше яке створіння не зможе відлучити нас від любови Божої, яка в Христі Ісусі, Господі нашім! [12]

Вона дивиться на мене, і я бачу страх у її очах.

— Гадаєш, це правда?

— Це єдине, що я запам'ятала. Тож, мабуть, хочу в це вірити. — З її погляду на мене розумію, що їй теж хотілося б вірити.

Вона дивиться на Домініка, що стоїть позаду мене.

— Elle est trop belle. Trop intelligente. Mais trop jeune. Cette fille sera ta perte... — Вона занадто вродлива. Занадто розумна. Але й занадто молода. Ця дівчина стане початком твого кінця.

Я переводжу погляд на Домініка, його обличчя незворушне. Підвожуся, розчарована тим, що не розумію й слова.

— Рада була познайомитися з вами.

Тітка відмахується, і ми йдемо до дверей. Я озираюся, перш ніж вийти, й бачу, як ледь помітно ворухнувся куточок її губ. Ця усмішка

схожа на Домінікову, і якась частина мене радіє, побачивши її.

***

Кілька хвилин ми знову їдемо мовчки, і тоді я притишую радіо.

— Що сталося з твоїми батьками?

М’яз на його щелепі сіпається, і він кидає на мене погляд, який неможливо зрозуміти.

Очевидно, Домінік не в гуморі для такої розмови, бо знову додає гучності радіо й перемикає передачу, щоб набрати швидкість. Я дивлюся на нього, спантеличена змінами його настрою та надзвичайною красою маски, за якою він ховає свої таємниці. Він дуже схожий на Шона: обидва відповідають на запитання кількома словами, наче пройшли довбаний курс із лаконічності. Я надимаю щоки й видихаю повітря, притримуючи решту запитань. У них немає сенсу. Домінік знову недоступний — про це свідчить і його мова тіла. Тому дорогою до гаража я поринаю у власні думки.

Домінік паркується біля гаражних воріт і швидко виходить, ніби давно хоче від мене втекти. Я сиджу й спостерігаю, як він, не озираючись, заходить до майстерні. Цей день видався, м’яко кажучи, насиченим подіями й… пізнавальним.

Раптом мою увагу привертає спалах. Я озираюся й крізь вітрове скло бачу, як Шон закриває свою запальничку.

Він підходить до мене, коли я виходжу з машини.

— Отже, все було не надто добре, так?

— Навіщо ти послав його по мене?

Він тихенько хихоче, та його очі не сміються.

— Що коїться у твоїй голові, Цуценятку?

Я обіймаю його, і Шон видихає дим, відвертаючись від мого обличчя.

— Просто рада тебе бачити.

— Та невже?

Я не чую звинувачення в його словах, та розумію, що він бачив, яким зацікавленим поглядом я обдарувала його сусіда. З іншого боку, Шон знає Домініка як ніхто інший. Йому має бути відомо, що навіть година чи дві наодинці з Домініком можуть бути нестерпними й виснажливими.

Шон викидає сигарету й міцно пригортає мене до себе, поцілунком проганяючи таємничість. Коли він відсторонюється, я міцно хапаю його за волосся.

— Ти чому мене не забрав?

— Маю кілька причин, одна з них — незапланована й обов’язкова робоча зустріч у мій вихідний день.

— Невже?

Він широко всміхається.

— Ти чудово вела бій.

І вперше за весь день я щиро всміхаюся.

10 Mountain Dew (англ. «Гірська роса») — газований безалкогольний напій з яскравим смаком лимону й лайму та високим вмістом кофеїну. — Прим. ред.

11 Низькі й широкі будинки на один поверх, мають центральний димохід і двосхилий дах.

12 Біблія в перекладі Івана Огієнка. — Прим. ред.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ЧЕТВЕРТИЙ

Шон зустрічає мене п’янкою усмішкою, стоячи біля пасажирського сидіння, поки я спускаюся до нього сходами. Його хтивий погляд ковзає по моїй накидці, під якою небезпечно виблискує ефектне бікіні. Коли я підходжу, він хапає теплими загрублими руками мій зад і владно притискає до себе. Цілуючи мене з язиком, Шон тихо стогне, і мені хочеться більшого. Того, що ми робимо зараз, замало, і я палко жадаю продовження. Минулої ночі я зателефонувала Крісті й розповіла про наші із Шоном стосунки, не приховуючи жодної подробиці, бо вона — моя людина й теж цікавиться всім, що пов’язано із цим хлопцем.

Поряд із Шоном я щаслива. Моя романтична душа співає. Шон — турботливий і дбає про мене, відколи ми познайомилися. Він міцно мене стискає в обіймах і цілує, цілує. Наші язики наче змагаються один з одним. Його дотики, запах — це моя нова пристрасть. Я в захваті від Шона, а він бере все під свій контроль, притискає мене до себе й треться твердим членом об мій живіт, щоб я зрозуміла: він хоче мене так само, як і я його.

Коли ми нарешті зупиняємося, його очі сяють, а на губах — задоволена усмішка.

— Що тобі наснилося минулої ночі?

— Може, запитаєш, хто мені наснився?

— Я не лещу собі.

— А варто було б. Ти був у всіх снах, які я пам’ятаю.

— Ті сни були гарними?

— До біса гарними.

— Приємно чути. Готова трохи розважитися?

— Завжди.

— Розумниця моя.

Умостившись на передньому сидінні, він пристібає мене й ніжно припадає до моїх губ, ніби це не почекало б ані секунди.

— Дом теж буде. Ти ж не проти?

Я трохи засмучена, але киваю. Сподівалася побути із Шоном наодинці, проте не робитиму із цього проблеми, бо там, де він, завжди добре. А от Домінік вибиває мене з рівноваги, і мені це не до вподоби. Не розумію, чому він мене вабить, тому відчуваю провину. Шонові про це не кажу, бо не хочу, щоб він переймався цим, як я впродовж останніх кількох днів. Перебування поряд із Домініком схоже на сповільнений вибух металу. Із Шоном я почуваюся в безпеці, а коли поруч Домінік, у моє тіло ніби з кожним подихом проникає якась небезпечна речовина. І водночас він іще дужче мене п’янить.

Я віддаю перевагу тверезості та здоровому глузду. Принаймні намагаюся себе в цьому переконати.

Сівши за кермо, Шон стискає мою долоню та проводить великим пальцем по стегну.

— Маєш чудовий вигляд.

У відповідь я дарую йому осяйну усмішку.

— Ти теж.

— Їдьмо, сонце, — шепоче він і знову цілує мене, перш ніж відкинутися на спинку сидіння й завести двигун.

Із динаміків лунає південний рок. Шон постукує пальцями по керму, а я просто... дивлюся на нього. Можливо, це ще не кохання, але вже точно п’янке захоплення. Ми підспівуємо класичному року та мчимо до озера, а позаду на сидінні стоїть забитий ущерть холодильник.

— Класна пісня, — каже Шон, коли лунає нова композиція, і підспівує.

Із цікавості я дивлюся на панель і читаю назву: «Night Moves» Боба Сіґера. Шон невимушено стискає моє стегно, співаючи, але коли я вслухаюся в слова, то насуплююся. І що далі, то гірше мені стає. Пісня про інтрижку на літо, про когось, із ким можна потрахатися, поки шукаєш когось кращого. Шон помічає моє насуплене обличчя, коли ми під’їжджаємо до садиби його кузена. Мене не тішить мальовничий краєвид навколо озера, бо настрій уже зіпсовано.

Щойно авто зупиняється, я скидаю Шонову руку зі свого стегна й виходжу. Домінік спостерігає за нами з плоту завбільшки із шину від трактора.

— Якого дідька? — питає Шон. Я розвертаюсь і йду в протилежному напрямку до лісу, що відкидає тіні на кілька метрів. Устигаю вийти на невеличку гірську стежку, що веде до галявини, аж тут чую голос Домініка.

— Що з нею, в біса, таке?

Я не повертатимуся й не пояснюватиму, що зі мною не так. Просто біжу між деревами в шльопанцях — не найкраще взуття для ранкової прогулянки. Я поводжуся по-дурному й намагаюся дати собі раду, доки не зробила ще гірше.

— Сесиліє.

— Шоне... Залиш мене на хвилинку.

— Бляха, ні, — він іде за мною, — можна без цього?

— Я серйозно, не чіпай мене, — кидаю я через плече.

— Двадцять хвилин тому ти співала інакше.

Я різко обертаюсь і майже врізаюся йому в груди.

— До речі, про пісні: що це, в дідька, було?

Він зводить брови.

— Про що ти?

— Пісня, яку ти мені співав. На що ти натякаєш?

— Поки ми їхали сюди, їх зіграло штук сім. Не хочеш уточнити?

Я схрещую руки, поки він намагається пригадати, і бачу, як до нього доходить.

— Це просто пісня.

— То он хто я для тебе? Ось чим усе завершиться?

Він підходить упритул, хапає мене за зап’ясток і кладе мою руку собі на серце.

— Я ще не знаю напевно, як і ти, але присягаюся: це лише чверть темпу мого серця, коли я женуся за твоєю гарною та божевільною дупцею.

— Я чула, ви ділитеся жінками.

Він і бровою не повів.

— Ділимо.

Тиша.

Я вириваюсь і схрещую руки на грудях.

— Не хочеш розповісти про це більше?

— Ні. Якщо ти про це дізналася, то не тому, що ми щось про це говорили.

— Ого, як пихато.

Він проводить рукою по своїх золотавих пасмах.

— Це правда.

— То он для чого ти привіз мене сюди?

Він зціплює зуби.

— Ти робиш лише гірше, говорячи таке.

— Тобто?

— Може, це я маю образитися, б ти вважаєш мене бісовим покидьком через те, що я брав у цьому участь?

Я просто дивлюся, як він іде до мене та як його очі палають гнівом.

— Ти запала на Домініка. Можеш заперечувати, скільки завгодно, та я все помічаю, усе відчуваю і не перешкоджатиму цьому. Претендувати на тебе теж не стану, бо добром це не скінчиться ні для кого з нас. Правда в тому, що, спостерігаючи за цим, я хочу тебе ще дужче. Я справді кайфую від цього й не перепрошуватиму. Як і не вимагатиму від тебе вибачень за потяг до Домініка. Коли ми вперше переспали, я сказав, що не заводжу традиційних стосунків, і Домінік теж. Даючи тобі вибір, я показую, як ставлюся до тебе, що поважаю тебе і твої бажання. Буде набагато гірше, якщо я заперечуватиму, що не раз бачив, як ти трахаєш Домініка очима.

Я ошелешено дивлюся на Шона, приголомшена його брутальною відвертістю.

— Перестань забивати собі баки та спробуй бути чесною із собою. Це все, чого я прошу. Просто будь щирою. Якби тобі не треба було вибирати, як ти вчинила б?

Я все ще приголомшена, і Шон нахиляється, вдираючись у мій простір.

— Я... я... я з тобою, — затинаюся я, ненавидячи його за такі висновки. Шонова суперсила — в розумінні людей і передбаченні їхніх бажань. І щойно я відчула все це на собі.

Коли Шон підходить ближче, у моєму серці лише провина.

— Боже, яка ж ти гарна, — шепоче він, — але велика помилка думати, що я хочу від тебе чогось більшого, ніж ти готова дати. — Він проводить пальцем від мого підборіддя до шиї. — Я не хочу маніпулювати тобою. І сьогодні, беручи тебе із собою, я думав, що ти сядеш лише на мій член, без глядачів. — Його очі в коричневі цяточки палають. — Та мене дуже збуджує, що ти про це думаєш. — Він торкається моїх губ своїми. — Проте вибір завжди, завжди за тобою.

Я стою з розтуленим ротом і не можу вимовити ані слова. Він лається, побачивши вираз мого обличчя.

— Просто відкладімо це на потім, добре? Ти була таким сонечком, коли я заїхав по тебе, і мені геть не хочеться з тобою зараз сперечатися. Просто спробуймо розважитися.

Я досі шокована й немов скам’яніла. Шон тягне мене за руку, та я висмикую її.

— Ти знущаєшся з мене? Ти щойно сказав... — Я ошелешено дивлюся на нього. — Я думала, ми... будемо...

Він обертається, і я розумію, що він бачить у моїх очах образу й розгубленість водночас.

— У тебе до мене почуття, Цуценятку?

Я відповідаю так само чесно:

— Так, авжеж, я маю почуття. Ми... Я сподівалася... Не знаю.

— Саме так, ми не знаємо, тож не ображаймося й не драматизуймо, де не треба. Ти хочеш довіряти мені, але сама не дозволяєш цього собі, і я нічого з цим не вдію. Я можу щодня повторювати, що зі мною ти в безпеці, проте якщо ти сама в це не віриш, усе марно. І, до речі, я маю почуття до тебе, відколи вперше побачив.

Він проводить пальцем по моїх губах, і я розслабляюся.

— Ти вродлива, розумна, добра, чутлива й навіть більше. — Шон упирається чолом мені в плече та стогне. — І гніваєшся.

Шок минув, і я вирішую спробувати бути цілком чесною із собою, дозволити собі побачити ситуацію його очима. У Шонових словах багато правди, проте я очікую побачити в його очах образу — й не бачу. Це розчаровує та певною мірою ранить. Я сподівалася, що Шон ревнуватиме, але ні.

— Я просто не хочу почуватися...

Хлопець підводить голову.

— Використаною? Приниженою? Це залежить від тебе, Цуценятку. Не від мене. — Шон нахиляється. — Зараз будь-яке судження — твоє й тільки твоє. — Він усе ще тримає мою руку й повільно підносить її до своїх губ, цілуючи одну за одною подушечки пальців.

— Коли ми почали проводити час разом, я не очікував... — Його погляд пронизує мене наскрізь. — Я був і буду моногамним із тобою, Сесиліє, мені зовсім не складно, якщо ти справді цього хочеш. Я вже майже готовий замкнутися з тобою в одній кімнаті й викинути ключ лише через те, що, як мені здається, ти починаєш відчувати. Але є й інший варіант, і я не хочу тебе стримувати, бо розкутість така прекрасна. А ти заслуговуєш на все, чого забажаєш.

Шон нахиляється й ледь відчутно цілує ямочку на моїй шиї, його губи мандрують моєю шкірою, що вже аж палахкотить. Він хапає мене за волосся й теплим диханням пестить моє вухо.

— Хотіти його член — це природно, крихітко. Я, бляха, аж шаленію, так хочу побачити, як він входить у тебе.

Шон відхиляється назад, щоб побачити мою реакцію на ці слова, і на його обличчі я помічаю задоволення. Потім він втягує мої губи ротом, і в мене між ногами мокріє. Шон проводить рукою по моєму животу, занурюється під тканину й одним пальцем прослизає всередину мене. Відтак здіймає цю руку й показує, як моя волога виблискує на його пальці. Мене так збуджує те, що він пропонує, і я не можу відвести погляду, коли він засовує палець собі до рота. На межі вибуху від збудження відчуваю, що не в змозі більше триматися на ногах, і Шон опускається переді мною на коліна.

— Скинемо напруження.

Я поспіхом притягую його голову до себе, а Шон, потішаючись, розв’язує мої трусики. Він стоїть переді мною на колінах, і його волосся лоскоче мій живіт крізь мереживну накидку.

— Шоне, — стогну я, вимовляючи його ім’я. Шон розсуває мої ноги й закидає одну собі на плече. — Господи.

— Розсунь. — Хлопець іще ширше розсуває мої ноги. — Ширше, — гарчить він за секунду до того, як його язик торкається мого клітора. Я сіпаюся, і Шон хапає мене, притискаючи до себе й пестячи язиком. Уже за кілька секунд його жадібних ласк я відчуваю наближення оргазму.

— Дідько, так! — шепоче Шон, дивлячись на мене, просуваючи палець усередину й відкидаючи мою накидку, щоб я могла бачити, як він ковзає пальцем туди-сюди. Він додає ще один палець, а я спостерігаю за цим згори. Його золотаве волосся виблискує в сонячному сяйві на галявині поміж дерев. Він стоїть на колінах просто на хвої, а його карі очі сповнені жаги. Я ніколи не забуду, як це приємно — коли на тебе так дивляться, коли тебе так торкаються. Важко дихаючи, я тремчу в його обіймах, поки Шон уміло наближає мій оргазм. Йому надто добре все це вдається, надто добре. Стискаючи вагіною його великі пальці, я відчуваю ревнощі. Спостерігаю, як цей чоловік обожнює мене. Не зводячи очей з мене, він нахиляється та з ідеальним натиском проникає в мене язиком, а потім прокручує пальці так, що я вибухаю. Стогін задоволення вивергається з його горла, поки він дивиться на мене знизу, його язик пришвидшується, аж поки я не кінчаю.

Я тремчу в його руках, мене проймає оргазм такої сили, що Шон намагається втримати мене від падіння. Не в змозі контролювати себе, я вигукую його ім’я. Шон пестить мене, аж доки хвиля в моєму тілі не влягається. Я знову ледве стою на ногах. Він зав’язує мені бікіні, цілує мій оголений живіт, проводить теплими губами по моїй шиї й нарешті дістається моїх губ. Від цього поцілунку я почуваюся в безпеці, відчуваю, що Шон мене обожнює. Не засуджує за грішні думки, за хіть від того, що він пропонує.

Шон відходить.

— Бляха, якби я цього не зробив, то просто зараз витрахав би тебе к бісовій матері. — Він хитає головою, дивлячись на очманілу мене. — У твоїй голові цілковите сум’яття й протиріччя між тим, чого тебе навчили, і твоїми справжніми бажаннями. Це нормально, сонце. Це нормально. Дехто вважає, що без правил і моральних норм ми нічим не кращі за тварин.

Він нахиляється, спокусливо вигнувши губи.

— Але твариною бути збіса весело. Все завжди залежить від твого вибору. Лише від твого вибору. Розумієш?

Я киваю, і Шон відкидає густе волосся з мого плеча.

— Добре. — Він повертається та присідає переді мною. — А тепер застрибуй, доки шльопанці не порвала.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ П’ЯТИЙ

Ніжачись на шорсткій поверхні величезного плоту, я заплющую очі й підставляю обличчя сонцю. Шон лежить по один бік від мене, Домінік — по інший. Обидва в темних плавках і з голим торсом. Від них просто неможливо відвести погляд. Особливо після того, що сталося сьогодні вранці. Домінік зустрів мене біля плоту. У його сріблястих очах виблискувала лукавість, а повні губи вигнулися в диявольській усмішці — він був наче темний ангел зі збоченими намірами.

— Усе з’ясували? — У його словах чувся натяк, наче він знав, чому ми із Шоном не порозумілися й чим усе завершилося. Тому я просто дивилася на нього. А він, здавалося, аж засяяв, не промовивши відтоді й слова, навіть коли допомагав Шонові затягти на пліт два холодильники.

Там ми просиділи кілька годин: пили, розмовляли, плавали, їли й засмагали, мов ліниві коти. Домінік не намагався бути зі мною ввічливим, проте я помітила, що після проведеного разом часу щось змінилося.

Із маленького радіоприймача, який приніс Шон, лунає музика. Ми мовчки лежимо на плоту посеред озера, самі в оточенні величних гір. Сьогодні просто ідеальний літній день. Кокосовий аромат лосьйону для засмаги витає в повітрі круг нас.

Я перевертаюся на живіт, повертаю голову в бік Домініка й розплющую очі, відчувши на собі його пильний погляд. Його присутність дратує. Він розкинувся на плоту й дивиться на мене своїми темними очима. Його шкіра блищить від поту.

— Що?

Домінік не промовляє ані слова, лише зосереджує всю увагу на мені. Я відчуваю, як у мені все стискається, болить, розривається, і розумію, що Шон мав рацію. Я справді хочу Домініка. Постійно борюся з

потягом до нього, намагаючись примиритися з тим, що буде зі мною, якщо я припиню.

Хіба це погано?

І це єдиний шанс опинитися в обіймах двох шалено сексуальних чоловіків, яких я хочу одночасно?

Домінік проводить подушечкою великого пальця по моїй спині. Я здригаюся від цього дотику й округлюю очі. Розтуляю вуста, коли він торкається моєї шкіри. А потім відчуваю, як він поволі розв’язує шнурівку купальника і м’яка тканина спадає з грудей.

— Я не...

Домінік підводить брову, його рука завмирає, а в очах стоїть німе запитання. Він чекає дозволу. Я відчуваю, як поряд зі мною злегка підводиться Шон. Повертаю голову в пошуку його світло-зелених очей у коричневу цяточку. Він нахиляється й ніжно цілує мене в губи, і Домінік продовжує пестощі.

Це вибір. Мій вибір.

— Я не т-трахатиму... — брешу я Шонові, гадаючи, що він хоче почути саме це.

Чи здатна я на таке?

Чи хочу я цього?

Чи зможу я із цим жити?

Домінікове дихання обпалює мені вухо. Він перемістився, поки я говорила із Шоном, і тепер я відчуваю за спиною його торс. Домінік шепоче:

— Я ніколи не дозволив би тобі трахнути мене.

Я обертаюся до нього: ми так близько, що між нашими губами лише кілька сантиметрів.

— Ти знаєш, про що я.

Мені перехоплює дух. Удалині гуркоче грім, наче попереджає про щось. Я підводжуся, спираючись на лікті й забувши про свої оголені груди. Дивлюся на хмари, що пропливають повз гірські вершини. Схоже, не лише в небі назріває буря. Може, це попередження? Я ж не така, я ж так вірю в романтику. Домінік лежить на боці й тепер

долонею гладить мене по спині. Він спокійно й зосереджено дивиться мені в очі.

— Розслабся, сонце, — шепоче Шон, легко цілуючи мою руку. Потім притягує мене до себе: мої ноги лежать на плоті, а тулубом я спираюся на нього. Він усміхається, в його очах лише жага. Він привстає й накриває губами мій сосок. Я дивлюся на нього — його краса, відчуття від його тіла та твердих м’язів поглинають мене. Я здригаюся від ніжних доторків до спини, усвідомлюючи, що мене торкається саме Домінік.

Домінік торкається мене.

І я жадаю цього.

Я повертаюся до нього обличчям, тремтячи від задоволення, яке дарують його пестощі. Домінік розслаблено спостерігає за мною мовчки. Його густе волосся скуйовдилося, і мені так і кортить занурити в нього пальці. Відтак я дивлюся на його повні губи, а Шон тим часом тягне мій сосок. Захлинаючись від насолоди, я ковзаю поглядом по тілу Домініка: уся його статура — суцільні тверді лінії, чіткі контури. Він — уособлення досконалості, вирізьблене за божим задумом. Та насправді Домінік — надто спокусливий фрукт, і якщо я відкушу бодай шматочок, то захоплюся так, що навряд чи зможу зупинитися.

Але я так хочу цей шматочок.

У цілковитому забутті від цієї напруги Дом припиняє свої пестощі — й ми дихаємо в унісон.

Саме цієї миті я відчуваю, що між нами майнула іскра. Він підіймається, я нахиляюся, і наші губи зустрічаються в поцілунку.

Від цих дотиків тіло здригається.

Шон стогне, ніби теж це відчуває, і жадібно всмоктує інший мій сосок. Знову гуркоче грім. Домінік ковзає язиком по моїх вустах, проникаючи глибше, і запускає руку мені у волосся. Він цілує пристрасно, досліджуючи, пробуючи на смак кожен куточок мого рота. Я в екстазі від цього п’янкого поцілунку. Шон вустами пестить мої груди, кожен сантиметр шкіри. Домінік відривається від моїх губ, але міцно тримає мою голову й не зводячи з мене очей.

Я хочу цього. Жадаю більше, ніж наступного ковтка повітря. Голосно стогну від неймовірних Шонових пестощів. Очі Домініка спалахують — і він знову припадає до моїх вуст. Цей поцілунок набагато глибший, набагато… Я наче вродлива й сексуальна сирена, якій вони поклоняються. Почуваюся всемогутньою, і такою мене роблять вони.

Це вибір. Я можу зупинити все будь-якої миті. Навіть зараз.

Шонові пальці ніжно пестять мою шкіру, поки Домінік присипляє мою пильність поцілунком із язиком. Я могла би цілувати цього чоловіка вічність. Його цілунки палкі, звабливі, наполегливі й навіть більше. Я стогну й відсуваюся, дивуючись із того, як мені хочеться, щоб це тривало вічно. У погляді Домініка бачу те саме відчуття, що пульсує в мені, приховуючи в собі море можливостей.

Знову гримить. І знову поцілунок, якого Домінік, здається, жадав найбільше. Шон досліджує язиком мої соски, тримає мене за сідниці й розсуває мої ноги, щоб потертися своїм твердим членом об мою промежину. Клітор одразу ж реагує, спершу ритмічно пульсуючи. А потім у мені наче щось вибухає, прокидається, ніби від глибокого сну.

У мене безліч запитань, але я не встигаю їх озвучити, бо Домінік гарячково розриває наш поцілунок, сідає та вмощує мене в себе на колінах, щоби я могла осідлати його. Кілька секунд ми дивимося одне на одного, а потім він нахиляється й захоплює мої вуста. Цей цілунок ще глибший, мої груди торкаються його твердих м’язів, коли він зі стогоном упивається в мій рот. Цей поцілунок сповнений несподіваної пристрасті, жаги й здається нескінченним. Я не можу припинити, навіть знаючи, що за нами спостерігає Шон. Ми досліджуємо одне одного: руки блукають, язики сплітаються в цілунку. Коли ж ми відриваємося одне від одного, то обоє важко дихаємо, а в очах ніби сяє прозріння. Відчуваю, що він бачить це, і погляд Домініка каже про те саме. Його дотики, цілунки, сама присутність наче нагадують, що зараз я — у прохолодній темній хмарі й тепер мені в ній затишно.

Уперше, відколи ми познайомилися, я дійсно хочу дізнатися, хто такий Домінік і чому його цілунки пробуджують у мені такі почуття. Затамувавши дихання, відчуваю, як із мого плеча прибирають волосся — знайомий дотик. Шон кусає мене за плече, а потім пестить язиком.

Він сидить позаду мене, його руки гладять мене неквапливо, ніби нам нікуди поспішати.

Блискавки вже зовсім поряд, і варто було б заховатися від бурі, проте я не можу не дивитися на Домініка. Він досі чекає на моє рішення. І бачить його, щойно я вирішую. Проте мені кортить підтвердити свій вибір, і я трусь об його твердий член під плавками.

Десь далеко рокотить грім, і я дозволяю рукам вільно блукати його тілом, а губам — досліджувати його. Зненацька я опиняюся навколішки над Доміні́ком, і він бере мене за підборіддя й дивиться мені в очі. Шон розводить мої ноги й припадає губами до внутрішніх боків моїх стегон. Домінік насолоджується моїм задоволенням, спостерігаючи за кожною реакцією. Я заплющую очі, відчуваючи, як Шон мандрує вустами по моєму тілу, а Домінік владно стискає моє обличчя. Розплющивши їх, бачу в погляді Домініка вогонь, що вирує і в мені. На його обличчі проступає насолода, він підносить руку й обхоплює мої груди, дражнячи великим пальцем сосок, а Шон тим часом розв’язує бікіні та стягує їх донизу.

Я перемагаю слабкий, але грізний голос розуму у своїх голові, дозволяючи хтивості заглушити його. Домінік ковзає поглядом по моєму оголеному тілу, посилюючи моє бажання.

Я хочу цього.

І вони чудово це розуміють.

Шон упивається губами в мій клітор, і я скрикую. Домінік заспокійливо проводить великим пальцем по моїй щоці.

— Я хочу чути її, — говорить він хтиво та з наказом. І я нарешті даю собі волю.

Шон пестить мене ще більш несамовито, додаючи до язика ще й пальці. Я досі стою навколішки гола. Дивлюся вниз і бачу Шонову голову між розведених Домінікових стегон. За мить Домінік штовхає мене назад, щоб я сіла на обличчя його друга. Я одразу ж намагаюся вирватися, проте Дом міцно тримає мене, з насолодою вдивляючись у мою реакцію. У такій позі я не зможу його поцілувати. Шон занурюється в мене язиком, додаючи третій палець, і я втрачаю

контроль, погойдуючись на його обличчі та впершись руками в плечі Домініка.

— Вона скоро кінчить, — каже Домінік хтиво.

Узявшись рукою за моє обличчя, він проводить великим пальцем мені по губах, а потім проштовхує його до рота. Я обхоплюю його губами, несамовито смокчу й кусаю, відчуваючи, як моє тіло вже здригається в передчутті оргазму. Шон розводить мої ноги ще ширше, його ніс лоскоче мій клітор. Відтак він підіймає мене й несамовито його облизує. Я відкидаю голову, сильніше притискаючись до його обличчя, та Домінік одразу ж зупиняє мене. Тепер уся моя увага — на ньому.

— Ти досконала, — хрипко шепоче Домінік, і я відчуваю його слова аж кінчиками пальців ніг.

— Хочу відчути твій рот.

— Я знаю, — тільки й каже він. Я хочу схопити його член, але Домінік перехоплює мою руку, стискаючи її, та різким кивком зупиняє мене.

— Дідько! — мимрить Шон і за мить усмоктує мій клітор. Скрикнувши, я кінчаю, поки він розтягує мене пальцями.

Оргазм хвилею прокочується тілом. Домінік тримає моє обличчя рукою, спостерігаючи, як я тремчу від насолоди, аж поки я не розтікаюся калюжею бажання.

Я кінчаю Шонові в рот, його рухи сповільнюються, і він відсувається. Ми з Домініком припадаємо одне до одного, зливаючись губами, і він знову вмощує мене собі на коліна. Неподалік гуркоче грім, і з несподіванки я здригаюся. Та Домінік своїм цілунком обпікає дужче, аніж страх. Це найгарячіша мить мого життя, і я хочу, щоб вона тривала вічно. Палко цілую його, прагнучи бути ще ближче. Ми обидва важко дихаємо, і врешті Домінік відхиляється.

— Скажи це, — наказує він.

— Трахни мене, — відповідаю я без вагань, відкидаючи всі сумніви.

За лічені секунди Домінік дістає презерватив, і я захоплено спостерігаю, як він повільно натягує його на свій товстий член. Жага

стає нестерпною. Шон губами досліджує мою спину, а його руки владно й хижо блукають моїм тілом.

— Ти збіса смачна, — шепоче він мені в шию. Я повертаю голову й жадібно цілую його, смакуючи себе на Шоновому язику. Домінік розтягує мене пальцями, а Шон занурює язик у мій рот, наче випалюючи мене глибоким цілунком. Потім відпускає й проводить пальцем по моїх губах.

— Ти впевнена?

Я киваю, бо хочу скористатися кожною секундою того часу, коли дозволила собі все. Повертаюся до Домініка — його очі прикуті до моєї вульви, яку він розтягує. Вихляючи стегнами, я притискаюся до його руки, насолоджуюся його тілом і бажанням, яке він не може стримати.

Шон обхоплює мене руками ззаду й трохи підіймає, наче пропонуючи Домінікові, який одразу підносить до мене член. Не зводячи очей із Дома, Шон повільно, дуже повільно опускає мене на його плоть, і ми втрьох спостерігаємо за цим.

— Це пожежа, — стогне Шон мені на вухо.

Домінік стискає мої стегна, і я жадібно хапаю ротом повітря від відчуття наповненості ним. Між ногами все пульсує, я рухаюся й вихляю стегнами. Але Домінік зупиняє мене, різко смикнувши підборіддям. Він входить у мене повільно. Він хоче дивитися, тому спрямовує погляд на мою вульву, що розтягується на його члені. Я вивчаю його обличчя, дивлюся в затуманені очі, на його вологе волосся, темні вії, міцні м’язи на грудях, стиснуті щелепи.

Я стогну його ім’я, й за мить він кидає на мене погляд і штовхає стегнами. Мені перехоплює дух. Шон припадає до моєї шиї та впивається в неї зубами, а потім губами.

— Трясця. — Його голос нестерпно напружується. Домінік знову входить у мене, наші тіла зливаються. Я скрикую, дряпаючи йому груди. Наступної миті мене відпускають.

Мої стегна рухаються далі, серце калатає, бажання виходить з-під контролю. Я дивлюся на Домініка: він гаряче дихає, і задоволення в

його очах додає мені впевненості. Я відчуваю кожен сантиметр його плоті всередині.

— Відпусти її, — наказує Домінік Шонові.

Мене звільняють, і вже наступної миті я лежу на спині. Я затримую дихання, коли Домінік глибоко входить у мене, закинувши мою ногу собі на стегно. Він трахає мене шалено, як тварина. Його погляд дикий, він гарчить і лається.

Я дивлюся на них обох: у їхніх очах лише захоплення мною, з їхніх вуст зриваються прокльони та брудні слова. Домінік стає на коліна та посувається, не виходячи з мене. Тепер я лежу на спині на плоті, а мої ноги — на стегнах у Домініка. Він втискається в мене, дозволяючи Шонові як слід усе розгледіти. Той опускає очі й дивиться, як Домінік трахає мене, вибиваючи з мене останній подих, саме життя. В його очах сама хіть. Його руки нишпорять по мені, погладжують мене, мнуть. Я зойкаю, мої рухи прискорюються, і тоді Шон спускає шорти, звільняючи свій член, і натягує презерватив. Він впивається в мої губи в поцілунку і вгамовує мою спрагу. Домінік тим часом збільшує темп, його член пульсує в мені — оргазм уже близько. Я переводжу погляд від Шона, далі на Домініка. Він досконалий. Він десь далеко, загубився у відчуттях наших тіл. Його погляд дикий і хтивий. Шон підводиться наді мною та притискає великий палець до клітора. Я викрикую ім’я Домініка, моє тіло тремтить від іще одного оргазму, очі заплющуються, серце калатає. Шон відсторонюється, спостерігаючи, як я втрачаю контроль, як Домінік входить у мене ще і ще, а потім глухо стогне від насолоди.

Стомившись, він нахиляється наді мною, сильними руками спираючись на пліт, і цілує нескінченно довго. Відтак виходить із мене й перекочується на спину, його торс здіймається від перенапруження. І тут поряд опиняється Шон. Він глибоко цілує мене й пожадливо тягне, притискаючи спиною до своїх грудей, і розсуває мені ноги. Хапає моє волосся в кулак, притягуючи мене до себе. Я кладу голову йому на плече, і Шон входить у мене.

Я скрикую від такого вторгнення, і він безжально мене трахає. Я лежу, розкинувшись у нього на колінах. Клітор пульсує на відкритому

повітрі, Шон вільною рукою пестить моє тіло — спочатку груди, потім пупок і місце, де ми з’єднані. Він обводить пальцем мій клітор і втискається в мене. Мучить губами мій рот і з кожним поштовхом випалює все в мені. У мене відкривається друге дихання, я впиваюся в нього в тумані жаги. Коли він припиняє поцілунки, я кидаю погляд на Домініка — він уважно мене роздивляється. Його очі палають і з новим бажанням вивчають моє тіло.

— Як добре, — шепоче Шон, напружившись: його оргазм уже близько.

Я накриваю пальці, якими він мене дражнить, і за кілька секунд кінчаю. Мій погляд прикутий до Домініка, а Шон стогне на піку насолоди. Ми падаємо на пліт, хапаючи ротами повітря, сплутавшись руками й ногами, а десь гуркоче грім. Шторм нас оминув.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ШОСТИЙ

Повернувшись на берег, ми мовчки збираємо речі. Я намагаюся усвідомити все, що сталося. Це був мій вибір. Я цього хотіла. І не дозволю собі шкодувати, бо тоді ненавидітиму себе до кінця життя.

Коли обидві автівки спаковано, Домінік хапає мене за руку й тягне до своєї машини, що стоїть на прогріві. Він дивиться на мене кілька секунд, а тоді цілує. Результат — екстаз. Я притискаюся ближче, а Домінік неквапом вивчає язиком мій рот. Цей наш цілунок такий самий пожадливий і хтивий, як і вперше. Цей чоловік неймовірно цілується. Він поглинає мене, а мені мало насолоди. Відриваючись, Домінік із небаченою ніжністю проводить пальцем по моїх вустах, сідає в автомобіль та їде.

Я озираюся на Шона й опускаю очі, боячись його погляду. Підходжу до пасажирських дверей, де він чекає на мене. Не в змозі стриматися, наважуюся глянути на нього й бачу… лише того самого усміхненого хлопця, який приїхав по мене кілька годин тому. Глибоко в серці з’являється надія. Я й не уявляла, що це такий тягар. Шон зупиняє мене, перш ніж я сідаю в машину, нахиляється та припадає до моїх вуст у найніжнішому цілунку. Коли він відхиляється, я відчуваю, що ось-ось заплачу.

— Не треба, сонце. Просто не треба. Поговоримо про це, коли ти будеш готова, але не зараз.

Я киваю, погоджуючись, але й гадки не маю, як виконати цей наказ. Я наче сама не своя. Не впізнаю цю дівчину. Я щойно віддалася двом чоловікам одночасно. І насолодилася кожною хвилиною. Тягар цієї правди тепер назавжди зі мною. Наче прокинувшись від сну, я почала дихати вільно. І не хочу цього забувати.

Додому ми їдемо мовчки, але Шон постійно тримає мене за руку. Я все ще борюся із собою та прийнятим рішенням, водночас насолоджуючись теплом у тілі. Шон стишує радіо, щоб чути мене,

проте сам мовчить. А я маю час оговтатися від усього. Він підносить мою долоню до своїх вуст.

Моє тіло напружене, хоча між ногами все приємно ниє від задоволення. Навіть не знаю, що саме зараз сказати. Та, може, й не треба слів. Шон розслаблено веде машину, немовби йому й непотрібні пояснення щодо нас. Але я й сама не впевнена, що зможу якось описати наші стосунки.

Хто ми одне одному?

Саме це я мала б аналізувати? Проте мене хвилює інше питання. Ні Шон, ні Домінік не стали дивитися на мене якогось інакше, принаймні так, як я передбачала. Усупереч очікуванням, я не побачила нічого схожого на втамовану цікавість. Їхні цілунки після нашого рандеву такі ж гарячі. Навіть навпаки, тепер я відчуваю ще тісніший зв’язок між нами трьома.

Невже все це справжнє?

У мене було дуже багато сексу в старшій школі, у моногамних стосунках із хлопцями, які, здавалося, кохали мене, цінували, та згодом показали своє єство. Увесь біль, що краяв мене, коли ті хлопці відмовлялися від спільного майбутнього зі мною, зараз видається таким безглуздим. А стосунки з ними точно не порівняти з тим, що я відчула сьогодні і що ще можу відчути в майбутньому.

Я дивлюся, як Шон набирає код до воріт і повільно під’їжджає до будинку.

— Ти не зробила нічого поганого, — нарешті каже він. Я перехоплюю його погляд, у якому бачу ту саму впевненість, що й в очах Домініка, коли він поцілував мене перед від’їздом.

Я справді не бачу й натяку на осуд. І нарешті можу розслабитися.

Але чому? Чому вони не засуджують мене? Чому тепер не сприймають мене інакше?

Я мовчу далі, поки Шон паркується. Відтак він притягує мене до себе.

— Скажи бодай слово.

— Я не знаю, що сказати.

— Просто прийми все це, — твердо наказує Шон. — Дідько, прийми це й не дозволяй ні собі, ні комусь іншому присоромити тебе. Він притискає палець мені до скроні. — Тобі знадобиться деякий час, щоб примиритися з цим, але, бляха, просто визнай це, Сесиліє.

— Це було... — Я ледве стримую тремтіння в голосі.

— Неймовірно, — продовжує Шон за мене.

Я можу лише кивнути. Він тихо сміється, помітивши вираз мого обличчя.

— Можеш вважати мене покидьком за ці слова, та я бачу, що в тебе мозок зараз просто вибухне.

Він і далі сміється через те, як сердито я на нього дивлюся, а потім садовить мене собі на коліна. У його карих очах повно веселощів, він відкидає волосся з моєї шиї.

— Якщо ти замислилася, що ж далі, — ми не знаємо. Ні Дом, ні я, ні ти. Ми й гадки не маємо, що з цього буде. Та це й захоплює найбільше.

— А якщо хтось постраждає?

— Маємо ризикнути.

— Чому в мене таке відчуття, що постраждаю саме я?

— Я не хочу... Я точно не хочу заподіяти тобі шкоди. Проте якщо ти думаєш, кого вибрати, дозволь мені сказати: не треба. Хіба що ти сама захочеш. Сподіваюся, що в такому разі пощастить саме мені.

Я роздратовано видихаю, і його усмішка стає ще ширшою.

— Зберігати таємницю буває цікаво, Сесиліє. Проте вона залишиться такою, лише якщо ти оберігатимеш її. За кілька років, коли ти виголошуватимеш тости, розважаючись із друзями на недільному бранчі, до того, як ви почнете теревенити, до того, як ти зробиш перший ковток шампанського, ця таємниця може стати ледь помітною усмішкою на твоїх вустах. Секрети є в усіх, та далеко не кожен може їх зберегти.

Шон відкидає моє волосся за плечі й проводить пальцями вздовж підборіддя.

— Я був зачарований тим, як ти втрачала контроль, піддаючись своїм бажанням. Не пам’ятаю, щоб Домініка так полонила хоч одна жінка.

— Не... не кажи такого.

— Чому?

— Бо якщо він має до мене якісь почуття... то я хочу дізнатися про це від нього.

Шон із розумінням киває.

— Ти справді не проти?

— Ти сидиш у мене на колінах, дивишся на мене з бажанням в очах — якого біса я маю бути проти?

— Я не хочу тебе втратити, — зізнаюсь я. Моє дихання стає уривчастим, очі сльозяться.

— Сесиліє, присягаюся, ти ніколи не втратиш мене через таке. Викинь цю думку з голови. Після того, що сталося, мої почуття до тебе не стали менш справжніми. Я просто божеволію від тебе. — Він ніжно цілує мене, потім іще раз. — Сьогодні ти довірилася мені, і я цього потребував. — Шон ковтає. — Зараз навряд чи тобі вдасться мене позбутися.

— Ти такий... — я проводжу руками по його волоссю, — інакший.

— Це ж добре, правда? — Шон легенько штурхає мене й обводить язиком пірсинг на губі. — Хай чого ти бажаєш, одразу втілюй це в реальність.

Я нахиляюся й рухаю язиком так само, неначе теж маю пірсинг. Шон гучно видихає та обхоплює мою шию, притуляючись своїм чолом до мого.

— Якщо сумніваєшся, що це того варте, запам’ятай: так, варте. Роби, бляха, все, чого забажаєш і коли забажаєш. І не перепрошуй за це, ніколи.

— Це ж божевілля.

— Ласкаво прошу до мого світу, — шепоче він і замикає там своїм поцілунком.

***

Минуло кілька днів. Я отримувала повідомлення від Шона, а від Домініка — жодного. Та іншого я й не очікувала, бо він майже

незнайомець.

Хоча тепер доволі близький.

Я здригаюся від цієї думки, подумки шмагаючи себе батогом по спині.

Уже кілька днів мій мозок ладен вибухнути від безлічі думок — від «Що я, в біса, накоїла?» до «Будь ласка, панове присяжні, можна кілька секунд?». Здебільшого я ховаюся вдома й не приймаю Шонових запрошень, читаю, плаваю, теревеню по телефону з Крісті, якій іще не розповіла нічого про той день. Це моя таємниця-усмішка на недільному бранчі. Якщо захочу.

Що більше я роздумую, чи варто розповідати їй про те, що сталося, то напруженіше намагаюся дібрати слова, щоб пояснити, яким… правильним усе здавалося, що нічого не можна порівняти з відчуттями, коли забуваєш про все на світі. Що більше я вагаюся, то ясніше усвідомлюю, що вона не зрозуміє.

«За зачиненими дверима», «у тиші мого дому» — ось чому люди замикають на ключ історії про свої сексуальні пригоди. Дотепер я не мала досвіду, який треба було приховувати, хоча наша пригода сталася просто неба. Змусивши себе встати з ліжка, я дивлюся у вікно на темний ліс і вогні на вежах мобільного зв’язку, думаючи, де зараз ті двоє чоловіків, які вкрали мій спокій. Чи думають вони про мене?

Можливо, переможно привіталися, коли знову зустрілися?

Здригаючись від такої думки, я зачиняю балконні двері й притискаюся до них лобом.

— Різдво настало раніше, Сесиліє. І знаєш що? Ти хвойда. — Я б’юся головою об скло. — Хвойда. — Ще раз. — Хвойда. — Ще раз.

Обличчя палає, і я знову подумки шмагаю себе батогом. Через ці уявні удари моя спина вже, певно, кровоточить. Проте насправді червоніє лише моє лице, коли я згадую кожну секунду на плоті. Сни за участю Шона й Домініка останні кілька ночей були такими чіткими й відверто гріховними. Думки про них переслідують мене і вдень і вночі, і немає жодної миті, щоб я не згадувала того, що сталося між нами на озері.

Шонові повідомлення неоднозначні, як і завжди, але він надсилає їх часто. Цього тижня він допомагав батькам у ресторані, і я знову пропустила шанс познайомитися з ними, занадто зайнята засуджуванням себе за розпусність.

Що я, в біса, мусила б сказати?

«Добридень, мене звуть Сесилія. Радію, що нарешті вдалося познайомитися з вами, пане й пані Робертс. Так, я саме та хвойда, що, як дика тварина, кохається з вашим сином у лісі. А днями ми ще й запросили його найліпшого друга, експеримент виявився вдалим. А ще я обожнюю вашу запечену зелену квасолю».

У кожному повідомленні Шон намагається сказати, що нікуди не зникне. Йому не хочеться, щоб я так думала.

Саме через це я його й кохаю.

Але що це за кохання?

У цій ситуації думати про щось серйозне було б нерозумно. Проте Шон прозоро натякав, що якби я захотіла моногамних стосунків із ним, він не заперечував би.

Можливо, то справді була лише інтрижка.

Ідея належати лише Шонові мене дуже спокушає. Його більш ніж достатньо. Та чи не спонукає мене те, що сталося, бажати більшого? Я спробувала заборонений плід і тепер хочу знову вгризтися в нього.

Шон знав, що так може статися, і натякав на це.

Чи справді я хочу відмовитися від неймовірних відчуттів із Домініком, якщо ніхто мене не змушує?

Переспавши з ними двома, спостерігаючи за їхніми реакціями, я можу впевнено сказати: іще ніщо мене так не збуджувало.

Проте скільки ще ударів батогом я витримаю? Минуло лише кілька днів, а я вже майже спалила себе на вогнищі.

Я не така.

Не така.

Та відтепер саме така.

Мені не дає спокою лише одне: якщо вони роблять це регулярно, чи можу я засуджувати жінок, що були до мене? Ні, бляха, і мене це бісить. Мені хочеться їх засудити. Дуже. Ревнощі спопеляють мене, бо

я усвідомлюю, що не перша. Проте в якомусь сенсі завдяки цим хлопцям я почуваюся не такою самотньою, адже в нас одна таємниця на трьох.

Але як щодо них?

Зі мною в них інакше?

До біса їх!

Їм варто було б знати, що для мене це завдання із зірочкою. Сумніваюся, що Домініка це хвилює, проте Шон усе розуміє й чекає на мій вердикт.

Ще один вибір.

Почуваючись невпевнено, я вмикаю душ і намагаюся змити тривожні думки струменями води.

Моральні принципи, які нам насаджували змалечку, потрібні, щоб іти по життю впевнено, без них ми блукаємо манівцями. Але Шон не визнає суспільних норм. Він незалежний мислитель, який іде за інтуїцією, проживає рішення за рішенням.

Він живе в сутінках, як і Домінік. Проте як такий підхід до життя позначиться на майбутньому?

Як же споріднені душі? Кохання на все життя? Друга половинка? Таке говорять не просто так. Половинка.

Один чоловік, одна жінка чи один партнер для будь-якої людини.

Не два. Є «єдиний», а не «пара єдиних».

Та для декого… Для декого…

Ласкаво прошу до мого світу.

Ще кажуть про «досвід коледжу», «того року я не перебирав жінками», «до того, як ми зустрілися» — про таке я теж чула й читала.

Хоча донедавна я лише чула про такі історії, знаю, що вони трапляються. Відомо, що коледж сприяє розбещенню, люди забувають про власні заборони на певний час і досліджують одностатевий потяг. Хіба я не те саме пережила? Хіба я не можу дозволити собі вивчати власні сексуальні вподобання й розширювати їх, якщо захочу?

Я перестала шукати споріднену душу та справжнє кохання, коли Джаред завдав мені болю.

Колись. У майбутньому. Але чи обов’язково зараз?

Ні.

Не обов’язково. Я не байдужа до Шона й уже не зможу від нього відмовитися.

І хоча мене здивували почуття до Домініка, як і наш зв’язок, він не має стати для мене ідеальним чоловіком.

Безумовно, він і не стане. Домінік не з тих, хто здатен на постійні стосунки.

Кохання до Шона було неминучим. Мені подобаються його турбота, ті почуття, що збурює в мені його присутність, і те, як легко бути собою поряд із ним.

Прийми це.

Я збожеволію, якщо не прийму.

Я навіть не можу змусити себе жалкувати через те, що сталося.

Вийшовши з гарячого душу, вивчаю своє відображення в дзеркалі й не відвертаюся від того, що бачу. Роздивляюся порожевілу шкіру, вишукуючи якісь вади, причину не дивитися.

Я не відчуваю нічого з того, чого очікувала.

Ось воно — прийняття ситуації.

І я сама так вирішую.

Певної миті у людини з’являється вибір — шукати свою вічність чи пуститися берега.

Ще раз ковзнувши поглядом по тілу, я точно знаю, що саме виберу сьогодні ввечері.

Я на небезпечному шляху.

Я приймаю своє свіжорозкрите єство. Втираю в тіло ароматний лосьйон. Дістаю із шафи темні потерті джинси й футболку з відкритими плечима. На обличчя наношу бронзер, вії фарбую густою чорною тушшю, а губи — блискучою кривaво-червоною помадою.

І надсилаю повідомлення.

Можливо, я ще не в коледжі, але й так уже зрозуміло, що навчання почалося раніше.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ СЬОМИЙ

Я під’їжджаю до гаража. Навколо автомобілів на паркінгу юрмляться хлопці. Я не знаю більшості з них, та одразу впізнаю татуювання, що є у всіх. У майстерні панує непроглядна темрява, усередину так просто не потрапиш. Щойно я під’їжджаю ближче, до мене підходить Шон. Я виходжу з авто й бачу вогник у його очах, коли він дивиться на мене.

— А щоб мене, крихітко, ти просто… от прокляття. — Він відвертається, затуляючи мене собою, ніби ховаючи від чужих поглядів. Я проводжу руками по його грудях і притягую до себе.

— Скучив за мною?

Шон обертається й пильно дивиться на мене, а я рукою обхоплюю його за спину.

— Я не хотів тебе турбувати, але, трясця, це дуже важко. А сьогодні буде ще важче. — Він натякає на те, що розбурхує мою пам’ять. Я відчуваю, як мої щоки палахкотять.

Шон одягнутий як завжди: джинси й футболка, волосся трохи скуйовджене — шикарно.

— Усе добре? — запитує Шон, щиро непокоячись, і пригортає мене сильними руками.

— Так, усе добре. — Помічаю, як він одразу ж заспокоюється.

— Невже? — Кутики його дивовижних вуст підіймаються. — Примирилася зі своїм дияволом?

— Намагаюся.

Він обводить великим пальцем край моїх губ.

— І треба ж було нафарбуватися цією бісовою помадою.

— Подобається?

— Пізніше заплатиш за це, ходімо. — Він бере мене за руку й веде в натовп.

— Що відбувається? — запитую я, поки ми пробираємося крізь юрбу високих чоловіків із татуюваннями. Кілька облич упізнаю.

— Чекаємо, коли піде Дом, — з усмішкою киває мені Тайлер. З усієї компанії стосунки з Тайлером у мене найтепліші. У нас багато спільного, зокрема любов до дев’яностих. Це з’ясувалося, коли він навчав мене грати в більярд.

— Куди ми їдемо?

— Побачиш, — відповідає Рассел. — Здоров, Сі.

— Привіт, Расселе.

Їхній теплий прийом додає мені впевненості. Здається, вони нарешті прийняли мене до своєї компанії. Це нове й дуже приємне відчуття.

— Агов, ти, — крізь натовп пробивається Лайла і штурхає мене в плече, — давно не бачилися.

— Привіт, Лайло, — вітаюся я й дивлюся на Шона — від його погляду в мене співає душа. Шонові очі говорять, що в нас усе, як раніше, а більшого мені й не треба. Я досі не втямлю, як він може бути у вільних стосунках зі мною й водночас так на мене дивитися. Мабуть, це лицемірно, та моє романтичне серце розчароване його реакцією. Проте поки що його дії цілковито відповідають словам. Того дня завдяки йому я почувалася розкуто, бо він хотів, щоб я отримала все, чого бажала. Напевне, саме так Шон і демонструє свої почуття.

Ба більше, його це заводить.

Ніколи не думала, що таке можливо.

Проте це сталося, і серце божевільно прискорюється, коли ми дивимося одне на одного, наче довкола ані душі.

— Нумо знайдемо тобі пива, — говорить Лайла, дивлячись на Шона. — Я вкраду її на хвильку. Дівоча розмова. — Шон лише киває, не відриваючи від мене погляду, й облизує пірсинг на губі.

Лайла проштовхується крізь натовп і тягне мене за собою до хлопця, який розливає пиво. Він наливає нам. Я роззираюся: тут зібралося щонайменше двадцять хлопців. Лайла не промовляє ані слова.

— Що відбувається?

— Ми чекаємо на Дома, як завжди. Він, хай йому грець, геть не поспішає й не поважає чужий час.

— Ми кудись запізнюємося?

— Та ні, просто зустріч. — Вона оглядає мене. — Маєш гарний вигляд, подружко.

Я шукаю очима Шона — він жваво теревенить із приятелями. Потім дивлюся на Лайлу. Її вбрання подібне до мого: джинси й футболка, що підкреслює підтягнутий живіт. Світле волосся зібране у високий хвіст.

— Дяка. Ти теж.

— Навіть сліпий помітив би ваші дивоглядки. Отже Шон? — Вона всміхається так, наче все розуміє.

І Дом. Я не кажу цього, однак здригаюся від мимовільної думки, і Лайла все помічає.

— Ще не вирішила?

Я ковтаю пива.

— Можна одне запитання?

— Звісно.

— А вони... я… — Розчаровано хитаю головою. Ці настирливі дівочі запитання.

— Вони? — Лайла уважно дивиться мені в очі. — А, добре, я зрозуміла, — відповідає вона крізь сміх.

Я щойно видала свою таємницю поглядом і якимось недорече нням, яке навіть не змогла сформулювати. З одного боку, одразу ж відчула полегшення, та з іншого — так легко зізналася. Я не вмію зберігати таємниці.

Насправді мені відлягло від серця. Бракувало ще однієї жіночої думки щодо цього.

Ми не близькі з Лайлою, тож тут мені пощастило. Вона постукує по моєму кухлеві, припрошуючи випити. Я роблю великий ковток і видихаю.

— Добре. По-перше, нема чого жахатися, я не свята. Аж ніяк не свята. По-друге, я триматиму рот на замку. Ніщо з того, що ти мені розкажеш, — геть ніщо — ніколи не дійде до чужих вух. Це кодекс. Але ходімо кудись подалі, щоб тебе чула лише я. — Вона веде мене до порожньої частини гаража, де ніхто нас не почує.

Я досі не розумію, про що саме хочу її запитати. Та Лайла допомагає мені:

— Шон — у певному сенсі розгорнута книга. Він буде чесним із тобою про все, навіть якщо правда може завдати болю. Його нескладно зрозуміти. А от Дом — геть інша історія. Він кусається. І повір, краще тобі не попадатися йому. Та все ж у нього є серце — ми бачили його раз чи, може, два. Домінік — це Форт-Нокс [13], тільки в особі чоловіка. Він природжений самітник.

Я ковтаю пива. Лайла нахиляє голову.

— Про що ти насправді хочеш мене запитати?

— Я ж не… — Перша. Не перша. Та я не можу змусити себе вимовити ці слова.

— Цього я тобі не скажу, але останнім часом у будинку стало тихо.

— Тихо?

— Дом поводився тихо, а в його спальні нікого не було. — Вона всміхається. — Його перемкнуло одразу після вечірки.

Вірний. Лайла має на увазі саме це. Мені? Ще до того, як дізнався, що між нами щось можливо? Чи має це якесь значення?

— Спробуй не зациклюватися на цьому, але озирнись. — Вона підводить мене до кінця гаража й роздивляється натовп. — Скількох жінок ти бачиш?

Я роззираюся й мовчки лічу. Чотири, п’ять і ми двоє серед приблизно двадцяти чоловіків.

— Ти тут не просто так. — Її тон стає серйозним. Я дивлюся їй просто в обличчя, хоча зі свого місця мало що бачу. — Братання відбувається точно не на нічних зборищах.

— Зборищах?

— Побачиш. Будь уважна, навіть якщо це буде непросто. Особливо якщо твоя увага буде прикута до цих двох.

Я киваю, а вона сміється у відповідь.

— Розслабся, подружко, це ж вечірка. А ти привернула увагу двох найкрутіших хлопців. Ходімо.

Ми перетинаємо доріжку з гравію та чуємо гуркіт авто, що світить на нас фарами. Баси гримлять із гладенької чорної машини. Я шукаю водія. Погляд Домініка паралізує, наче я олень у світлі фар. Він вітається зі мною, смикнувши губами й ковзнувши по мені очима.

— Дідько, знову все спочатку, — задумливо зітхає Лайла. — Я тобі заздрю.

Домінік іще сидить у машині, і з черговим гарчанням двигуна люди розбрідаються. Невдовзі з усіх боків заводяться авто.

— Їдь із ним, — каже Шон, підійшовши до мене. Я насуплено дивлюся в його бік.

— З ним?

Він цілує мене в скроню.

— Побачимося там. І не смій розмазати цю кляту помаду. Вона моя.

Я киваю, і він обходить «Камаро» Домініка. Нахиляється й відчиняє важкі дверцята. Щойно вони зачиняються, я обертаюся до водія.

— При… — Не закінчую привітання, бо ми різко вириваємося з паркінгу. Я заливаюся сміхом. На його губах грає явний натяк на усмішку. Інші автівки мчать за нами, й Домінік розганяє авто на всю потужність. Ухопившись однією рукою за панель керування, а іншою за дверцята, я верещу, коли ми летимо автострадою.

Здається, мої крики ще більше розпалюють його. Він мчить прямо кілька кілометрів, а тоді різко скидає швидкість і повертає, повторюючи кожен вигин дороги.

Я вимикаю радіо, і він дивиться на мене.

— Ми коли-небудь поговоримо нормально?

Дом самовдоволено всміхається.

— Недавно розмовляли.

— Я не про це.

— Хочеш почати з політики чи релігії? — Він похмуро пхикає на мій сердитий погляд і перемикає передачу. Я втискаюся в сидіння. Ми щосили несемося далі. — Яйце — пашот, кава — чорна, пиво — холодне, музика — гучна, машини… — Він тисне на газ.

— Швидкі, — промовляю я крізь сміх.

— Жінка. — Він повертається й ковзає по мені очима кольору дзеркала.

Жінка, не жінки. Мене цей коментар так втішає, що я вирішую покласти свою руку на його, та Домінік прибирає її.

— Залишімо це на потім, коли я зможу щось зробити.

— Ти вважаєш потиск руки проявом симпатії?

— А хіба це не так? — Він робить такий поворот, що я зойкаю. Те саме я відчувала на плоті. Ніби він цілу вічність чекав змоги торкнутися мене.

Домінік багато в чому протилежність Шонові.

Та це не вада, а щось таке, на що з нетерпінням очікуєш.

— Що робить тебе щасливим?

Він іще раз повертає, його плечі напружуються.

— Усе, про що я згадував.

— Яйце пашот і кава роблять тебе щасливим?

— Що ти робила б, якби завтра прокинулася, а кави немає?

Я насуплюю брови.

— Це була б… трагедія.

— Наступного разу, коли питимеш каву, уяви, що це востаннє.

Я закочую очі.

— Чудово, тепер вас двоє. Це така життєва філософія? Добре, Платоне.

— За годину гри можна дізнатися про людину більше, ніж за рік розмови.

Я дивлюся на нього з подивом, бо майже впевнена, що він щойно процитував Платона.

— Так мене виховали — я ціную всю цю херню. — Він пильно дивиться на мене, і я починаю його розуміти. Я бачила будинок, у якому він виріс, — там усе кричало про бідність і занедбаність. Він дозволив мені побачити це. Моє серце розтануло від його сказаних і невисловлених зізнань. Домінік різко повертає й зупиняється на парковці, вимкнувши фари. Ми ніби опиняємося в серпанку місячного сяйва.

Я нахиляюся, щоб зазирнути у вітрове скло, і бачу півмісяць, що наче пливе над нами.

— Ходи сюди, — чую шепіт навпроти шиї.

Домінік хапає мене й саджає собі на коліна, відвертаючи мою увагу від місяця. Я всміхаюся, а він відкидає сидіння, щоб звільнити для нас місце між кермом і кріслом. Погляду, яким Дом обдаровує мене,

достатньо, щоб забутися. Я схиляюся для поцілунку, та він ухиляється від нього.

— Йому подобається червоний колір. — Він проводить пальцями по моєму волоссю аж до самих кінчиків знову і знову.

Через цей коментар щось у мені перевертається. За лічені секунди наодинці з Домініком я забула про Шонове прохання не розмазувати помаду. Поки я намагаюся прогнати почуття провини, Домінік заводить руку під мою футболку й ледь відчутно пестить моє тіло над поясом джинсів. Його дотики спричиняють легкий біль, розпалюють у мені вогонь. Він розслаблено спостерігає за мною. Нас вабить одне до одного, та Домінік не дає мені себе торкатися, то стискаючи мою плоть пальцями, то різко відвертаючись, а потім знову продовжуючи свої тортури й пестячи мене скрізь, та не там, де хочу я.

— Як довго ви знайомі? — питаю я хрипким голосом. Його руки блукають по моїй спині й зупиняються на лопатках, зігріваючи.

— Більшу частину життя.

— Аж так близько? — допитуюся, злегка тручись об його член і відчуваючи, як він стає дедалі більшим і твердішим. Надзвичайно приємне відчуття. Я не можу втриматися й розхитуюсь, що отримати більше. Його очі палають, але він не робить нічого у відповідь.

— Ми всі близькі.

— Це помітно.

Раптовий гучний гуркіт заглушує цвіркунів. Я дивлюся через плече Дома й помічаю машини, що мчать повз нас. Ми, мабуть, аж летіли, якщо вони лише зараз наздоганяють нас, або ж Домінік знав коротший шлях.

— Вони від’їжджають.

— Це ми поїхали без них.

Я вивчаю його у світлі півмісяця. Очі виблискують сріблом під покровом ночі, високі вилиці відкидають тіні на підборіддя, а місячне сяйво падає на його соковиті губи, наче провокуючи мене.

— І чому ми поїхали без них?

— Тому що. — Він підіймається, ніби хоче поцілувати мене. Я відчуваю його дихання навпроти своїх губ. Готуюся до поцілунку,

заплющую очі й нахиляюся, та Дом відхиляється. Розплющивши очі, бачу, що він знову відкинувся на сидіння з хитрою усмішкою.

— Покидьок.

— Ну, тут нічого нового. Щось іще хочеш знати?

— Я взагалі нічого не знаю.

— Звісно, знаєш. — Він підіймає стегна так, що я божеволію.

— Ти описав більшість чоловіків із жагою до життя, — стогну я. — Холодне пиво? О! — Він знову рвучко підіймає стегна, і тепер я відчуваю, який він збуджений. Моя кров закипає в жилах. — Швидкі тачки? Чорна кава? Яєчня пашот і...

— І? — повторює Дом. Я не можу приховати усмішки, всупереч невгамовному бажанню, яке він у мені пробудив.

— Я.

— Тоді ти вже все знаєш. — Домінік піднімає мою футболку, оголюючи груди. Сьогодні я не вдягала бюстгальтер, і це змушує його напружитися. Він ротом усмоктує мій сосок. Я притискаю його голову до себе, дедалі швидше похитуючи стегнами на його члені, і відчуваю, як мокріють мої трусики.

— Дом, — шепочу я, коли його пальці блукають моїм тілом. Він кусає сосок, а потім пестить його язиком. Коли я вже близька до оргазму, Домінік відхиляється, опускає мою футболку і втримує мої руки, а потім знову запускає пальці мені у волосся.

— Це було жорстоко, — схлипую я, відчуваючи, як палає моє тіло.

— Закінчимо пізніше…

Із цими словами він підхоплює мене за стегна, легко підіймає й саджає на сидіння поруч. Потім заводить машину і здає назад. Не знаю, чи було то навмисно, та я відчуваю дотик його пальців на своїй руці, перш ніж ми рушаємо з місця і мчимо до решти.

13 Військова база США. — Прим. ред.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ВОСЬМИЙ

Добре спланована анархія.

Лише так можна описати те, що відбувається. Довкола багаття заввишки з цілий поверх припарковано безліч машин. Решта стоять по периметру величезної лісової галявини. Хтось витягає з пікапів діжки, інші в чеканні розкидають навколо них мішки з льодом. Із динаміків лунає музика. Під’їжджає ще кілька машин — і з них теж вистрибують. Людей зо п’ятдесят діляться на групки, наче між ними існує якийсь розподіл за соціальним статусом.

— Скажи відверто, що тут, у біса, коїться? — запитую я в Домініка, поки він оглядає галявину. Займаючи ніби навмисне залишене для Домініка місце в ряду припаркованих машин, ми зупиняємося в центрі кола.

— Просто зустріч друзів.

— У мене не так багато друзів.

— Оце так пощастило, — різко відповідає він, окидаючи поглядом натовп.

Наступне моє запитання він ігнорує, виходить із машини, відчиняє мені дверцята й допомагає вийти. Я роззираюся. Шон зустрічає нас біля свого авто. Щойно він ковзає поглядом по моїх губах, у його очах з’являється втіха: помада не розмазана.

— Розважилася? — запитує він, притуляючи мене до себе.

— Ми не… — Я не можу дивитися йому в очі. — Ми нічого… не…

Він похитує головою й торкається мого підборіддя.

— Я не про це питав. — Шон обіймає мене за плече й дивиться на Домініка. — Вони вже тут. Чекають на тебе.

Дом киває, зиркає на мене й іде.

Я одразу ж переводжу погляд на Шона — він веде мене до натовпу. Усе довкола нагадує сцену зі старого фільму Квентіна Тарантіно «Від заходу до світанку», і я не надто здивувалася б, якби зараз побачила

пожирачів вогню чи напівоголених дівчат, що танцюють на пілонах, а потім і їхні ікла.

— Розкажеш мені, що відбувається.

— Це вечірка.

— Я бачу.

Шон сміється, коли бачить злий вираз мого обличчя.

— Тоді нащо питаєш?

— Там, звідки я родом, не називають вечірки «нічними зборищами».

— Ми не в передмісті Атланти.

— Що ти кажеш! — Я роззираюся, бачу пляшки й косяки, які передають по колу, наче воду, а тоді помічаю номери інших штатів на деяких авто. — Не всі тут місцеві.

Він киває.

— А від тебе не приховаєш.

— Ну ж бо, Шоне, розкажи хоч щось.

Він показує на «Шевроле Ель Каміно», де на задньому відкидному бортику сидять двоє кремезних чоловіків, що спостерігають за вечіркою. На їхніх обличчях не помітно жодної емоції. Очевидно, вони брати — мають багато схожих рис.

— Бачиш тих двох?

— Так.

— Це Матео й Андре з «Іспанської колискової». Позаду них — їхня команда. Вони з Маямі.

— Вони приїхали сюди з Маямі?

— Так.

— На вечірку?

Він киває.

— А чому «Іспанська колискова»?

Шон дивиться на мене.

— Використовуй уяву.

— Мене цим не злякаєш.

— Я з тобою, Цуценятку.

І я йому вірю. Команда з Маямі помічає нас, і Шон із кам’яним обличчям киває їм. Вони ледь помітно кивають у відповідь.

— А тепер глянь на он ту тусовку. — Він показує на гурт, де один із хлопців робить сальто назад із капота пікапа, а потім різко перехиляє склянку віскі. — Отого придурка звати Маркус, а хлопця поряд із ним — Ендрю. Вони з Таллагассі, Флорида, слизькі типи. Тож не підходь до них близько, якщо хочеш, щоб твої цінні речі нікуди не зникли.

Шон неквапливо водить мене територією, де відбувається вечірка, чи зборище, чи як там вони це називають, і я одразу ж помічаю татуювання ворона на руках усіх присутніх. Дехто з дівчат теж має тату: на їхніх лопатках вимальовуються витончені крила. Деякі з них одягнуті у відкриті топи, без сумніву, щоб похизуватися чорнилом на своїй шкірі. І тоді я розумію, що ці крила — символ володіння.

Шон підводить мене до діжки, яку щойно наповнили, і передає мені пиво. Я беру його й роблю ковток, міркуючи, що ж насправді стоїть за цією вечіркою. Шон підходить до однієї з компаній і невимушено розмовляє зі усіма, а я тим часом роздивляюся інших, які сидять на своїх автівках, і саму вечірку. За кілька хвилин підводжуся навшпиньки й шепочу Шонові:

— Ти що, бандит?

Він відкидає голову й сміється.

Я насуплююся.

— Що тут смішного?

— Ми схожі на бандитів?

— Ні. Так. Трохи схожі. Тоді що це?

— Просто компанія однодумців зі схожими інтересами, які тусуються разом.

— З однаковими татуюваннями?

Шон стенає плечима.

— Тату ж круте.

— Шоне, — нетерпляче кажу я крізь зуби. Хоча ми в розпалі розмови з Алабамою, він киває хлопцям із Таллагассі й потім обертається до мене.

— Мені треба переговорити з деким. Не заперечуєш?

Я вдивляюся в його обличчя округленими очима.

— Вони тебе не чіпатимуть, Сесиліє. Ти ж приїхала з Домініком.

— І що це означає?

— Це означає, що я скоро повернуся.

Шон усміхається й хитає головою. Він уже хоче піти геть, та я хапаю його за руку.

— Де Лайла?

— Вона десь тут. Іди знайди її, а я скоро підійду до тебе.

— Ти дійсно залишиш мене тут? — кричу я пошепки. — Саму?

Він допиває пиво.

— Ага.

Дідько. Дідько. Дідько.

— Це такий тест — кинути в глибоку воду, щоб перевірити, чи не втопиться?

Він сміється. Цей козел сміється.

— І без надувних нарукавників. Покажи мені, як ти сердишся.

Коли Шон іде, я розлючено хапаю його за руку, та він легко скидає мою долоню.

— Усе буде добре, сонце.

Серце калатає, і я шукаю Тайлера, Лайлу, Рассела чи ще бодай когось знайомого. Помічаю, як Шон підходить до Тайлера, що стоїть біля великого вогнища, і вони обидва зникають за машинами.

Я вирішую, що за першої ж нагоди відріжу Шонові яйця.

Тремчу з голови до ніг, тому швидко перехиляю пиво.

— І як він тобі? — лунає з-за моєї спини жіночий голос. На смерть перелякавшись, я вихлюпую половину пива, перш ніж обернутися до незнайомки.

— Вибач, — сміється вона. — Не хотіла тебе налякати. Ти, мабуть, тут уперше.

— Так, — відповідаю я.

На вигляд це моя однолітка. У неї чорнезне волосся з фіолетовими кінчиками. Вона одягнена в чорне з голови до п’ят, а на глибокому декольте сяє ланцюжок із кулоном у вигляді сріблясто-чорного воронячого крила.

— Ти про Шона питаєш?

У неї екзотична краса, і я так закипаю від ревнощів, що не можу стриматися й питаю:

— А що?

Дівчина ступає крок до мене, вочевидь вагаючись, і дивиться на мене своїми світло-карими очима.

— Вибач, мабуть, дивно питати про це в його... дівчини?

Вона хоче Шона, нахабно заявляючи про це з перших секунд нашого знайомства. Невже ось так усе буває? Ще краще запитання: чи було б Шонові цікаво дізнатися про неї?

— Я не знаю... що між нами. — Роблю ковток пива. — Ми лише почали зустрічатися.

— З багатьма з тих придурків важко зрозуміти, хто ти для них. Аж поки не отримаєш крила, — зітхає вона й дивиться на мій кухоль. — У тебе пиво закінчилося. Нумо ще по одному.

Я ніколи раніше так не пила. Гадаю, в цьому винні чоловіки, що з’явилися в моєму житті, і тривога, яку вони спричинили. Дівчина киває в бік хлопця, що стоїть на розливі. Ми підходимо до нього та вручаємо йому свої кухлі.

— Я Алісія.

— Сесилія. — Алісія вища за мене на кілька сантиметрів, повз неї точно не пройде жоден чоловік. Вона оцінює мене так само обережно. — Ти тут із кимось?

— З братом, — відповідає вона. — Ми Вірджинія.

— О. — Не з Вірджинії, ні. Вона весь штат собі забрала.

— Домінік ніколи не приводив... Ніхто з них ніколи не приводив сюди дівчину. Я гадала, що ти приїхала з Домом. А тепер не впевнена, з ким ти тут.

Я вагаюся, бо не знаю, як саме відповісти. І вирішую промовчати. Алісія усміхається, і запитання висне в повітрі. А теж натягую усмішку, хоча мене гризуть ревнощі.

— Шон добрий, уважний, розумний, дуже розумний, турботливий, сексуальний, веселий. — І мій.

— Я так і думала, — видихає вона, відкидаючи з плеча темне волосся завдовжки до талії. Волосся в неї неймовірне.

— То він тобі подобається?

Алісія обдаровує посмішкою, ніби перепрошує.

— Він часто приїжджав до Вірджинії, коли я була молодшою. Я й слова йому не сказала, проте так, напевно, подобається. Сподіваюся, ти не сердишся.

Трохи серджуся. Але вона чесно відповіла на запитання.

— Він теж відвертий і чесний, як ти.

— Так? — Вона усміхається.

— Проте з ним я.

Вона киває.

— Ні на що не претендую. Я просто... він ідеальний, і ти це знаєш. Домінік теж. Та він мене страх як лякає.

Мене теж. Проте саме тому я хочу його дедалі палкіше.

— Так, вони... складно описати.

— Зізнайся, подруго, — штовхає вона мене ліктем, — що саме ти зробила, щоб потрапити в ту машину?

Трахалася з ними обома на плоті. Я кривлюся від такої вульгарної думки, однак вибухаю сміхом.

Хто я, в біса, така? Алісія дивиться на мене якось дивно.

— Вибач, тиждень видався насиченим. Я познайомилася із Шоном на роботі, а потім ми стали часто бачитися.

— Якби мій брат не був таким козлом, я теж могла б.

— Надто опікується тобою, так?

— Так, аж хочеться вбити його уві сні.

— Ти часто буваєш на таких вечірках?

— Сьогодні вчетверте. — Вона закочує очі. — Мені двадцять, а я досі мушу просити в брата дозволу потусуватися з ним і його друзями.

— То що це за тусня?

Вона стенає плечима.

— Та це просто вечірка.

Я пхикаю. Втретє — це вже занадто.

— Тобі не видається дивним, що у всіх хлопців тут однакове татуювання?

Алісія байдуже відповідає:

— Аж ніяк.

— Будь ласка, благаю, скажи, що я пропустила.

Вона насуплюється.

— Ти нічого не знаєш?

— Ні. Це банда?

Вона ледве стримує сміх, побачивши мій вираз обличчя.

— Ні, все не так. Але якби нас арештували зараз, упевнена, що половина із цих виродків відсиділи б у в’язниці.

— За що?

— За злочини.

Запитання та розмиті відповіді. Це вже стає закономірністю й неабияк мене дратує. Я бачу, що Алісія розуміє мій стан. Тож намагаюся зайти з іншого боку.

— Чому ти тут?

— Бо я вірю в це.

— І що це?

— Вечірка.

Я роздратовано роззираюся, шукаючи Шона чи Домініка, та нікого не бачу. Що довше вдивляюся в обличчя навколо, то менше їх упізнаю. Моїх хлопців із гаража теж ніде не видно.

Алісія помічає паніку в моїх очах і користується нагодою, щоб роздивитися мене.

— Тобі нема чого боятися. Це просто зборище. Таке буває раз чи двічі на місяць.

— Як у масонів?

Вона одразу ж киває.

— Авжеж. Як клуб.

— Але ти не можеш розповісти про нього? Щось на кшталт першого правила «Бійцівського клубу»?

— Що це?

— Фільм. — Я розчаровано проводжу руками по волоссю. — Забудь. То це клуб?

— Звісно, і, гадаю, можна сказати, що ми зараз на території клубу.

— А цей ланцюжок...

— Означає, що я комусь із них родичка або прийшла з кимось, хто в клубі. — Вона кривиться. — Зараз це мій брат.

— А хто тут лідер?

— На вечірці немає лідера.

— Я гадала, що це клуб, — дивуюся.

— Вечірка клубу.

Ще більше ухилянь, ще тисяча запитань, які, без сумніву, залишаться без відповіді.

— Це все так дивно, — мимрю я собі під носа, коли позаду нас вибухає сміх.

— Я теж спочатку так подумала.

— А тепер?

Алісія знизує плечима, дістає звідкілясь косяк і запалює його.

— Це спосіб життя. — Вона видихає хмаринку диму та пропонує мені.

— Ні, дякую.

— Точно? Ніч буде довгою.

— Так.

Мені не можна втрачати контроль над ситуацією. Якого біса я тут? Запитання крутяться в моїй голові, поки я роздивляюся довкола. Алісія скрізь ходить зі мною, а наші розмови все ті самі. Я вже нічого від неї не вимагаю. Аж тут по той бік вогнища починається якась метушня. Ми обидві витягаємо шиї біля нестримного полум’я і намагаємося знайти тих, хто почав усе це. За мить лунає гуркіт двигунів.

— Дідько, а це вже щось цікаве. Ходімо. — Алісія хапає мене за руку й тягне в інший бік кола. Тоді я бачу, як «Камаро» Домініка та ще два автомобілі, ревучи, оживають. — Одна з них належить комусь із команди Маямі, інша — Таллагассі, — продовжує вона. Шон підходить до Домініка, вони обмінюються кількома словами, а потім перший поплескує другого по спині, той відходить і заводить власну машину.

— Куди вони їдуть?

— Грати у квача.

— На кшталт перегонів? На цих дорогах?

Я обертаюся й бачу Шона — він шукає мене очима, сидячи за кермом, і нарешті знаходить. Чую, як Алісії перехоплює дух, коли він переводить погляд на неї, і розумію, що вона по самі вуха закохана. Усмішка, яку Шон кидає в наш бік, тішить мене, і я розумію, що теж втрачаю голову. І не планую ним ділитися.

Навіть якщо ці дивакуваті чоловіки належать до якогось незрозумілого клубу, розташованого хтозна-де.

— То що ж зараз буде?

— Вони влаштують перегони.

— А потім?

— Один повернеться переможцем.

Звідусіль лунають вигуки та свист, двигуни ревуть, коли вони виїжджають один за одним у бік дороги. Тепер уже знайомий гуркіт збуджує щось у мені. Ніби новий код вбудовується в мою генетичну структуру. У голові миготять згадки про Шона, який навис наді мною в першу ніч, яку ми провели разом, і ті вкрадені хвилини, які ми з Домініком розділили сьогодні ввечері.

— Хтось колись гинув? — запитую я, зблідла від побаченого.

— Двічі. Та це було багато років тому, до того, як правила змінилися.

Багато років. Цікаво, як довго вони таке влаштовують. Я зосереджуюся на задніх фарах, що потрохи згасають, і мене охоплює тривога.

А потім я чую гуркіт двигунів удалині. Вони починають перегони. Якась частина мене хотіла б бути в тій машині з Домініком. Проте загалом я налякана. Шон обережніший, проте Домінік безстрашний за кермом і геть не зважає на небезпеку.

— Не хвилюйся. Вони повернуться, — заспокоює мене Алісія, що стоїть поруч зі мною.

— Дай-но мені цей косячок, — кажу, сподіваючись, що це заспокоїть мої нерви. Вона сміється й передає його, і я глибоко затягуюся.

За десять хвилин ми всі витягуємо шиї на звук двигуна. Домінік приїжджає першим, і всі довкола несамовито радіють.

— Він виграв. — Алісія підносить своє пиво, вітаючи Дома.

— Авжеж, виграв.

Домінік — справжній диявол, і сьогодні він добре зарекомендував себе, ставши королем челяді, що юрмиться навколо його машини. Гордість переповнює мене, коли я дивлюся на нього, знаючи, що сьогоднішній вечір став початком чогось нового між нами. Хочу підійти до нього, та, припаркувавшись, він одразу виходить із тачки й розштовхує тих, хто його вітав, щоб оглянути кузов. Із його вуст вириваються прокльони. Маямі під'їжджає на нейтральній передачі, і щойно водій зупиняється, Домінік летить до нього. Хлопець із Маямі виходить із машини з гидкою посмішкою, від якої все всередині перевертається. За мить Домінік стирає її кулаком.

— От лайно, — каже Алісія поруч зі мною.

Шон заїжджає майже на боці машини. Зупинившись, він вилітає з тачки й одразу ж іде до Домініка, який уже готовий перебити всіх. Таллагассі приїздить останнім, вогнище освітлює вм'ятину на боковій частині авто, колеса ледве тримаються, а з-під капота клубочиться дим. Керманич виходить із машини з крокодилячою посмішкою і спостерігає, як Домінік вибиває все лайно з водія Маямі. Усі на вечірці просто стоять і спостерігають, як він завдає ударів, зокрема й Шон. Потім Шон рветься вперед і гримає на Домініка, щоб той зупинився. Я нічого не можу із собою вдіяти — підходжу ближче в надії почути суперечку. Нарешті Маямі починає захищатися.

— Спокійно, Доме, — наближаючись, каже хлопець, якого Шон заочно представив як Андре. Від виразу його обличчя мені стає неспокійно. Ці люди небезпечні. В очах більшості з них палає жага до розваг. Вони геть не переймаються тим, що відбувається, і це страшить. Я ніколи ще не бачила такої жорсткості. До того ж це робить чоловік, який менше ніж годину тому розпалював вогонь у моєму тілі своїми ніжними дотиками.

Хоч я й трохи налякана, та поки спостерігаю, як Домінік знищує свого супротивника, в мені зароджується нове палке бажання. Він завдає останнього удару, і хлопець падає йому під ноги, наче мішок.

Дом відходить від нього, і натовпом, мов хвиля, прокочується гнів. Тоді він звертається до всіх, хто стоїть за кілька метрів:

— Радо вислухаю будь-які, бляха, претензії.

Андре киває, і двоє хлопців позаду нього підіймають із землі свого побитого побратима.

Домінік люто стежить за ним.

— Зробиш таке ще раз, і тобі гаплик, — гарчить він, коли хлопець спльовує кров. З руки Домініка теж скрапує червоне.

Я проштовхуюся до нього крізь натовп, а Шон тим часом промовляє:

— Заспокойся, чувак.

Я підходжу до них.

— Та пішов він, — огризається Домінік. Його войовнича постать кидає виклик усім, хто стоїть за кілька метрів від нього.

— Ти вже достатньо сказав. — Шон підходить до нього.

Домінік дивиться на Таллагассі й оглядає пошкодження на його машині.

— З тобою все окей, чувак?

Шон киває саме тоді, коли я підходжу до Домініка й беру його за руку, щоб оглянути. Він вивертається, розвертається та рвучко стає в стійку, піднісячи кулак. Але опускає, щойно помічає моє зблідле обличчя. У його очах палає лють.

— Я в нормі, — огризається Домінік і йде геть від мене. Я відступаю, наштовхуючись на груди Шона, і він обхоплює мене за талію.

— Дозволь йому охолонути, сонце.

Я киваю, а Шон пригортає мене до себе. Роздивляюся його напружене обличчя, потім шукаю в натовпі Алісію, проте вона кудись поділася.

— Ходімо, — пропонує Шон і веде мене до своєї «Нови».

Я зиркаю в бік Домініка: його груди важко здіймаються, в очах — страшна жорстокість. Невдовзі він іде геть.

— З ним усе гаразд, — запевняє Шон і садовить мене в машину.

За лічені секунди ми знову на темній дорозі, моторошна тиша дуже контрастує з гучною вечіркою, з якої ми щойно пішли. Якби я дійсно там не побувала, то подумала б, що мені все примарилося.

— Ти сердишся, — промовляє Шон, коли напруження в салоні зростає. Я справді сердита, але не розумію, для чого цим чоловікам

доводити все до точки кипіння, залишаючись із холодною головою. Та від цієї битви я не відступлюся. Годі з мене таємниць.

— По-перше, ти залишив мене на вечірці, де я майже нікого не знала.

— Я знаю більшість цих людей і був упевнений, що ти в безпеці. Тут безпечніше, ніж якби ти сиділа сама вдома.

— Байдуже. По-друге, ти поїхав на перегони. На перегони посеред гір уночі.

Шон усміхається.

— Вибач, мамо.

— Це збіса небезпечно й безглуздо. Подивися, що сталося.

— Мені подобається твоя турбота.

— Не усміхайся так сексуально.

Його усмішка стає ще ширшою, коли він дивиться в дзеркало заднього огляду.

— По-третє, що це, в біса, таке?

Він тяжко зітхає.

— І не смій казати, що це просто вечірка, інакше можеш видалити мій номер.

Шон суворо дивиться на мене. Я його розлютила. От і добре.

— Що це, Шоне?

— Це твоє пояснення.

Я зосереджуюся на світлі фар, перебираючи спогади.

Правило щодо телефона і принципи. Таємниці. Щось несказане й щось напівправдиве. Тонкі натяки, якими він годує мене з дня нашого знайомства. Шон приховує щось, та я досі маю більше запитань, ніж відповідей. Цього замало.

— Тоді поясни.

— Я щойно пояснив.

— Ти ж розумієш, як це все бісить.

— Повір мені, розумію.

— Проте нічого не розповідаєш.

Шон дивиться на мене.

— Дозволь угадати. Ти сьогодні розпитувала всіх, та не дістала жодної відповіді.

— Звідки ти знаєш?

— Бо таке постійно.

— То що це таке? Якесь таємне товариство? Як масони чи щось таке?

У відповідь тиша.

— Вези мене додому.

Він хихоче.

— Я й везу додому.

— А потім видали мій номер.

Його усмішка зникає, а пальці стискають кермо.

— Як хочеш.

— Я хочу кляту правду!

— Ти все знаєш, — спокійно каже він, — тобі просто не подобається те, що я кажу.

— Тому що це якась маячня!

— Тут усе логічно.

Ми мовчимо хвилину чи дві, і Шон знову питає:

— Ти вмієш берегти таємниці?

— Звісно.

— Надто швидко відповідаєш, — огризається він. — Я маю на увазі, по-справжньому берегти таємниці. Ти можеш пригадати секрети, які ти забереш із собою в могилу? Які ніколи нікому не довіриш?

— Кілька можу.

— І що ж ти з ними робитимеш?

— Ніколи про них не говоритиму. Навіть не думатиму про них. Поводитимуся так, наче їх не існує.

— Саме так. Я не можу розповісти тобі історію, якої не існує. Не можу розказати правил, подробиць чи назвати дати того, чого ніколи, бляха, не було.

— Отже, всі ті люди на вечірці…

— Уміють зберігати таємниці. Ніщо й ніхто не розкаже тобі, що відбувалося на тій вечірці, бо її, хай їй грець, навіть не існувало. — Шон замовкає на кілька хвилин, і я розумію, що він намагається дібрати слова. Потім кидає погляд у мій бік. — Масони мають стіни, а ми — дерева. Тож на твоє запитання, що відбувалося сьогодні, я

відповів правдою. Це була довбана вечірка. Ти запитала, чим ми займаємося. Відповідь — нічим.

— А якщо я частина цієї таємниці? Однаково нічого ніколи не відбувалося?

У відповідь — лише мовчання, яке дедалі більше здається мені згодою.

— Тоді навіщо взагалі ти мені це все показав? Чому просто не дав мені бути поза цим, як і решті світу?

— Бо ти зі мною. — Ось так просто. В яблучко. Якщо я хочу бути з ним, то мушу приготуватися до його майбутніх таємниць. Його погляд знову ковзає по мені.

— Тобі вирішувати.

— А якщо я не хочу бути до цього причетною?

— Сьогодні в тебе немає такої опції, — каже Шон і тисне на газ. Він знову дивиться в дзеркало заднього огляду.

Я повертаюся й бачу сині вогні, що повертають за нами.

— Тримайся, — попереджає він.

Я повертаюся до нього.

— Ти жартуєш. Ти ж зупинишся, так?

— Звісно, ні, сонце. Інакше буде арешт на тридцять діб.

От дідько. Дідько! Дідько!

Із кишені Шона лунає дзвінок, і він дістає незнайомий мені телефон. Відповідає, не дивлячись у мій бік:

— Так, мабуть, нас хтось здав... Я так і думав. Розходьтеся. Я візьму їх на себе.

Шон тисне на газ. Я обертаюся з витріщеними очима й бачу, що сині вогні мерехтять уже трохи далі. Ми відриваємося, проте кожен м’яз мого тіла кричить про загрозу.

— Ми тікаємо від поліції. Ти розумієш?

Я опускаюся на сидінні, бо Шон цілком ігнорує мене, зосередившись на дорозі.

— Шоне, це не смішно!

Він спокійно відповідає:

— Ще раз, Сесиліє. Ти. Умієш. Зберігати. Таємниці?

Налякана, я шукаю відповідь у собі:

— Так.

Він сповільнює хід, перемикає передачу й шарпає кермо. Я скрикую й заплющую очі, бо ми з’їжджаємо на дорогу з гравію. Коли розплющую їх, то вже готова до власної неминучої смерті, проте навколо нічого не видно, бо Шон вимкнув фари. Тепер ми несемося лише у світлі місяця.

Шон тисне на газ, я майже впісялася від страху. Ми летимо гравійною дорогою. Під скрип шин і легенький вітер у салоні мене накриває усвідомлення. Я тусувалася саме з тими чоловіками, щодо яких мама застерегла і яких тато зустрічав би на порозі з рушницею.

З першого ж дня і від них самих, і від усіх, хто їх знає, я чула тонкі й жирні натяки, що варто триматися від них подалі. Однак усе ігнорувала, тому зараз опинилася на лінії вогню. У чутках завжди є частка правди. Але це… Такого я геть не очікувала. І саме в темряві до мене дійшло. Я блукала з цими всюдисущими дияволами шість тижнів, а тепер мене хрестять пекельним вогнем.

— Джеремі не жартував, коли сказав, що щойно когось пограбував, так?

Тиша.

Шон робить іще один швидкий поворот, а я й гадки не маю як, бо не бачу нічого за капотом. Проте його позирк у мій бік усе підтверджує.

— Ти весь свій час граєшся з вогнем, — кажу я, бо знаю, що це чиста правда. — Господи, Шоне. Скільки ж у тебе таємниць?

Замість відповіді — ще один поворот, після якого ми нарешті зупиняємося. Шон глушить двигун, і тепер ми в тиші сидимо під покровом дерев. Я озираюся і не помічаю й сліду синього світла. У мене ніколи не було панічних атак, але зараз я, напевно, близька до цього.

— Усе добре, сонце. Ми відірвалися. Вони були надто далеко, навіть не встигли розгледіти марку авто. Ми в безпеці.

— У безпеці? — Я хапаю повітря ротом, намагаючись вирівняти дихання. — Щось не вірю.

Він уважно дивиться на мене, поки я згадую та обдумую всі сигнали перестороги, які траплялися мені за останні кілька тижнів.

— Я такого не очікувала. Підозрювала, що щось тут не так, але щоб таке… Тайлер — морський піхотинець. Він теж до цього причетний?!

Шон киває.

— Що далі, Шоне?

Він кусає губу в роздумах. Я сердито за ним спостерігаю. Показую на телефон, що лежить у нього між ногами.

— Це не твій телефон.

— Ніколи не був моїм. — Він швидко витягує сім-картку й розламує її навпіл.

— То ви всі, хай вам грець, злочинці чи як?

— Чи як.

— Усі?

— На вечірку запросили всіх, хто має птаха. І всі вони вміють зберігати таємниці. А якщо не вміють… то їм немає там місця. І, мабуть, ніколи не буде.

Я хитаю головою, не вірячи в правду.

— Я тебе геть не знаю, так?

— Знаєш, — присягається він і підсувається ближче, проте я сахаюся від його дотику. У тьмяному світлі салону помічаю в його очах легке розчарування і злість.

Шон лається, стискає кулаки, а тоді звертається до мене:

— Ти знаєш мене. — Від його лагідного голосу мені на очі навертаються сльози. — Знаєш хід моїх думок і моє серце. Ти знаєш мене. Я впевнений. Та це — мій світ, наш світ, тому якщо хочеш жити в ньому, тобі доведеться зробити ще один вибір.

***

Шон говорить, вириваючи мене з роздумів.

— Розумію, що знову затуркав тобі голову, але цього разу в поганому сенсі, — каже він із сумом, ніби знає про хаос у моїх думках.

Своїм поясненням він наражає мене на небезпеку, проте й ні до чого не змушує, даючи змогу врятуватися втечею. Та проблема полягає в тому, що я навіть на поріг не можу глянути, тому що боюся втратити його. Незнання мети тієї вечірки — ось мій порятунок. Я можу просто піти геть, легко. Лиш знатиму про їхнє існування й не матиму нічого спільного з їхніми кримінальними справами.

Шон проводить пальцями по моєму тремкому підборіддю. Я підводжу очі й бачу, що ми зупинилися побіля його будинку. Я так занурилася у власні думки, що не помітила, куди він мене привіз.

— Я гадала, ти мене додому завезеш.

— Я не казав, до чийого саме.

— А ти ще той брехун.

— А ти — брехуха. — Його гарні груди тремтять від сміху. — Та й не дуже хочеш додому.

Він знову тягнеться до мене, та я все ж відхиляюся, бо його дотики затягнуть мене ще глибше. Постійно думаю, чи варто переступати ту небезпечну межу, за якою починається альтернативний світ.

— Сесиліє, я намагався якнайлегше ввести тебе у мій світ. Мусив знати, що можу довіряти тобі.

— Та я все одно нічого не знаю.

— І саме тому ти не маєш стосунку до всіх наших справ. Проте зараз твоє рішення може все змінити.

Шон піднімає підборіддя й пильно дивиться на мене.

— Мені теж є що втрачати.

Він повертає голову й дивиться у вікно. Присягаюся, що чую, як він бурмоче слово «ще» собі під носа.

Шон відкидає голову на сидіння й зітхає, а тоді повертається до мене із втомленим обличчям.

— Ти збожеволієш у пошуках відповідей. Кожна наша справа має свої причини. Якщо ти вирішиш залишитися, то з часом отримаєш відповіді на свої запитання. Проте кожен на вечірці має заслужити своє місце. Без винятків.

— Можна дещо запитати?

— Не сьогодні. Жодного запитання, доки не зробиш вибір. Та й опісля не обіцятиму, що відповім. Ходімо, треба трохи поспати.

Він глушить двигун і виходить із машини. Я мовчки йду слідом до будинку й підіймаюся сходами до його спальні. Усе змінилося, кожна деталь моєї причетності до цього. Я або свідомо беру участь у цьому, або йду геть. Відчуваю, як тягар мого майбутнього рішення вже тисне на серце.

Зачинивши двері спальні, Шон стягує із себе футболку та скидає черевики.

Я надто виснажена від адреналіну, щоб далі щось з’ясовувати, і він, очевидно, теж, бо розстібає джинси та знімає їх разом із боксерами. Хочу торкнутися його оголеного тіла, серцебиття пришвидшується, та всередині лише великий страх.

Я вже закохана в цього хлопця, тому розіб’ю собі серце, якщо покину його. Шон уважно дивиться на мене, намагаючись прочитати мої думки, а потім іде коридором до ванної кімнати й, не зачинивши дверей, вмикає душ.

Запрошення.

Черговий вибір.

Я йду слідом, зачиняю двері, роздягаюся та доєднуюся до нього. Шон притуляє мене до себе, довго цілує. Повернувшись у кімнату, ми мовчки витираємося рушниками. Я вдягаю його футболку й лягаю в ліжко в його обійми.

— Прошу, зрозумій, у мене не було іншого виходу, — шепоче він мені в шию, міцно притискаючи мене до свого тіла. У нього встав, проте Шон на це не зважає, лише міцно обіймає мене, заспокоюючи своїм запахом.

Я мала б почуватися так, ніби мене зрадили, але справді розумію, чому він учинив саме так. А тепер іще й усвідомлюю: якщо виберу таке життя, мені доведеться навчитися брехати краще. Бо якщо не зможу вберегти таємниці, то заплачу набагато більшу ціну, аніж моє розбите серце.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ДЕВ’ЯТИЙ

Шон майже одразу засинає. Я лежу в його обіймах, у думках хаос.

Це може позбавити мене майбутнього.

Один неправильний крок, причетність до будь-якої сумнівної справи можуть коштувати мені життя.

Чи варто сплутуватися з ними?

Яке майбутнє в нас може бути?

Для них це не просто фаза, яку вони переростуть, — це їхнє життя. Їхнє призначення. Чи справді я хочу залежати від стосунків, які можуть і не скластися?

Це рішення, цей вибір — якесь божевілля. Ніколи не подумала б, що переживатиму таке.

Це спотворює природний плин речей. І це не щасливе життя за білим парканом.

У глибині душі я знала, розуміла: щось тут не так, на мене чигає небезпека. Просто не усвідомлювала, що саме не так і яка велика та небезпека. Хотілося вірити, що мене це не торкнеться.

Що більше я закохувалася, то більше заплутувалася. Якщо тепер не буду обережною, якщо не зроблю вибір — нові таємниці стануть моїми кайданами.

Але я залишу Тріпл Фолз. За рік мене тут не буде. Без варіантів. Я не відмовлюся від коледжу заради чоловіка й не проґавлю шанс здобути вищу освіту.

Що ж насправді може статися за рік?

Мені пригадалися слова Тайлера в день нашого знайомства.

Дивовижно, куди може завести життя, еге ж? Звична справа.

— Так, дивовижно, — шепочу я Шонові у волосся.

Мені треба поспати. Не обов’язково ухвалювати рішення сьогодні ж. Я можу відмежуватися від цього, доки не виберу. Мені стане сили волі.

Брехуха.

Я проводжу пальцями по волоссю Шона, і він тихенько й задоволено стогне уві сні. Я усміхаюся. Ніяк не засну, тож виплутуюся з обіймів і скидаю ковдру. Аж тут чую виразний гуркіт двигуна. Спускаюся сходами й бачу Домініка. Він сидить за кухонним столом і бореться з невеличким пакунком у целофані, поруч стоїть щойно відкорковане пиво.

— Рука зламана?

Він підводить голову, окидає мене поглядом і повертається до своєї справи. Я підходжу до нього, знімаю товсту марлеву пов’язку з його руки й обережно її оглядаю. Зап’ястя й кисть дуже набрякли.

— Ой. Мабуть, перелом.

— Я можу зігнути руку.

— Ти взагалі як?

— Ніч кепська була. — Він бере пиво зі столу й робить великий ковток.

— Де Тайлер? — запитую я, перев’язуючи йому руку.

— Недоступний.

— Щось іще сталося?

— Та нічого такого. Все як завжди.

— Просто вечірка, так? — Він незмигно дивиться на мене, поки я обережно накладаю пов’язку. — Скажи, якщо буде затуго.

— Чому ти на це погодилася?

Я завмираю й зустрічаюся поглядом зі сріблястою глибочінню, що тягне мене на самісіньке дно, тому одразу ж відвертаюся. Ухвалюючи рішення, спробую триматися осторонь цих двох, бо вони геть мене дезорієнтують.

— Ще не впевнена, що погодилася.

— Думав, ти не така.

— Я й не така. Для мене це щось нове, якщо хочеш правду.

— Я завжди за правду.

Кутики Домінікових губ підіймаються, коли я обережно перев’язую його зап’ястя та руку.

— І це мені каже божевільний брехун.

— Деяким людям краще не знати правди. — Він ковтає ще пива. — Краще нехай баранців лічать.

— Знову ці загадки.

— Ти достатньо розумна, щоб відрізнити правду від вигадки.

Я завмираю.

— Після сьогоднішнього вечора я ні в чому не впевнена, та від тебе такий комплімент почуєш нечасто.

— Я не дозволяю своєму члену вирішувати за мене.

Ми уважно дивимося одне на одного, і раптом я починаю дещо розуміти. Вони обидва вирішили взяти мене на сьогоднішню вечірку. Разом. І не через наш інтимний зв’язок. Від нових почуттів у мене виростають крила.

— Мені ти можеш довіряти, — запевняю я, закріплюючи пов’язку кліпсами.

— Легко казати.

— Берегти ваші таємниці — теж легко сказати.

— Ти не знаєш моїх таємниць.

— Я знаю те, що треба, і цього достатньо.

— І що ж, по-твоєму, ти знаєш?

Останні кілька годин, втупившись у стелю, я перебирала в пам’яті тонкі натяки Шона за ці шість тижнів. Він ефективно використовував принципи їхнього «клубу» в наших стосунках, розжовуючи мені, доки я не збагнула їхнє значення.

— Що ти бос над покидьками, які чинять щось зле заради добра.

Його мовчання мене геть не дивує.

— А тепер що?

Домінік обдумує моє запитання: воно не має нічого спільного з тим, що відбулося сьогодні.

— Я не Шон.

— Тобто?

— Такі розмови не для мене. — Він допиває пиво, поки я міцніше закріплюю кліпси на його пов’язці. — Проте я не відмовився б від душу.

Не розумію його натяку. Через травму йому точно не завадила б моя допомога, та я не маю жодного бажання йти з ним, поки не з’ясую те, що мене тривожить.

Домінік підводиться, незграбно бере ще пива з холодильника й відкорковує його об стіл. Осушує пляшку, наче то вода, і рушає до сходів. Я несміливо йду слідом. Опинившись у його кімнаті, роззираюсь і користуюся нагодою заглянути в його світ. Сотні книжок стоять на полицях поруч із його цілковито обладнаною космічною станцією з величезними моніторами. На маленькому столику — три ноутбуки, що заряджаються. Із сусідньої кімнати чується страждальне бурчання, і я припиняю огляд. Іду у ванну до Домініка, поки він роззувається. Він нахиляється, щоб зняти шкарпетку, й губить рівновагу. Пляшка в його руках дзвенить від удару об шафку, поки він намагається втриматися на ногах. Я сміюся, підтримуючи його за стегна, і завдяки спільним зусиллям Домінік тримається вертикально. Він ледь помітно ліниво всміхається мені, його очі стають скляними.

— Дідько, моїй лівій руці бракує правої.

— Гадаю, алкоголь заважає. Варто було спочатку лід прикласти. — Я знімаю з нього другу шкарпетку.

— Почекає до ранку.

— Не варто.

— Сесиліє. — Він благально зітхає, і я поступаюся. Я так само виснажена й хочу, щоб думки відступили й дали мені заснути.

Підійшовши до нього ззаду, я розстібаю його вузькі джинси та стягую їх із дужих стегон разом із трусами, а потім обходжу його та знімаю футболку. Він мовчки дивиться на мене, а я вмикаю душ і перевіряю рукою температуру води. Домінік прослизає своєю кремезною рукою під мою футболку й погладжує живіт.

— Дякую. Мені вже краще. Якщо хочеш, можеш іти.

Його дотик чуттєвий, ніжний. У відповідь я теж скидаю футболку. Домінікові очі спалахують, він із насолодою дивиться на мене. Після сексу на плоті ми вперше наодинці й голі. Я не можу відвести від нього погляду, проте мушу, тому повертаюся до нього спиною й кладу голову йому на плече, чекаючи, доки нагріється вода. Коли вона

теплішає, Дом відпускає мене й ми заходимо всередину. Я нахиляю душ так, щоб вода більше лилася на його тіло. Адже я вже прийняла душ.

З іншим чоловіком, Сесиліє. З його сусідом і найкращим другом.

Таке не може закінчитися й не закінчиться добре. Якщо я не повірю Шонові, не повірю їм обом. У голові тисяча думок, які я вирішую відпустити разом із запитаннями щодо зборища. Натомість намилюю мочалку й мию Домініка з голови до ніг. Неквапливо починаю з грудей і рухаюся вниз, не в змозі відвести погляду від його члена, який знову напоготові. Жага прокидається від спогадів про час у його «Камаро»: він посмоктує мій сосок, повільно водячи головою, а я притискаю його до себе.

— Шон став моїм третім хлопцем. — Я пильно дивлюся на Домініка. — Отже ти четвертий. До вас двох у мене двічі були моногамні стосунки. Можливо, тобі це здається нудним, проте… — Я хитаю головою. — Хай там як, хочу сказати, що я не сплю з усіма підряд. І того дня... я такого ніколи не робила. Не бувала в такій ситуації. Я не з тих дівчат, які зустрічаються з кількома хлопцями водночас.

Тиша. Цей козел не планує нічого пояснювати.

— Знаю, звучить лицемірно, та якщо ти спиш з іншими, я не зможу, — жестом показую на нього й на себе, — я не... не думаю, що зможу продовжувати це.

Домінік мовчки поглядає на мене, не відступаючи ані на сантиметр, поки я намагаюся не торкатися його члена, змиваючи з його стегон наслідки цього дня. Він тримає травмовану руку якнайдалі від води. Я обходжу його, намилюю мочалкою знизу вгору й наважуюся поглянути на нього крізь струмені води. Усмішки, що раніше сяяла на його обличчі, вже немає: тепер він зосереджено спостерігає. Я підводжуся й закидаю його голову назад, поливаючи волосся кольору оніксу. Вода стікає каскадом вигинами його тіла. Домінік стоїть наді мною, наче втілення самої спокуси.

Бажання ще раз скуштувати заборонений плід надто сильне.

Я ллю шампунь на тремку руку й проводжу пальцями по шкірі його голови, відчуваючи на грудях його дихання. Справжня агонія: бути на

відстані кількох сантиметрів від нього й триматися за рештки власних моральних принципів. Помивши його, я виходжу з ванної, витираюся рушником і беруся неспішно витирати Домініка. Боксери навіть не шукаю, бо знаю, як він полюбляє спати. Із надмірною турботою витискаю пасту на його зубну щітку. Він закочує очі, проте бере її, поки я полощу рота його ополіскувачем. Вийшовши з ванної, відчуваю на собі його погляд, поки поправляю зім’яту постіль. Коли Домінік улягається, я нахиляюсь і цілую його в чоло, знаючи, що йому це не сподобається. Так і є: він сахається від такої материнської уваги, зневажливо зиркаючи на мене.

Я не можу стримати сміху й лоскочу його обличчя носом і мокрим волоссям, щоб дужче дошкулити. Тоді відсуваюся, нависаю над ним і бачу, як сіпаються його губи. Домінік хапає мене за шию та притуляє до себе. Цілує глибоко, спрагло. Стогін зривається з моїх вуст, поки він трахає мене язиком, а потім відсторонюється і збиває подушку.

— Хочеш, я залишуся?

— Я не Шон.

Кивнувши, я йду.

— Якщо знадобиться щось, ти знаєш, де мене знайти.

Його відмова мене зачепила. Я повертаюся коридором до кімнати Шона й бачу, як він перевертається в ліжку, відгортаючи для мене ковдру.

— Як він?

— Усе гаразд.

Шон тягнеться руками до мене, обіймає, і за кілька хвилин я провалююся в сон.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТИЙ

Уранці Шон пішов прогулятися, а я вирішила залишитися й перевірити, як там Домінік. Він весь ранок не виходив зі спальні. Знаю, що йому боляче. Після кількох годин марного очікування на його появу я підіймаюся сходами з провіантом у руках і стукаю в його двері.

— Так? — лунає по той бік.

Я прочиняю двері, щоб туди пройшла чашка кави.

— Кава, чорна, — кажу я, і він забирає її.

Тоді я проштовхую тарілку.

— Яйце пашот. Горох, крижаний.

Останньою просуваю руку.

— Жінка?

Запитання висить у повітрі, як і моя рука.

— Жінка? — розмахую нею туди-сюди, усміхаючись.

Домінік, сміючись, затягує мене в кімнату, сідає за комп’ютерний стіл і садовить мене на коліна. Сніданок ставить біля клавіатури.

Він проводить здоровою рукою вздовж моєї спини й по кінчиках волосся, а я тим часом прикладаю заморожений горох до його зап’ястя. Він здригається від дотику.

— Боляче?

— Збіса боляче.

Його настрій значно поліпшився відучора, і я тішуся.

— Так тобі й треба. Нащо було так скаженіти?

— Важкий характер.

— Ой, та ну-у-у.

— Ну, той вилупок мало не вбив Шона.

— Тоді чудово, що ти зламав йому щелепу.

Западає напружена тиша. Раптом я ніяковію.

— Просто хотіла перевірити, як ти.

Я вже соваюся на ньому, щоб устати й дати Домінікові поснідати, проте він зупиняє мене й зручніше вмощує в себе на колінах. Відтак бере виделку та встромляє в їжу. Я сиджу в його обіймах, огорнута ароматом його чистого тіла.

Роззираюся по кімнаті тепер уже при денному світлі. Розглядаю домашню бібліотеку в нього за спиною — вона займає всю стіну.

— Любиш читати?

— Можна й так сказати.

— Я теж. — Хитаю головою. — Мушу визнати, ви, хлопці, щоразу дивуєте мене.

— Дивуєшся, що ми не якісь селюки зі списком судимостей?

— Це і бентежить, і вражає.

Припущення людей, що, як і я, нічого не знають, допомагають їм ховатися у всіх на видноті. У кращому разі їх сприймуть за двадцятирічних хуліганів, та це не вся правда. Люди вірять у те, що хочуть. Хлопці не заперечують і не борються за свою репутацію, бо так можуть перебувати в темряві. А темрява — це їхній ігровий майданчик.

— Не можу уявити тебе в студмістечку. Тобі подобався Бостон?

— Жилося нормально. — Домінік умочує тост у жовток і кладе його до рота.

Я дивлюся йому через плече, поки він наминає яєчню.

— Смачно?

Він киває.

— Дякую.

— Звертайся. — Я дивлюся на монітор. — Що ти робиш?

— Снідаю.

— Боже. — Я закочую очі. — Не дочекаюся чіткої відповіді.

— Звикай. — Домінік відсуває порожню тарілку вбік і рухає мишкою. Монітор оживає, і на ньому з’являються рядки коду.

— Господи, схоже на Матрицю. Що це таке?

— Не знаю, ти ще не вибрала колір пігулки [14]. — Він і далі дивиться на майже темний екран. Жодного браузерного посилання, нічого. Лише цифри й алгоритми. І Домінік, здається, без зусиль усе це читає.

— Це бекдор [15], — каже він, водячи мишкою.

— Бекдор?

— Чорний вхід туди, де я хочу опинитися.

— Це Даркнет [16]?

Він усміхається кутиками губ, і я почуваюся двієчницею.

— Це моє павутиння.

— Ти павук?

— Так, маю зуби. — Він кусає мене за плече, і я відчуваю пульсацію внизу живота.

— То ти «мозок», так?

— Не лише я.

Знову западає тиша, яка ще дужче зводить з розуму. Домінік розуміє, що я геть не тямлю в тому, що відбувається на екрані, і дозволяє побачити свій секрет.

Досі сидячи боком у нього на колінах, я гладжу руками його кремезну шию та плечі. На Домінікові лише чорні спортивні штани, тому я можу торкатися його будь-де й користуюся цією змогою. Він дозволяє, і я воджу пальцями по його шовковистій шкірі й чітко окреслених м’язах. Відчуваю, як він збуджується піді мною, та не зважає на це й далі клацає мишкою. Потім повертає мене обличчям до монітора й наказує набирати текст. Після душу я вирішила не вдягати вчорашні стрінги, тож нас розділяє лише тканина його штанів, тобто майже нічого. Я гучно дихаю, відчуваючи струм у венах, соски тверднуть після кожного наказу Домініка, яке він промовляє пошепки. У них вчувається ретельно продумана стратегія ходів, і нарешті він задовольняється результатом.

Так минає майже година. Домінік м’якшає від моїх нібито випадкових доторків і водночас залишається зосередженим на своєму. Я ж тим часом лише тремчу в очікуванні. Мої трусики стають вологими. Я крадькома поглядаю на нього, на його темні вії та досконале обличчя. Важко втриматися й не торкнутися його, та Домінік штовхає мене, коли я зупиняюся, змушуючи й далі набирати текст. Мене переповнює бажання. Я вже тану від жаги, коли він шепоче:

— Добре, дякую.

— Прошу.

Я кілька разів вовтузилася в нього на колінах, щоб йому було зручніше, але тепер він, здається, втомився бути мені стільцем. Приголомшена від того, що влаштувала на його колінах, я поволі підводжуся, але Домінік заривається носом у моє волосся і знову пригортає мене до себе. Я глибоко дихаю, і тоді він нарешті помічає свій член у штанях і вологу між нами. Уже хочу заговорити, відчайдушно хапаючись за залишки сили волі, та він випереджає мене:

— Ні.

Я повертаю голову, насолоджуючись хтивістю в його погляді. Це «ні» — відповідь на мої запитання минулої ночі. Ми так і дивимося одне на одного, поки його рука стискає мене за талію.

— Я розумію, що тримаю в руках, знаю, чого вона варта, — шепоче він так щиро, що на мить мені здається, ніби я це вигадала. — Я не підліток, у якого сталася перша ерекція. І навіть тоді я не намагався довести щось за допомогою члена. Минулої ночі я розповів тобі все, що ти хотіла знати. Це твоє рішення, Сесиліє, не перекладай це на мене.

Його слова приголомшують мене. Я кліпаю. Домінік обхоплює мою шию, на моїх губах його різке дихання. Нарешті він цілує мене.

Глибоко.

Так глибоко, що я борюся за наступний вдих, за здоровий глузд, а він усе бере й бере. Я дозволяю йому, відчуваючи, як слабнуть усі мої м’язи. У його поцілунку я втрачаю якусь частинку себе. Його слова підносять мене до небес, поки язик умовляє прожити цю мить разом із ним. Домінік розриває поцілунок і підіймає мою футболку, щоб зняти її з мене. Потім його губи повертаються, ловлячи мій стогін, і ми зливаємося воєдино. Від його дотику я наче сп’яніла. Притуляюся до нього, наші тіла ніби одне, і він задає темп поцілунку. Дихаючи в унісон, ми занурюємося так глибоко, що мені дедалі важче не задихнутися в його обіймах.

Губами, а потім зубами Домінік упивається в мою шию, підіймає мене та скидає штани. Я міцно обхоплюю його член, проводжу від

основи до набряклої голівки, ловлячи його стогони. Він робить поштовхи, а потім прослизає рукою між нами, щоб відчути мою вологу. Стогне мені в губи, пестячи мене між ніг: долонею масажує клітор, а всередину вводить палець. Я голосно стогну, вивільняючись із поцілунку. Його пальці підкоряють мене, і я відкидаю голову, спершись об його шию. Ми доводимо одне одного до нестями. Зненацька Домінік зупиняється й коротко наказує:

— Шухляда біля ліжка.

За мить я схоплююся з місця, дістаю з коробки презерватив і поспішаю назад до нього. Стоячи на колінах і дивлячись йому в обличчя, обхоплюю член рукою, а потім беру до рота. Його стегна різко підіймаються від такого контакту.

— Дідько, — лається Домінік. Я втягую щоки, стискаю його губами й веду по всій довжині, приймаючи дедалі глибше в себе.

Домінік проводить пальцем по моїх губах, а я тим часом глибоко всмоктую його член. Проте жадібність перемагає — і я відпускаю його з гучним цмоканням. Натягаю латекс на його член, підіймаюся, і він розвертає мене, масуючи мій зад і розсуваючи мені ноги. Його пальці ковзають між них і занурюються всередину, щоб підготувати мене. Зрозумівши натяк, я хапаюся за бильця його крісла. Домінік же припасовує свій товстий член — і я повільно сідаю на нього. Через кут проникнення у мене все розтягується.

Я різко охкаю, сівши на нього до кінця. З губ Домініка зривається стогін. Він відштовхується від столу, впирається ногами в підлогу й відкидається в кріслі — тепер я майже лежу на ньому. Домінік штовхає стегнами знизу, щойно я починаю рухатися. Мені перехоплює дух — і я кричу його ім’я.

— Ти, — хрипко відповідає він. Мені цілком достатньо неймовірної пристрасті, що прозвучала в цьому слові. Це все, чого я хочу.

Домінік гладить здоровою рукою мої груди, обхоплюючи їх, а потім ковзає вниз до місця нашого єднання. Його пестощі послідовні, повільні, досконалі. Вони дарують мені неймовірні відчуття, які після того зізнання підносять мене до небес. Це ніби не Домінік.

Але це він.

Насправді він.

Усе тіло напружується, пальці ніг у повітрі згинаються з кожним поштовхом. Мене переповнюють відчуття, коли Домінік ніжно трахає мене знизу, а я труся спиною об його груди. Рухаючи стегнами, зустрічаю кожен його поштовх, а ми обоє зриваємося в бажанні більшого. Він входить глибше, пестить пальцем мій мокрий клітор. Наше дихання — єдиний звук у кімнаті, де ми даруємо одне одному насолоду. Домінік опускає палець нижче, розтягуючи мене ще й ним, і тоді я здригаюся.

— Дом... Б-б-боже...

Я тремчу з ніг до голови, а Домінік кусає мене за плече. Він штовхає стегна вгору, і я сягаю оргазму. Він ніби запрошує мене піддатися цій хвилі. Потрібно стільки сили, щоб продовжувати, але відчуття його плоті, його стогін біля мого вуха розпалюють мене ще більше: я розвертаюся й опускаю руку, щоб узяти його за основу члена.

— Дідько, — стогне він, підіймаючи стегна й утримуючи нас обох над стільцем. Один поштовх, потім іще — і Дом капітулює, кінчаючи з глибоким видихом.

Зачарована, я повертаю голову й приймаю його запаморочливий поцілунок. На скронях волога, тонкий серпанок втоми вкриває нас обох. Насолодившись і відсторонившись, ми просто мовчки дивимося одне на одного. А потім повільно, дуже повільно, він усміхається самими кутиками губ, і я просто млію. Це перша його справжня усмішка для мене. Подумки намагаюся це зафіксувати, знаючи наперед, що ніколи не забуду.

Я підводжуся й іду до ванної по рушник, змочую його теплою водою і повертаюся саме тоді, коли він знімає презерватив. Домінік бере рушник, витирає коліна й натягує штани. Я гадки не маю, що робити після сексу з ним. Очікую на грубі слова й жорстку відсіч, але він несподівано пригортає мене за шию, притуляє до себе й цілує. Я думаю, що поцілунок буде недовгим, та він ніжно припадає до моїх губ — і я жадібно цілую його у відповідь. Ми стоїмо посеред його спальні, цілуючись, ніби вперше. Я проводжу руками по грудях

Доміні́ка й по опуклості в його штанях. Від усмішки не залишається й сліду, коли його сріблясто-сірі очі дивляться на мене, ніби крізь туман.

— Лягай у ліжко.

14 Відсилання на фільм «Матриця», де головний герой вибирає між синьою пігулкою, після якої нічого не зміниться, і червоною, яка відкриє йому правду. — Прим. ред.

15 Бекдор (від англ. back door — чорний вхід) — у термінології IT метод обходу стандартних процедур автентифікації, несанкціонований віддалений доступ до комп’ютера тощо, під час якого можна залишатися непоміченим.

16 Даркнет (від англ. darknet — «темна мережа») — це частина інтернету, яка не індексується звичайними пошуковими системами й доступ до якої можна дістати лише за допомогою спеціального програмного забезпечення або протоколів.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ПЕРШИЙ

Домінік перегортає ще одну сторінку, а я воджу пальцем уздовж доріжки волосся, що веде до його паху, і торкаюся підтягнутого живота. Він сидить спиною до узголів’я ліжка й читає, я ж розкинулася діагонально обличчям до нього. Помічаю назву книжки — «1984» Джорджа Орвелла. У такій позі я провела останні десять хвилин, бо він безсоромно ігнорує мене відтоді, як я вийшла з душу. Надворі вирує шторм, і в Домініковій спальні день здається ніччю. Дощ б’є по даху, а Дом перегортає чергову сторінку. Єдині джерела світла в кімнаті — невеличка лампа біля ліжка й монітор комп’ютера.

— Ти так і читатимеш весь день, ігнорячи мене?

— Ага, — каже він, і на його губах з’являється щось схоже на усмішку.

— Що ж, тоді я маю кращі справи.

Я вже хочу йти, та Дом ковзає рукою по моїй спині й обводить сідниці. Я заплющую очі, згадуючи останні кілька годин у його царстві. Відчуваю кожну клітинку свого тіла, бо мене витрахали до напівсмерті. Та всі приємні відчуття зникають, коли в думках з’являється Шон. Кілька секунд, і мене паралізує провина. Гадки не маю, як вони з Домініком так спокійно ставляться до такого, бо сама я ніколи не змогла б ділити їхні тіла з іншою жінкою. Проте Шона тут немає, і, можливо, саме тому я дозволяю собі такі вільні любощі з Домініком. Намагаюся пригадати його слова того дня на плоті. Але це не втішає.

— Він не сердиться на тебе. І не буде. Але й тобі не раджу тримати зла на нього.

Вітер гуляє навколо будинку.

— Він іще не повернувся. Минуло вже кілька годин, надворі негода. Як гадаєш, із ним усе гаразд?

Домінік перегортає ще одну сторінку, читаючи з блискавичною швидкістю.

— Знаєш, ігнорувати пряме запитання — нечемно.

— Це дурне запитання. Я не відповідаю на дурні запитання.

— Ти рідкісний покидьок.

Широка усмішка.

— Рідкісний покидьок, із яким ти, здається, ніяк не перестанеш трахатися.

— Хто б казав. — Я проводжу пальцем по поясу його штанів. Мабуть, він уважає недоречним читати голяка. — За що ти мене ненавидів?

Він переводить погляд зі сторінки на мене.

— А хто сказав, що вже тебе не ненавиджу?

— Я. — Сідаю на нього, вихоплюю книгу й кидаю її за спину. Його очі спалахують від роздратування. Я ж нахиляюся нижче, нависаючи над ним, кладу руки йому на плечі й притискаю його до ліжка. — І якщо це хоч трохи схоже на побачення, то розмова зараз не завадить.

— Побачення, — сухо хихоче він, і це мене зачіпає. — Це не про мене.

— Знаю, знаю, ти не Шон.

Домінік різко зиркає на мене.

— Так, не Шон.

— Тоді розкажи мені, хто ти.

— Ти знаєш.

— Відлюдькуватий фанат комп’ютерів та інтроверт із жахливими манерами й чудовим смаком у музиці. Це ж ти був диджеєм на вечірці, з якої вигнав мене?

Він киває.

— Так, я тоді працював.

— Поки мене не побачив?

Знову киває.

— У тебе колись була дівчина?

— Коли я був молодшим і гадав, що мокра вагіна — то друге пришестя Христа.

— А закохувався колись?

Тиша.

— Це не дурне запитання.

— Дурне, якщо для тебе кохання не має значення.

— І чому кохання не має значення?

— Бо воно мене не цікавить.

— А що тебе цікавить?

— Книжка, яку я читаю.

Я розчаровано встаю з його колін, підіймаю книгу й віддаю йому. Домінік повертається до читання, а я йду до дверей.

— Візьми одну, — промовляє він, коли я виходжу з кімнати.

— Що взяти?

Він киває в бік полиць.

Я роздратовано тру обличчя долонями.

— Ти мене до сказу доводиш.

Підходжу до полиці й оглядаю Домінікову колекцію. Очі зупиняються на знайомих назвах.

— У тебе тут цілий відділ романтики. — Я хихочу й беру книжку з полиці. Щойно розгортаю її, на підлогу падає чек. У ньому зазначено десять позицій, на які він витратив сотні доларів, бо вибрав дорогі тверді палітурки, а не м’які. — Ти їх лише недавно придбав?

Придивившись уважніше, помічаю, що більшість із них — романтичні твори моїх улюблених авторів. Іще Домінік купив кілька трилерів та історичних книжок. Усі вони були в списку на закладинці, яку я залишила в спальні. Він, мабуть, зазирнув до моєї кімнати, поки був у мене вдома, а Шон тим часом відвернув мою увагу.

— Ти нишпорив у моїх речах?

Він не зводить очей із книжки.

Це дурне запитання. Відповідь очевидна, та я нічого не можу із собою вдіяти.

— Ти купив їх для мене?

Тиша.

Я знову наче здіймаюся в небеса, а Домінік просто читає, вдаючи байдужість. Але тепер я знаю, що йому не однаково, і це все змінює.

Під цією маскою ховається чоловік, якому я не байдужа — справді не байдужа.

Він перегортає ще одну сторінку й підтягує вільну подушку ближче до свого плеча. Домінік хоче, щоб я лягла й читала разом із ним. Як це чудово — провести день у негоду, скрутившись у кубельці поруч із прекрасним чоловіком і загубившись серед книжкових сторінок.

За кілька годин Домінік уже читає наступну книжку, а я поринула в еротичний трилер. Важко дихаю, гортаючи сторінки, а тіло млоїть від бажання. Запах Домініка огортає мене, коли я простягаю руку й обережно гладжу його груди. Ми так і сидимо, час від часу пестячи одне одного. Бажання пронизує мене на сцені, де все вибухає від напруження між героями. Аж тут відчуваю його поцілунок на животі. Відриваюся від сторінки, коли він рвучко стягує мене на край ліжка й розводить мої ноги.

Я хочу відкласти книжку, але Домінік заперечує.

— Читай далі.

Він опускає голову, а я намагаюся повернутися до сторінок. Дом прослизає язиком у моє лоно. Він лише починає пестити клітор, а я вже майже кінчаю. Впустивши книжку на груди, я зариваюся руками в його волосся, та він зупиняється й поглядом віддає мені чіткий наказ. Тоді я знову беру книжку й намагаюся прочитати той самий абзац уже втретє, відчуваючи тремор у стегнах. Домінік занурює в мене пальці саме тоді, коли головний герой входить у героїню, схопивши її за волосся та розпалюючи хіть брудними слівцями. Текст розпливається перед очима через натиск Домініка, бо цієї миті мене більше цікавить власна історія.

Він обхоплює губами клітор, щосили його всмоктуючи. Я мало не впускаю книжку. Глянувши на нього, відразу забуваю про його наказ.

— Дом, — благаю я, коли він зовсім зупиняється й не думає рухатися з місця. Лише коли я хапаю книжку, він відновлює солодкі тортури: проводячи пальцями по моїй вульві, розсуваючи статеві губи, а потім нахиляє голову й торкається язиком клітора.

З кожним його дотиком я стаю надчутливою, кінчаю й майже божеволію. Потім чую, як рветься упаковка від презерватива. Домінік

повільно входить у мене й за лічені секунди дає фору книжковому герою, трахаючи мене з безжальним завзяттям.

Після кількох таких поштовхів я жбурляю книжку в інший кінець кімнати, бо літературний фінал мене вже не цікавить.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ДРУГИЙ

День у ліжку Домініка видається цілком несподіваним і блаженним. Ми вирішуємо влаштувати невеличкий пікнік на ковдрі, замовивши тайську їжу, а потім закурюємо скручений ним косяк. Ситі й накурені, просто лежимо, слухаючи й обговорюючи *Pink Floyd*. Домінік захоплено ділиться думками про тексти деяких пісень, у яких бачить прихований сенс.

Ми дивимося на стелю, ледве чутно торкаючись руками. Вікно відчинене навстіж, музика змагається зі зливою: хто гучніше.

Це один із найкращих днів у моєму житті. Домінік поряд, взаємні дотики, шалені поцілунки, нескінченний секс, розмови, сповнені сміху та щира усмішка Домініка, якою він час від часу мене обдаровує. Цей день напрочуд душевний. Дом дозволив мені зазирнути у свій світ. Як і Шон, він геть не той, ким я його уявляла. За його яскравою, але неприязною зовнішністю ховається щось набагато більше. Він такий самий ідеаліст, як і Шон. І в розмовах я помічаю їхній вплив один на одного. Заздрю їхній довірі. Коли вчора ввечері Шон сказав, що понад усе йому потрібна моя довіра, я гадала, що зрозуміла його. Та Домінік допоміг зрозуміти насправді, давши кілька коментарів щодо свого друга. Почасти це тішить мене — не лише через їхню взаємну підтримку, а й через суто мої, егоїстичні мотиви.

Можливо, вони вільно діляться мною не лише через почуття до мене, а й через взаємні любов і повагу.

А може, я просто шукаю виправдань собі та своїй участі в цьому.

Хай там як, взаємні любов і повага очевидні в їхніх взаєминах, їхньому братерстві й переплетених долях.

Пісня «Wish You Were Here» долинає з блютуз-колонки на його столі, музика огортає нас, і мене проймає сентиментальність. Я беру Домініка за руку й повертаюся до нього обличчям. Він дивиться в стелю.

— Ти мене не ненавидиш. — Я стверджую, а не запитую, проте він ігнорує це. — І це справді побачення. Ти теж на мене дивишся. Постійно. І ти не такий жорстокий і страшний, яким хочеш здаватися.

Тиша. Наче він не чує моїх слів.

Мудак — це на все життя.

— Та й добре, — погоджуюся я сама із собою. — Сьогодні був дивовижний день, з тобою приємно читати. — Я хихочу, бо під кайфом, бо із цим чоловіком і трави не треба, бо я щаслива. Перевертаю його руку та проводжу пальцями по долоні. Озирнувшись, помічаю, що Дом стежить за моїми рухами, а потім дивиться мені в обличчя. Він не звик до простих пестощів, і це засмучує мене. Ми лише дивимося одне на одного кілька секунд, і я промовляю:

— У дощові дні я твоя, Домініку. Якщо ти цього захочеш.

— Тут часто дощить, — відповідає він за мить.

— Я не проти. Але в сонячні дні я із Шоном.

— Правила суперечать…

— Ні, це не правило. Це прохання, — уриваю я, шукаючи його очі. — Мені просто потрібна певна ясність. Але я хочу дощових днів, дуже хочу.

Домінік злегка кусає нижню губу, а я подумки зберігаю цю картину в пам’яті.

— То ти з нами?

Я опускаю очі, відчуваючи напруження в повітрі.

— Не знаю.

— Усе дуже серйозно, — попереджає він. — Не применшуй значення того, що відбувається.

— Я не применшую.

— Добре.

Я хочу сказати щось іще, та завмираю, бо чую крізь прочинене вікно Шонову «Нову». Метушуся, збираючи сміття та інші докази того, чим ми займалися впродовж дня. Хапаю пакет зі смітника біля столу Домініка й викидаю туди їжу з ресторану та порожні пляшки з-під води.

Моє серце, відчуваючи провину, шалено стукотить, поки я бігаю кімнатою під поглядом сталевих очей.

Поглянувши на Домініка та його стиснуті щелепи, зустрівшись із його холодним поглядом, розумію: його дратує, що я йому не вірю. Не вірю Шонові. Досі не усвідомлюю, що мені тут нічого не загрожує. Знітившись, я зав’язую пакет саме тоді, коли Шон підіймається сходами по ковроліну. Він зазирає всередину крізь напіввідчинені двері. Змоклий із ніг до голови, вітає мене радісною усмішкою.

— Привіт, Цуценятку.

— Привіт, — вітаюсь у відповідь та опускаю очі, щойно він підходить ближче.

Я так не можу. Не можу.

Проте якщо це правда, то чому ж здається, що моє серце все витримає? Тіло легко піддалося цій ідеї, але подумки я ще перебираю всі можливі наслідки.

Це їхні слова, вчинки й реакції заспокоюють мій мозок, а не мої думки. І колись усе має змінитися, якщо нам вдасться бути разом.

Шон терпляче чекає, та я ніяк не можу глянути на нього. На мені лише чиста футболка Дома — одразу видно, що я тимчасово перейшла на інший бік, в інше ліжко.

Я відповідаю єдиною прийнятною фразою, яку видає мій мозок:

— Тебе не було вічність. Розважився сьогодні?

— Так, чудово прогулявся, а потім мав деяку роботу. А ти?

Я лише киваю, емоції застрягають у мене в горлі. Не знаючи, як діяти, вирішую не озиратися на Домініка, аби не бачити його реакції на ситуацію. Після ще однієї миті болісного мовчання Шон бере мене за підборіддя й хитає головою. А тоді нахиляється та цілує мене. Його вуста м’які, а від його аромату сльозяться очі. Він відсторонюється.

— Досі намагаєшся примиритися з дияволом?

Я похмуро киваю.

— Дуже цього хочу.

— Я весь твій, Сесиліє, — ідеальні слова від ідеального чоловіка, якого я вже, здається, і не заслуговую. Він киває Домінікові через моє плече й шепоче: — Добраніч, друже.

Я хочу щось сказати, та він уже зачинив двері з іншого боку, залишивши мене в кімнаті з Домом.

Я непорушно стою, шокована. Потім обертаюся й бачу, що Домінік дивиться на мене. Він підтягує вільну подушку ближче до свого плеча. Я лягаю до нього в ліжко, й мої губи розпливаються в усмішці. Він вимикає світло й тягнеться до мене.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ТРЕТІЙ

— Ось ця, — каже Лайла, коли я виходжу з роздягальні й стаю перед дзеркалом на весь зріст. Тесса, власниця магазину, киває на знак згоди з-за каси, а я тим часом оцінюю себе в блідо-жовтій літній сукні, що облягає кожен мій вигин. Я засмагла завдяки прогулянкам із Шоном, і в сукні такого кольору моя шкіра здається темнішою, а синява в очах — яскравішою.

— Так, ця.

Лайла хитро всміхається та нахиляється, щоб не почула Тесса.

— І для кого вона?

— Для Шона. Хочу зайти до нього й приготувати щось для хлопців перед вечірнім феєрверком.

Вона перебирає вішаки, широко всміхаючись.

— Якби я так не кохала свого гівнюка-нареченого й не бачила, як росли ці двоє придурків, то приревнувала б.

Лайла значно старша за мене — їй нещодавно виповнилося тридцять, та я не замислювалася про її вік під час наших попередніх розмов. Як мені відомо, вона в братстві із самого початку. І тут вона вірна до кінця. Останніми тижнями ми проводимо дедалі більше часу разом. Вона єдина людина, окрім Тайлера, яка знає мою таємницю-усмішку на недільному бранчі.

Таємницю, що я в поліаморних стосунках.

У них я почуваюся дивно й чудово, бентежно й жахливо водночас.

Чую, як у сумочці в кріслі біля роздягальні дзвонить телефон, і відхиляю Fact Time із мамою. Я ховаюся від неї, як від чуми, бо не хочу ділитися ні своїм особистим життям, ні жодною подробицею того, що загалом відбувається. Від початку статевої зрілості й дотепер глибоко в душі я засуджувала її за те, що вона ділилася історіями про свою розбещеність, але зараз я їй не суддя. Мені геть не подобалося, що вона була більше подругою, а не мамою. Усе це неправильно. Не

варто картати її за це тепер, коли я вже все розумію. Але хочеться вірити, що в мене інші обставини. Інші стосунки. Дістаючи з гаманця банківську картку, я простягаю її власниці крамниці, яка догоджала нам, відколи ми туди зайшли. Так я ніби намагаюся позбутися почуття провини. Тієї ж миті бачу повідомлення:

Я лише хотіла побачити тебе. Перестань ігнорувати мої дзвінки. Що відбувається? Зателефонуй мені, або я виїжджаю з Атланти СЬОГОДНІ ВВЕЧЕРІ.

Я швиденько набираю відповідь:

Вибач. Зателефоную пізніше.
Ти так і минулого тижня казала.

Зателефоную. Обіцяю.

Щойно Тесса проводить товар через касу, Лайла обрізає бирку. Сукня дорожча за будь-яку іншу річ у моєму гардеробі, та завдяки Шонові я тепер купую лише в місцевих крамницях. А отже в цьому бутику в центрі міста я плачу на тридцять доларів більше й даю прибуток місцевій економіці, підтримуючи малий бізнес.

Проте щойно ми з Лайлою увійшли до крамниці й узялися придивлятися до цінників, я помітила в поведінці Тесси та її очах, сповнених надії, справжній страх. Було очевидно, що вона відчайдушно потребує покупців, і мені стало приємно, що я купую сукню. Але водночас сумно, бо з покупцями тут біда. Поки мені вибивають чек, я дізнаюся, що Тесса успадкувала магазин після смерті бабусі й зробила ребрендинг, вклавши все до останнього цента в оновлення крамнички. Ця дівчина не набагато старша за мене, і я щиро співчуваю, коли вона розуміє, що ділиться зайвим, а її голос видає сильні емоції.

Я вирішую розповісти про це Шонові. Не для того, щоб похвалитися покупкою в цьому бутику. Просто знаю, що він зможе чимось зарадити. Щоквартал для місцевих крамничок у Тріпл Фолз настає свято. Здебільшого для тих, що належать родичам членів братства, яке

допомагає бізнесу хоч якось виживати. Про це я дізналася того дня, коли мене втаємничили в їхній світ.

Як мені й обіцяли, я отримала відповідь на ще одне нагальне запитання. Ченцем виявився Тайлер. З’ясувала я це того дня, коли нам із ним доручили роздавати чеки тим компаніям. Шон не хотів, щоб я таке пропустила. Наприкінці дня стало зрозуміло чому: він хотів, щоб я сама побачила, чому вони це роблять.

Я ридала весь день — під час і після нашого завдання. Власники крамниць заходили до нас зі сльозами на очах. Із їхніх вуст лилися слова вдячності, коли вони приймали кошти.

Та все це було лише прикриттям для Домініка.

Усе це стало можливим саме завдяки йому та його комп’ютерній магії. Звідки бралися гроші? Від великих корпорацій і банків, що викачують кошти з акціонерів і працівників, які навіть нічого не підозрюють. Корпорацій і банків, які ніколи не повідомлять про крадіжку, остерігаючись потрапити під пильний нагляд влади. Влади, яка керує й ухвалює остаточне рішення.

Грабувати злодіїв найлегше.

Я часто запитувала Шона про його плани щодо компанії мого батька. Він щоразу змінював тему, уникаючи відповіді, тож я не здивуюся, якщо зрештою батько зазнає справедливої розплати.

Це може вплинути й на них, та мої хлопці надзвичайно обережні. Бо небезпека може загрожувати не лише їхнім друзям і родичам, а й їм самим.

Мені невтямки, як їм удається уникнути покарання, проте вони роблять це вже доволі довго. Шон стверджує, що з іншого боку це теж триває давно. Або уряд накладає величезні штрафи на злочинців із білими комірцями, або хтось дає хабаря якомусь чиновникові, щоби замести сліди. Нікого не притягають до відповідальності, й ніхто по-справжньому не платить за свої злочини.

Я цілком погоджуюся із Шоновою логікою, тому почуваюся щасливою, знаючи їхній секрет.

Окрім цієї інформації, Шон не сказав ані слова про бізнес братства, — очікує на моє рішення. А я не кваплюся. Вони тримають мене на

відстані й не відповідають більше на жодне запитання, доки я не присягну на вірність їм. Тайлер рідко буває вдома, якщо буває взагалі, і ні він, ні Шон, ні Дом не говорять чому. Як я знаю, він іще чотири роки служитиме в запасі. Тож припускаю, що Тайлер теж бере участь у справах братства. Він нечасто з’являється навіть у гаражі. Тому коли я приходжу туди, найчастіше зустрічаю там лише двох моїх чоловіків.

Від них я постійно чую повчання. Я досі не вирішила остаточно, та це не заважає їм висловлювати свою думку. Домінік теж це робить. Щоразу, прокидаючись у їхньому будинку та спускаючись сходами, я йду робити їм каву, поки вони дивляться ранкові новини на всіх каналах. Обидва зосереджуються на одних і тих самих моментах та одночасно кажуть «Фігня!». Замість футболу вони обговорюють політику й ніколи не дискутують. Якби я щодня не вивчала відмінностей між ними, то подумала б, що Шон і Домінік — це одна людина.

Проте в багатьох аспектах вони — наче день і ніч, темна хмара й золоте сонце. Бажання порівнювати їх не уникнути. Я перестала картати себе за це ще після першого тижня.

Я ніколи не бувала в стосунках з двома чоловіками одразу, тому на мене звалилося стільки справ, що часом я просто не встигаю. Якби не почувалася щасливою з ранку до ночі, то, мабуть, піддалася би впливу свого внутрішнього критика, що постійно кричить: «Хвойда!». Я відганяю ту наволоч, як комара, бо впевнена, що чимало жінок, якби лише змога, аж бігом стрибнули б до них у ліжко, купалися б у їхньому коханні, а потім змагалися б за можливість бути з ними.

Того дня на озері я вперше й поки що востаннє дозволила розділити себе двом хлопцям, переступивши через власні принципи.

Ось так усе й закінчилося для мене.

Боже, я ніколи не забуду той день.

Не тому, що мені не сподобалося. Навпаки. Я дістала неймовірну насолоду. Однак моя совість зіпсувала всю романтику.

Ці двоє перевернули мій світ, зробили його яскравішим. Звуки тепер видаються приємнішими, а життя — вартим того, щоб жити. У снах я бачу сонячні дні, кокосовий лосьйон і довгі цілунки, сонячні опіки,

водоспади й зітхання, після яких знесилені тіла падають на м’які подушки. В інших снах — дощові дні, сторінки книжок і фільми дев’яностих, сирний попкорн і ковдри, що пахнуть лавандою, важке дихання та стогони між блискавкою в небі та тремтінням землі.

Проте мої сни — моя реальність, і цим я живу.

Жахливі зміни на заводі вже не турбують мене. Я сумлінно працюю, усміхаючись, як Сельма. Відсутність батька більше не впливає на мене, бо тепер я знаю: у світі ще є хороші чоловіки. Віддані. Вірні. Хоча насправді їх можна назвати злодіями, адже вони вкрали моє серце.

Я закохалася в них обох.

У двох чоловіків, які обожнюють мене, цінують і поважають. Для яких не має значення, у чийому ліжку я ночую. Які дивляться на мене із жагою та любов’ю. Хоча це тільки Шон — Домінік лиш іноді поглядає на мене, а під час останньої зустрічі грюкнув дверима просто в мене перед носом. Я лише зазирнула до нього в кімнату й ледве встигла вийти, щоб мене не придавили. Я намагалася не брати цю ситуацію до серця, та програла в цій битві. Ми посварилися, а він про це навіть не підозрює. Проте я цього не боюся.

Цей покидьок такий примхливий.

***

Лайла всміхається до Тесси, поки та пакує сукні й щиро дякує нам обом.

Ми перезираємося, щойно виходимо з крамниці.

— Я розповім йому, — кажу я, коли ми перетинаємо площу, прямуючи до Лайлиного пікапа.

— Не сумніваюся.

— Це так сумно.

Вона киває.

— Круто, що ми можемо допомогти, ну… — я прикушую губу, — ти зрозуміла, про що я. — Ми відаємо у величезну машину Лайли. Вона

роззирається, виїжджаючи з Мейн-стріт.

— Яким було твоє дитинство тут?

— Непоганим. Я радію, що лишилася після коледжу. З роками почала сприймати це місто інакше.

Я розглядаю метушливу площу, наче це картина самого Нормана Роквелла.

— Розумію.

— Як не любити маленькі містечка? — тихенько промовляє Лайла й обертається до мене. — Гадаєш, ти врешті житимеш в Атланті?

— Якщо чесно, не знаю. Поки що не маю планів, окрім вступу до Університету Джорджії.

Лайла володіє невеликим салоном на околиці міста й майстернею з ремонту меблів. Майже весь ранок ми були на розпродажу старих речей, доки вона не знайшла те, що шукала.

Лайла їде до будинку мого батька, звідки забрала мене сьогодні вранці. Я ночую вдома принаймні двічі на тиждень, щоб трохи побути на самоті, та це не дуже допомагає. Сни тепер запам’ятовуються ще чіткіше, ніж раніше.

— Про що ти думаєш?

Я червонію.

— Не уявляю, що робити.

— Бути щасливою — це нормально, Сесиліє. Ти не мусиш перепрошувати за усмішку. Не знаю, хто тебе цього навчив.

Я дивлюся на Лайлу, яка тримає руку на кермі й підморгує мені.

— Я закохалася в них.

Вона широко всміхається.

— Знаю.

— Гадаєш, вони теж знають?

— Ти їм не сказала?

— Ні. Ти перша людина, якій я зізналася.

— Приємно чути.

— Я не можу обговорити це з мамою чи найкращою подругою, розумієш? Вони не зрозуміють. А ось ти — розумієш, і я вдячна за це.

— Повір, тобі не варто розповідати їм усього, що відбувається.

— Знаю, я й не хочу. — Я набираю довге повідомлення мамі, обіцяю зателефонувати їй й кидаю телефон у сумочку.

— Ти колись шкодувала про свій вибір?

У нас із Лайлою не було розмови власне про братство, бо такі правила.

— Звісно. Божеволіла тисячу разів. Коли думала, що ми з Денні розійдемося, ставало ще гірше. Проте я на крок попереду від нього. Я тут із самого початку, уже заслужила довіру. Але тривога… — вона хитає головою, — дідько, вона справді може виснажувати.

— Брати все до серця — небезпечно, так?

— Люба, зараз і дихати небезпечно.

— Теж правда.

— Пам’ятай, ти можеш підпустити їх ближче, якщо сама цього захочеш. Усе залежить від тебе. Проте я завжди підтримаю тебе, люба. Особливо коли йдеться про тих двох придурків. — Вона широко всміхається. — Домінік останнім часом здається більш урівноваженим.

— У нього зараз неприємності.

Лайла повертається до мене й дивиться із застереженням у блакитних очах.

— Ніколи не втрачай пильності, окей? З одним упоратися важко, а тобі доводиться робити це з двома.

Я усміхаюся.

— Так, гаразд. І дякую за зачіску, — проводжу я рукою по волоссю. Лайла зробила мені стрижку й пофарбувала в темний колір.

— Прошу. Розкажеш про сьогоднішній вечір? А я заберу тебе до Едді наступного тижня. Мені не завадить дівоча вечірка.

— Домовилися.

Вона від’їжджає. Я забігаю крізь вхідні двері й підіймаюся сходами, перевзуваюсь і залишаю телефон у кімнаті, а потім фарбую губи блиском. Уже йду назад, подумки плануючи день, і бачу Романа, що стоїть унизу біля сходів і чекає на мене. Я завмираю. Батько вдягнений у буденний одяг, у руці в нього недопита склянка джину.

Я поволі спускаюся, а він дивиться на мене скляними очима. Та склянка точно не перша за день.

— Ти ще тут живеш?

— Іноді, — чесно відповідаю я.

— Я знав, що ти поїдеш на вихідні, тож повернувся додому вчора ввечері.

Я суплюся, стискаючи перед собою сумочку.

— Я не отримала листа.

Він нахиляє склянку, насуплюючи брови.

— Я гадав, що в цьому немає потреби. Потім побачив, що тебе немає вдома, і подумав, що ти маєш якісь плани.

— Так, у мене є плани.

Я підходжу ближче, і батько киває мені. Ця розмова неприємна від початку до кінця. Навіть коли він у повсякденному одязі, його вигляд лякає.

— Ти щось хотів?

Роман ковтає ще джину й прокашлюється.

— Хотів повідомити, що сьогодні на заводі оновлюватимуть систему кондиціювання. Я також розглянув інші озвучені тобою проблеми, їх уже усунули. Бухгалтерія роздасть додаткові квитанції про зарплату в наступний платіжний період.

— Дякую, — насторожено відповідаю я. У його статурі помітна нерішучість. Він сто вісімдесят сантиметрів на зріст, але сприймається, як хмарочос.

— Очевидно, ти вже тут звикла, тому, якщо не заперечуєш, я залишуся у квартирі. — Його очі ніби благають, сподіваються, що я заперечу, та вже запізно.

— Не заперечую. Це все?

Кивнувши, батько опускає очі й відходить трохи далі, щоб я змогла пройти повз нього. Я вдячна. Проминаю половину фоє й чую його голос:

— Не повторюй її помилок.

Озираюся й зиркаю на нього.

— Тобто?

— Хто ж іще попередить тебе, як не її найбільша помилка? — Він робить добрячий ковток із кухля, осушуючи його. Дивиться на мене

своїми глибокими, наче море, очима й іде до свого кабінету, зачиняючи за собою двері.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ЧЕТВЕРТИЙ

Я сиджу на кухонному столі в новій улюбленій літній сукні. М’ясо, яке я приготувала з такою любов’ю, вже геть холодне. А я гортаю чергову сторінку нової книжки. За кілька годин після запланованого побачення чую, як стишується ревіння «Нови» Шона, і за хвилину він заходить до будинку. Не відриваючись від книги, я підношу до рота шматочок літеплого кавуна, а він стоїть на порозі кухні, роздивляючись мене і спостерігаючи, як я кусаю солодкий плід.

— Чекаю на твої пояснення, Робертсе, — бурчу я після тривалого мовчання, позираючи на нього з-за книги й гойдаючи ногами.

Він дивиться на обкладинку. «1984».

— Мені подобається, що ти читаєш її, а не те, що зазвичай.

Я перегортаю сторінку і, копіюючи манеру Домініка, відповідаю значно холодніше:

— Не критикуй любовні романи. З останнього я дізналася, як грати в пасьянс, виписала рецепт барбекю, яке приготувала сьогодні, а також вичитала, як довести себе до справжнього оргазму, тобто в усіх цих трьох речах ти мені не потрібен. Я цілком можу розважати себе сама. Я вирішила прийти сюди в цій сукні та приготувати для тебе їжу. Та це рішення, як і решту, можна змінити.

Його широка усмішка дуже дратує.

— Маєш чудовий вигляд.

Я кусаю ще кавуна, відкладаю книжку й неприязно дивлюся на Шона. Тим часом він іде до мене у своїх темних джинсах і білій майці. Аромат кедру й сонячного тепла наче огортає мене, коли він нахиляється, щоб відкусити шматочок.

Я різко забираю кавун.

— Візьми собі сам.

— Я хочу твій шматочок.

— Дідька лисого. Мій шматочок я відрізала ще шість годин тому.

Він зітхає, позою виказуючи втому.

— Зараз я хочу лише шматочок кавуна й мою жінку.

— Перехочеш.

Насупившись, Шон відступає, а потім розвертається й дістає з холодильника пиво.

— У мене була купа справ. І ти ж знаєш, я не мав із собою телефона.

— Маячня.

Він хитає головою.

— Маячня — твоє переконання, що «Старший Брат» — лише назва шоу.

— Ти серйозно? Справді хочеш викривити факти, щоб лекцію мені прочитати?

Я роблю великі очі, а він дивиться на мене із засторогою.

— Старший Брат спостерігає, я знаю, Шоне. Я знаю, — закочую очі. — Ти такий параноїк.

Він робить великий ковток пива та глузливо хитає головою.

— Ні, я просто обережний, — м’яко заявляє він. — А зарозумілість нас до добра не приведе.

— Не думаєш, що поводишся трохи безглуздо? — Я дивлюся на книжку й підіймаю її. — Тобі не здається, що тут мало спільного з реальністю?

— Це ж художня література, тож, звісно, тут мало реальності, — огризається він і стискає щелепи, його голос сповнений сарказму. — Ні, ніхто масово та глибоко не промивав би мізки в реальному житті. За винятком хіба маленького інциденту, який ми назвали Голокостом, — тоді довбаний божевільний стратив мільйони людей.

— Ти ж розумієш, про що я. Це Тріпл Фолз, а не нацистська Німеччина.

— Ні, не розумію. Ти не повіриш, доки не побачиш, — ось що безглуздо.

— Перепрошую, та я гадаю, що уряд має важливіші справи, ніж прослуховувати тебе.

Шон спопеляє мене поглядом.

— Прослуховують усіх. Кожного. Уряд записує кожну розмову на кожному клятому пристрої, і крапка. Можливо, я посміявся б, якби був якимось дурбецалом, чий єдиний злочин — це запис домашнього порно з найкращою подругою дружини. На таке лайно ніхто не звернув би уваги, окрім самої дружини. Але тобі ж видніше. — Він примружується. — Колись помічала, що в стрічці новин з’являється реклама чогось, про що ти говорила з кимось віч-на-віч?

Я шкодую про сказане.

— Саме так. Цього доказу будь-якій людині, якій є що приховувати, мало би бути достатньо, щоб зрозуміти: технології — це загроза. Усі в небезпеці. Нашу інформацію регулярно продають лише через нашу ж потребу в її споживанні. У цьому сенсі ми всі — наче сарана. Проте це лише половина проблеми. Цифровий відбиток пальця, який ми залишаємо, містить у собі набагато більше, аніж просто інформацію про наші покупки. Він також повідомляє про те, що ми продаємо. Це лише довбані сигнали. Тож, Сесиліє, безглуздо, що ти не віриш, допоки не побачиш.

— Як скажеш. — Я зістрибую зі стільниці. — Мушу визнати, це ідеальне виправдання, так? «Я таємний агент», бла-бла-бла. Вечеря в холодильнику. Я йду спати.

Холод у його голосі зупиняє мене.

— Ти збіса легковажно ставишся до того, що надзвичайно важливо для нас із Домом. Я тобі вже докладно пояснював. Якщо ти вважаєш мене таким божевільним, що відмовляєшся вірити в те, що я роблю, то якого біса ти ще тут?

Я ковтаю клубок у горлі через лють у його тоні.

— Я не те щоб не вірю тобі, просто…

— Тобі постійно хочеться вказати мені, що я, на твою думку, клятий ідіот. Ти ж розумієш, що станеться, якщо я все-таки маю рацію? — Його голос тремтить від гніву. — Знаєш, що трапляється з птахами в клітці?

Я ще ніколи не бачила його таким розлюченим і вже гірко шкодую про свої слова.

Виставляю руки перед собою, щоб заспокоїти нерви.

— Шоне, я вважаю, ти чудовий, але...

— Я не довбаний шизофренік, Сесиліє. Домінік теж визнає ці правила. Гадаєш, він теж поводиться безглуздо? А як щодо Тайлера? Він теж? Ти вмикала ці кляті новини останнім часом? Що ще тобі потрібно побачити, щоб повірити?!

— Ні, я просто...

— У всього, що я роблю, є причини. Я пояснював це не раз. Сьогодні мої справи були такими ж важливими, як і вчора, і позавчора.

— Шоне. — Ступаю крок уперед, розуміючи, що мені геть не до вподоби його лютий погляд, уперше в житті спрямований на мене. Він схрещує руки, забороняючи мені підійти ближче.

— Просто... я пів дня провела на кухні, бо хотіла приготувати для тебе вечерю. Ти міг би хоча б щиро вибачитися.

— А, так це через вечерю, яку я пропустив? — Він обертається, ривком відкриває холодильник і хапає свою тарілку. Зриває фольгу, дістає виделку із шухляди і вкидає м’ясо до рота. — Дуже смачно. Тепер задоволена?

Мені на очі навертаються сльози. Шон жбурляє тарілку через усю кухню, й вона розбивається в раковині.

Саме тепер я усвідомлюю, які слабкі мої аргументи. Шон дивиться на мене й розчаровано хитає головою.

— Я думав, ти віриш у мене. Та брешеш ти вже набагато краще.

— Ти знаєш, що вірю. — Я ступаю крок до нього, та він сахається від мого дотику й холодно зиркає на мене.

— Якщо ми вже сваримося через довіру, можливо, нам варто взагалі нічого не обговорювати.

— Що? — Кожне слово ранить мене фізично, наче сильні удари, які я відчуваю аж у пальцях ніг, у нігтях із свіжим педикюром.

— Ми. Залишмо це на потім. Нам краще припинити все.

— Маєш на увазі розійтися? — Очі вмить наповнюються слізьми. Саме тоді я усвідомлюю, що кохаю його.

Він кидає мене, бо я влаштувала концерт.

Я заслуговую на це. Я зайшла надто далеко, образивши його так, що вибачень буде замало. Мені немає виправдання.

— Так, я маю на увазі розійтися, — незворушно промовляє він, дивлячись на мене.

— Н-н-не роби цього, не треба, я просто розлютилася.

— Немає значення. Злість — це не виправдання. Я не можу дозволити собі бути з людиною, яка не вірить у мене й у те, що я роблю. З тобою я поставив на карту все, але тепер розумію, що ти ще надто юна.

— Не треба, Шоне, не треба. Ти ж знаєш, я тобі вірю.

— Ні, не віриш, — огризається він. — Не так ти віриш. Іди додому, Сесиліє. Між нами все скінчено.

— Я не маніпулюю й не принижую тебе, Шоне! Я злякалася! Раптом із тобою щось трапилося? — Мої щоки обпікають сльози. Він стоїть за кілька метрів від мене, та зараз така відстань здається цілим океаном. — Ти останнім часом мало буваєш зі мною, я просто скучила... Будь ласка, забери свої слова назад.

Він хапає своє пиво зі стільниці й випиває все до дна. На його обличчі жодної емоції. Шон відштовхнув мене.

Я відмовляюся вірити, що це кінець. Між нами сталося забагато всього. І дарма я весь цей час не зізнавалася у своїх почуттях до нього. Свідома того, що це може бути вперше й востаннє, я відкриваю йому душу.

— Я кохаю тебе, — шепочу крізь сльози. — Я зовсім не вважаю тебе божевільним. Я засмутилася, бо сиділа тут годинами, фантазуючи, як скажу, що кохаю тебе. Та натомість розсердилась і наговорила дурниць, хоча не планувала. Я довіряю тобі. Я дуже вірю в те, що ти робиш. Я вважаю, що ти чудова людина.

Шон відводить погляд убік і грюкає пивом об стіл. Піна бризкає з пляшки.

— М-мені дуже шкода. Я піду.

Я взуваю босоніжки й хапаю зі столу сумочку. Очі печуть від сліз, та я намагаюся контролювати себе, принаймні щоб дійти до машини. Оминаю сходи й підходжу до виходу, аж тут відчуваю спиною його груди. З мене виривається плач, і тоді Шон обертає мене до себе, бере за підборіддя й дивиться просто в очі.

— Я забираю свої слова назад.

Я кидаюся в його обійми і схлипую. Шон притуляє мене до себе, не залишаючи між нами й міліметра.

— Мені так шкода, сонце. Дідько, я пожалкував про свої слова, щойно промовив їх. — Він міцно мене обіймає. — Ти ще божевільніша, якщо гадаєш, що я зможу бодай хвилину прожити без тебе. Я теж за тобою скучив. Сьогодні був кепський день, і, трясця, мені шкода. Ти така гарна…

Я намагаюся промовити хоч слово, але не можу через ридання.

— Дідько, хай йому грець, вибач, — тихенько каже він. — Не уявляю, як я міг би прокидатися вранці й не чути твоїх розповідей про сни. Гей, гей, — ніжно шепоче він, — сонце, будь ласка, не плач. Ти вбиваєш мене. Ти для мене важлива, важливіша, аніж я міг собі уявити, — бурмоче він. — Набагато важливіша.

Він стягує сумочку з мого плеча й міцно пригортає мене до себе. Моє підборіддя тремтить, а серце шалено калатає в грудях.

— Я... я... просто... я кохаю тебе, — тихенько промовляю йому в шию. Він відхиляється вбік і спостерігає за моїми емоціями.

— Знаю, і це вбиває мене, — шепоче Шон, гладячи мою щоку великим пальцем. — Не хвилюйся. Я покажу, які твої слова, хай їм грець, важливі для мене. — Він легко підіймає мене, несе назад на кухню і всадовлює на стіл. — Та спершу я все таки з’їм той кавун.

Я усміхаюся. Не таке я очікувала почути, але це ж Шон, тому все ідеально. Він притуляє мене до себе, а я рюмсаю в його плече, намочуючи футболку. Сховавши обличчя в нього на грудях, вдихаю його аромат, не в змозі зупинити ридання.

— Не плач, сонце. Будь ласка, припини. — Він опускає голову. — Мені боляче від цього.

— Пробач, — мирю я, дивлячись на нього. — Ти просто… пахнеш деревом.

Він широко усміхається:

— Що?

— Здається, я ніколи тобі цього не казала. Ти пахнеш деревом, кедром і сонячним теплом. Мені подобається твій запах, і я не змогла б жити без нього. І я справді сприймаю тебе сер… серйозно.

Шон дивиться на мене закохано. Моє дихання досі уривчасте — я, певно, дуже зарюмсана.

— Це була просто сварка.

— Ти кинув мене, — кажу я. Мені перехоплює дух, голова та груди трохи сіпаються від ридання. Соромно, що я так реагую. — І це було боляче. Та я на це заслужила.

— Можливо, проте я все одно віддам борг, — запевняє він, хапаючи скибку кавуна. Відкушує шматочок і пропонує його мені, та я шморгаю носом і відвертаюся.

— Я не хочу.

Він відкушує ще один шматочок і повторює свою пропозицію, а я знову хитаю головою, відмовляючи. Утретє я вже погоджуюся, і ми доїдаємо цей шматок разом. Я поволі даю раду своїм емоціям.

— Я накинулася на тебе, як дівчисько, — зізнаюся, ніяково червоніючи.

— Так, а я накинувся на тебе, як справжній мудак, тож ми квити.

Я проводжу долонею по його підборіддю.

— Пробач, Шоне.

— І ти пробач, сонце.

Він підносить кавун до моїх губ, і я кусаю соковиту м’якоть. Шон злизує з мого обличчя залишки сліз разом із соком кавуна, а потім міцно й чуттєво цілує.

— Вибач за феєрверк.

— Та мені байдуже до феєрверку. Просто... — Моє дихання знову нерівне, і це його ранить. — Просто не забувай про мене, доки рятуєш світ.

— Як же про тебе забути?

Я благально дивлюся на нього.

— Будь ласка, повір мені. Бо я справді вірю в тебе, Шоне. Дуже вірю. Я сьогодні бачила свого батька. Він, здається, намагається відновити зв’язок між нами, але я так не поважаю його, що навіть не хочу

спробувати. Мені однаково до його виправдань. Я не поважаю його. Потім я подумала про тебе й зрозуміла, як сильно поважаю тебе. Хоча досі не поважала жодного чоловіка, — видихаю я, тремтячи від сліз. — Хочу, щоб ти знав це.

Шон відкидає кавун і проводить долонею по моєму обличчю, довго вдивляючись мені в очі. Відтак дарує найніжніший поцілунок, який лише можливий у цьому світі. Злегка відсторонюється і притуляється своїм чолом до мого.

— Не хочеш помиритися?

— Я гадала, ми вже помирилися.

— Так, але ще до найкращої частини не дійшли. — Він пристрасно мене цілує. Наші язики витанцьовують у ротах. Я знімаю з нього футболку, роз’єднуючи наш поцілунок і задихаючись від бажання.

— Крихітко, — тихенько промовляє він, прикушує губу й ніжно проводить кісточками пальців по моєму підборіддю, дивлячись мені в очі. Потім нахиляється нижче, спускається повільно й неквапливо і знову повертається до моїх губ. Шон без поспіху спускає бретельки сарафана та стягує його, оголюючи мої груди. Гладить шорсткою теплою рукою груди і тверді соски. Підкоряючись цьому темпу, я розстібаю ґудзик на його джинсах, а потім і блискавку, вивільняючи твердий член. Не відводячи погляду від нього, я стискаю його в руці, поки він дістає з гаманця презерватив, а затим обдаровує мене ще одним палким поцілунком. Шон підтягує мене на край столу й надіває презерватив. Чоло до чола, опустивши очі, ми разом спостерігаємо, як він повільно входить у мене.

— Шоне, — виривається з мене, коли Шон з насолодою видихає.

Між нами палають почуття. Він рукою притискає мене до столу, залишки забутого кавуна падають на підлогу. Його пестощі дарують насолоду, очі сповнені кохання. Липкі руки стискають мої груди, а потім ковзають новою сукнею вниз. Кожен цент, витрачений на неї, того вартий.

Шон не залишає жодного недоторканого міліметра на моєму тілі.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ П’ЯТИЙ

Тайлер виходить із машини, помітивши, що я під’їжджаю. Він іде до мене неквапом.

— Привіт, красуне. — На його щоках з’являються ямочки.

Я милуюся ним. Відтоді, як ми бачилися востаннє, Тайлерове волосся трішки відросло й лежить короткими хвильками, роблячи його ще привабливішим. Тайлер оглядає мене своїми глибокими карими очима та приязно обіймає.

— Привіт. Дякую, що погодився зустрітися.

— Без проблем. А чому все так таємно? — Тайлер киває, озираючись на паркінг торгового центру.

— Я гадала, що таємність — це назва вашої гри, саме тому мені потрібна твоя допомога.

— Невже? — Знову ті вбивчо привабливі ямочки. Він справді неймовірний. За короткий час нашого спілкування я переконалася, що красиве в нього не лише тіло.

— Так, але якщо нас упіймають, у тебе можуть бути проблеми.

Він тримає мене за плече й нахиляється.

— Ти забула, що я мастак розв’язувати проблеми?

— Тому ти мені й потрібен. Краще за тебе цього ніхто не зробить.

Тайлер усміхається дедалі ширше.

— Ну, тоді скажу одразу, що я ще й обожнюю проблеми.

***

— Твоя правда. — Тайлер неспокійно окидає оком будинок, коли ми, припаркувавшись, сидимо в машині. Відтак обертається до мене. — Йому це не сподобається.

Він знову позирає на будинок і зітхає, а тоді вистрибує з авто й бере пакунки з усім, що ми купили. Приблизно на півдорозі сюди я розповіла йому, куди ми прямуємо, і відтоді він мовчав.

— Тому це наша таємниця. — Я беру ще зо п’ять пакунків, спостерігаючи за виразом його обличчя. Очевидно, він не хотів би бути тут. — Вибач, гадаю, я могла б просто запитати її адресу.

— Усе гаразд, — запевняє Тайлер, підштовхуючи мене вперед. Його руки й плечі напружуються під вагою пакунків. — Ходімо.

Ми підіймаємося на ґанок повз занехаяні рослини, нервуючи від передчуття. І я, і Тайлер хвилюємося. Я уважно дивлюся на незворушного морпіха, але зараз він такий напружений, що це нічого не дає. Невже це така погана ідея?

Тайлерова нерішучість пригнічує, і я вже сумніваюся, що варто було сюди їхати. Проте не бачу в цьому нічого поганого. Це прояв доброти. Хіба Домінікові було б неприємно? Невдовзі нам відчиняє господиня, і я бачу, що їй довелося докласти чималих зусиль, щоб просто підійти до дверей. Її волосся сплуталося в косі, що спадає на плече, а під очима темні синці через хворобу. Жінка вдягнута у світло-блакитний халат і таку саму піжаму, а в її погляді — очевидне невдоволення.

— Я тільки вчора мала сеанс хіміотерапії, — різко промовляє Домінікова тітка, і відчувається, що їй ніяково. Вона затягує на собі халат. — Не треба мене нікуди везти.

— Привіт, Дельфіно, — вітається Тайлер, коли вона повільно окидає його оком і помічає купу пакунків у його руках.

— Що ти тут робиш?

Тайлер мовчить, уважно роздивляючись її, а потім опускає очі. Здається, йому бракує слів, тож я відповідаю за нас двох:

— Вирішили заглянути до вас. Щойно були в магазині й…

Вона підносить руку, зупиняючи мене, а тоді переводить суворий погляд на Тайлера і звертається до мене:

— Мені нічого не потрібно.

— Потрібно, — кажу я лагідно. — Якщо не вам, то мені. Тож, будь ласка, впустите нас?

Після нестерпного мовчання вона неохоче ступає крок назад, пропускаючи нас. Тайлер несе більшість пакунків через вітальню і ставить їх на стіл. Він не раз бував у цьому будинку. Це й не дивно, бо тут виріс Домінік. Під час прогулянок Тайлер розповідав, що провів дитинство з Домініком і Шоном, вони всі гралися разом. Його батьківський дім розташований за кілька вулиць від будинку тітки Домініка, саме тому я й попросила Тайлера допомогти мені сьогодні. Розуміла, що він знає дорогу.

Шон, гадаю, спробував би мене відмовити, тому я вибрала найбезпечніший варіант. І не шкодую про свій вибір. По краю пакунка, який я щойно розкрила, повзе великий тарган. Я сахаюсь і прибиваю його балончиком спрею від комах. Дельфіна підходить до нас на кухні саме тоді, коли я гидливо здригаюся й викидаю порожній пакет у смітник. Тайлер мовчки розкриває решту пакунків, його плечі досі розслаблені. Тітка Домініка зацікавлено дивиться на мене, поки я складаю упаковки з їжею в морозильну камеру.

— Мій племінник не накине тобі балів за це, — чую з-за спини її голос із французьким акцентом, сповнений презирства.

— Тоді не розказуймо йому про це, гаразд? — питаю я.

Мене не ображає її припущення. Можу лише уявити, скількох дівчат вона прогнала за ці роки. Проте зараз мене турбує аж ніяк не Домінік. Навіть не Тайлер, хоча йому й дуже ніяково. Можливо, я забагато в нього попросила.

Дельфіна залишається на кухні й дивиться то на мене, то на Тайлера. Я бачу крапельки поту на її шкірі й розумію, що їй важко так стояти.

— А може, ти трахаєшся не з моїм племінником?

Тайлер поспіхом обертається до неї, а я здіймаю руку.

— Ні, я точно трахаюся саме з вашим племінником.

Жінка дивиться через моє плече на Тайлера, який, здається, здивований її запитанням. Вона хитає головою та йде з кухні, а ми, втомлені, перезираємося й знову беремося до роботи.

Розібравши всі пакунки, ми розділяємо обов’язки, щоб навести лад у будинку. Я починаю з її спальні: викидаю сміття під пильним наглядом Дельфіни, а потім дістаю свій арсенал мийних засобів. Шкребу пляму

на килимі, хоча це, здається, безнадійно, аж тут чую її голос за спиною:

— Навіщо ти тут?

Я вирішую розповісти їй правду, як це зробив би Альфред Шон Робертс. Щось підказує, що таку відповідь вона оцінить набагато краще. Я озираюсь і перехоплюю її прискіпливий погляд.

— Мені не подобаються умови, у яких ви живете. Ви боретеся з хворобою, а ваш будинок тим часом кишить тарганами.

— Хто ти така, щоб мене засуджувати?

— Знаю, я не маю на це права. — Я підвожусь і дивлюся їй у вічі. Вона так схудла, що на її шиї прозирає фіолетова вена. Хіміотерапія завдала їй непоправної шкоди і дуже змінила Дельфіну відтоді, як я бачила її востаннє. — Ви можете виставити мене за двері, Дельфіно. І я піду.

Вона схрещує руки, її тонкий халат підкреслює змарнілу фігуру.

— Я роблю все, як треба. Я приймаю свої ліки.

— Я тут не для того, щоб стежити за вами. — Просто, чесно, без зайвих слів. Ця жінка чує брехню за кілометр.

— Гаразд, — махає вона рукою. — Робіть що хочете.

— Дякую.

Дельфіна насуплюється, почувши мою відповідь, розвертається й, похитуючись на непевних ногах, іде назад до вітальні.

Я знову беруся відтирати килим. У будинку панує тиша, але в повітрі висить напруга. Нарешті Дельфіна гукає Тайлера, який прибирає кухню. Я чую виразний дзенькіт пляшки об склянку, і вона промовляє:

— Я гадала, що вже ніколи тебе не побачу. Ти все ще зрадник?

— Якщо питаєш, чи я досі в морській піхоті, то так, — радісно відповідає він. — Досі ображаєшся на мене?

— Так.

— Може, пробачиш, якщо я натру ці тарілки до блиску.

— Їм більше років, ніж тобі. Вони вже не блищатимуть.

— А ти вмієш триматися за речі, які нічого не варті.

Я нашорошую вуха, почувши його коментар.

— Ти красуєшся своїми татуюваннями, проте якому дому ти насправді служиш?

— Сьогодні — цьому дому, — одразу ж відповідає він. — Я тобі вже не раз пояснював, що волів би служити їм обом.

Жінка обурюється:

— Це зовсім не одне й те саме. Вони ж протистоять один одному.

— Ми намагаємося це змінити.

— Але ж ти не такий наївний.

— Я не планую здаватися. І не повчай мене.

Я відчуваю, яке напруження викликають його зухвалі слова. У будинку знову лунка тиша. Я підходжу до дверей спальні й визираю: бачу, що Тайлер стоїть перед Дельфіною на колінах. Мені не зовсім видно, та присягаюся, що вираз її обличчя стає ніжнішим, коли він шепоче:

— Пробач, що я не повернувся.

Він забирає в неї з рук склянку й ставить її на стіл. Дельфіна несміливо простягає руку й торкається долонею його щоки, а Тайлер накриває її своєю.

— Я покладала на тебе великі надії. — Жінка висмикує руку.

Тайлер зітхає:

— Тож нехай вони такими й залишаються. Як і твої очікування. Але ти маєш дожити до того часу, коли я їх виправдаю. Що, в біса, з тобою сталося, Дельфіно?

Вона нахиляється, щоб прошепотіти відповідь, та помічає мене. Я відстрибую назад і йду до ванної кімнати, щоб завершити прибирання.

Отже, Дельфіна знає про їхню таємницю.

Цікаво.

Проте я ніколи не використаю цей факт на свою користь. Дельфіна, як і Домінік, дуже закрита. Я не така сильна, щоб спробувати дізнатися від неї правду про їхню таємницю. Навіть не намагатимуся. Вони непробивні.

Після нескінченного відмивання ванної я розставляю приманки для тарганів у кожному кутку, уздовж усіх плінтусів і в шафах, а потім іду у вітальню. Тайлер витирає товстий шар пилу з однієї з полиць.

— Як ти тут дихаєш, Дельфіно?

Вона бере пляшку горілки й наливає трохи собі в склянку.

— Дихання переоцінюють.

Тайлер хитає головою, дивлячись на неї, і говорить владно:

— Ото ти вперта.

— Обережно, май трохи поваги до жінки, у яку ти вперше закохався, — ніжно промовляє вона.

Він нахиляє голову та зворушливо дивиться на неї.

Дельфіна відводить погляд.

— Б’юся об заклад, ти й подумати не міг, що я стану такою.

— Мені тебе не шкода, — відрізає він. — Жінка, яку я знав, боролася б із цим лайном попри все. Ти сама вибрала цей шлях.

— Я вибрала не того чоловіка. — Її губи кривляться в сумній усмішці, вона робить іще один ковток. — Ти чотири роки був на службі, а тепер читаєш мені лекції? Рак — як тарган. Завжди повертається до тих, хто його найкраще приймає.

— По-перше, він був шматком лайна, — різко заперечує Тайлер. — А по-друге... — Він перестає читати їй нотації, щойно я заходжу до кімнати.

— Продовжуйте, не зважайте на мене, — махаю я руками, — я й так почула кожне слово.

Дельфіна сміється, бере склянку й наливає ще горілки. Вона, здається, навіть не п’яніє. Очевидно, звання алкоголічки ця жінка вже заробила. Після довгого ковтка вона киває в мій бік:

— Мені вона подобається.

— Ти їй теж, однак гадки не маю чому.

— Авжеж, не маєш. — Дельфіна скептично всміхається, ледь помітно підіймаючи кутики губ. Знову з’являється якесь напруження. І я нарешті розумію, що тут до чого.

— Ти закінчила, Сі? — Тайлер позирає то на мене, то на Дельфіну.

— Так, — киваю.

Тайлер прибирає далі, а я йду на кухню через вітальню, щоб оцінити його роботу. Усе блищить і пахне лимонним дезінфектором — армійська чистота. Із підлоги тепер можна їсти.

Навіть якщо Дельфіні байдуже до наших старань, я все одно спатиму краще, хоч це й егоїстично. Гадаю, Тайлерові теж стане спокійніше. Очевидно, що ця жінка йому не байдужа. Та я не розумію, чому Домінік сам не подбав про все це раніше.

Можливо, він намагався, проте здався, як і вона.

Будинок Домініка завжди чистий, як і його кімната. Важко усвідомлювати, що Дельфіна вибрала жити в цьому.

Хай там як, я задоволена нашою роботою. Пишу перелік продуктів, які ми купили, і залишаю його на столі. Підходжу до Дельфіни, яка допиває чергову склянку алкоголю. У неї на колінах лежить розгорнута Біблія. Дельфіна підводить на мене погляд, сповнений надії.

Я намагаюся стримати емоції, що от-от заполонять мене. Тайлер тим часом витирає бруд із підвіконня біля Дельфіни. Він озирається на нас і, розуміючи ситуацію, закидає ганчірку на плече.

— Піду приберу ще у двох кімнатах. — Він перепросливо дивиться на Дельфіну й іде коридором.

Однак тітка Домініка боїться мене відпускати, справді боїться, і я хвилююся за неї.

Усупереч її самовпевненості, вона все таки боїться смерті.

От би той «шарлатан» справді розказав усім правду, надав докази Його існування. Тоді вона не боялася б рушити в останню путь. Проте зараз у Дельфіни є лише віра. І вона намагається зберегти її, читаючи книгу, яку тримає в руках. Цього мало би бути достатньо. Однак тепер віра стає для неї тягарем і можливою точкою зламу. Я прибрала в її будинку, аби заспокоїти саму себе, але їй не потрібен весь отой вміст принесених нами пакетів.

Дельфіна нічого не просить, їй це не треба. Я стою на колінах поруч із нею, а вона гортає сторінки й береться читати.

***

Повернувшись до пікапа, ми з Тайлером озираємося на будинок. Дельфіна подякувала нам, обійняла Тайлера, подарувала мені ледь

помітну усмішку й зачинила двері. Я згадую про рослини на ґанку, коли Тайлер уже заводить двигун.

— От дідько, забула полити рослини на ґанку.

— Ти й так допомогла.

У його шепоті чується журба. Я могла б просто запитати дорогу до її дому, адже сама вже забула її, та потребувала підтримки. Зробити все це було непросто, а ще складніше було Дельфіні впустити незнайому людину у свій дім. Тайлер допоміг мені зайти в її оселю. Та навіть його присутність не надто зарадила, і тепер мені важко залишати її саму, знаючи, яка вона налякана. Дельфіна, може, й вирішила припинити боротьбу та померти на самоті, проте бути самотньою на тому світі їй геть не хотілося б.

— Їй потрібно вірити. — Я дивлюся на Тайлера. — Страх паралізував її.

— Я знаю. — Він обертається й перехоплює мій погляд. — Ти віриш у те лайно, про яке ви говорили?

— Хотілося б вірити. Якби мені сказали, що я скоро помру, то я, бляха, молилася б щодня про порятунок своєї душі. Гадаю, я лицемірна щодо релігії. Бо вірую тільки тоді, коли мені це вигідно.

Тайлер зосереджено киває, озираючись у бік будинку. Ми й далі сидимо в заведеному авто.

— Вона дуже змінилася, проте я досі бачу в ній ту, колишню. — Він усміхається, поринаючи в спогади. — Тобі ніколи не стати такою розпусницею, якою була вона.

— Знаєш, у мене теж є таємниці. — Я ковтаю клубок у горлі, сміливо дивлячись у його бік. Тайлер не засуджує мене й цим викликає ще більшу симпатію. Він на хвильку стискає моє коліно й підморгує.

— Тебе розбестили.

— За моєї згоди розбестили.

— Ти хороша людина, Сесиліє. — Його очі повертаються до будинку. — Домінік роками намагався вмовити її почати жити правильно. Вони... — Тайлер прокашлюється й відводить погляд, — намагалися.

Йому боляче. Справді боляче. І тоді я розумію, що мала рацію. Його очі світяться, коли він продовжує:

— Можливо, зараз уже не скажеш, та вісім років тому вона була однією з найвродливіших жінок на Землі. Колишній зіпсував їй усе життя, а вона дозволила йому це зробити.

— То не була просто якась закоханість, так?

Він поволі хитає головою.

— Я був для неї розрадою, але вона мене просто знищила. Я був вісімнадцятирічним розбишакою, проте знав, що кохаю її. Він покинув її задовго до того, як у нас із нею все закрутилося. Вона вже тоді прихилялася до чарки, а коли протверезіла, то дала мені зрозуміти: все, що було між нами, — помилка. Одразу ж після цього я пішов у морську піхоту.

— Боже, Тайлере, мені так шкода.

Хлопець тре рукою обличчя.

— Однаково нічого не склалося б. Я завжди планував піти служити, а Дельфіна жити не могли без алкоголю. Я… — Він знизує плечима, та я знаю, що такий важкий тягар навряд чи скинеш. — Ніколи не знаєш, у кого закохаєшся, еге ж?

— Чиста правда. — Я вивчаю суворий вираз його обличчя. — А Дом знав?

— Ні. Ніхто не знав. Ти єдина, кому я розповів. А вона... Ну, вона забере цю таємницю із собою в могилу. Ця жінка вміє зберігати таємниці. Краще, ніж будь-хто з нас. — Він іще раз оглядає будинок і від’їжджає. — Їй було лише двадцять, коли вона... не з власної волі стала матір’ю.

Дельфіна була мого віку. Не можу собі цього уявити.

— Проте вона щосили намагалася. Іронія в тому, що все одно зараз її вбивають її ж яєчники. Життя її добряче покрутило. Мені було начхати на її вік тоді, та й зараз байдуже, аби Дельфіна підпустила мене до себе. Дідько, бачити її такою просто нестерпно.

Я накриваю його руку своєю.

— Вибач, що змусила тебе. Якби я знала, то не попросила б.

— Ні, я радий, що ти покликала мене. Гадав, що краще триматися якомога далі від неї. Але тепер, коли знову побачив її… Я зрозумів. Я докладу всіх зусиль, щоб вона не страждала на самоті. Дельфіна

відштовхнула мене й розбила моє довбане серце, проте потім я вчинив те саме, пішовши від неї. Вісімнадцятирічним я ще цього не розумів. Але тепер розумію все.

Я дивлюся на Тайлера, поки він везе нас із району.

— Ти досі її кохаєш.

Він киває.

— Кохаю із шістнадцяти років. Але, Сі, це наша з тобою таємниця, ані слова про це комусь іще.

— Звісно. Присягаюся тобі, Тайлере. Дякую, що довірився мені.

Настає тиша. Видно, що він переживає, йому боляче. Я це відчуваю. Після стількох років, попри її кепський стан, він досі кохає її.

Уперше в житті я не помічаю ні сліду краси в трагедії. Я бачу її жорстокість. Тайлер мовчки їде далі до торгового центру, поринувши у власні думки. Він продовжує розмову лише тоді, коли ми завертаємо на паркінг:

— Життя шалене?

— Дивовижно, куди може завести життя, особливо тут, — повторюю я слова, які Тайлер сказав у день нашого знайомства. — Ти в нормі?

— Так. Усе добре. — Вогник життя в його очах ненадовго повертається, як і ямочки на щоках. — Якщо тобі потрібна якась послуга — я тут, Сі. Завжди тобі допоможу.

— Навзаєм, Тайлере, навзаєм.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ШОСТИЙ

— А ти, бляха, щасливиця.

Я проводжу долонею по животу, милуючись обтислим вбранням, яке придбала саме для сьогоднішнього вечора. Витратила половину чергової мізерної зарплатні, аби побачити блиск в очах власниці магазину, Тесси. Для мене її усмішка — це вже нагорода. Я вибрала костюм-двійку з топом, що трохи відкриває груди з боків, і легенькою, мов повітря, чорною спідницею. Це доволі відверто, але Домінікові має сподобатися. Ще й нагода в нас особлива — перше побачення.

Справжнє побачення.

То була його ідея.

Якщо це не доказ прогресу, то навіть не знаю, коли він настане. Я вже майже не мучу себе запитаннями, як називається те, що є між нами трьома.

Та все таки мені ніколи не зрозуміти, чому ці два розкішних чоловіки, які просто купаються в жіночій увазі, вибрали мене. Очевидно, не лише через секс, бо варто їм захотіти — і будь-яка жінка в радіусі п’яти кілометрів піде за ними. Хотілося б вірити, що вони справді захоплені, що справді поважають мене й не мають нічого проти нашої домовленості. Бо не уявляю, що робила б, якби мене змусили вибирати між ними. З ними я забуваю про всі негаразди, геть про всі.

Дощові дні з Домініком бувають рідко, тому що в нього купа роботи в гаражі та стільки ж справ у братстві. Іноді доводиться чекати на нього дуже довго. Тому сьогоднішній вечір такий особливий. Я насолоджуюся кожною його хвилиною, бо щось мені підказує: одного дня все це скінчиться — чи коли я поїду з Тріпл Фолз, щоб вступити до коледжу, чи коли вони покинуть мене заради іншої.

Намагаюся про це не думати, бо це може мене вбити.

Ці хлопці проникли навіть у мої сни — і тепер я з ними щоночі. Вирішила поліпшити свою французьку за допомогою нового застосунка, Француз іноді допомагає мені, хоча й не завжди радо.

Проте він усе одно займається зі мною. Ні Шон, ні Домінік ні в чому мені не відмовляють. Цього разу вони дозволили мені побути егоїсткою, і я проживаю своє найкраще літо.

Тож сьогодні я щосили намагатимуся жити зараз.

Від знайомого звуку «Камаро» на під'їзді до мого дому я усміхаюся, розглядаючи себе в дзеркалі перед виходом. Сьогодні доволі спекотно, однак я розпустила волосся, бо йому так більше до вподоби. Домінік постійно зриває з мене гумки й викидає їх. А ще йому не подобається макіяж, тож коли я лишаю свою косметику в його ванній — усе летить у смітник.

Гівнюк.

Але саме це я й люблю в Домініку. Те, як він спілкується зі мною, не промовляючи ні слова.

Тепер я розумію його краще, можу визначити його настрій, те, що подобається або ні. Поза межами спальні складно думати, що ми разом. А от у ній і хвилини не минає без його дотиків і поцілунків.

Обожнюю це.

Іноді здається, що я мала б ображатися на нього через те, що ми не буваємо на людях як пара. Проте я розумію, що так він піклується про мене, імовірно, захищає мене від пліток, бо в містечку не раз бачили, як ми із Шоном цілуємося.

Що ж, я винна. Але своїми діями завжди намагаюся показати Домініку, що він теж важливий для мене.

Я розподіляю свої час, серце й увагу між ними порівну, наскільки це можливо. І якимось дивом, усупереч законам моногамії, у нас усе чудово. Наші стосунки прекрасні, і я починаю вірити їм.

Ніяких ревнощів, суперечок і чвар. Хіба що я сама їх зчиняю. Останнім часом я щодня намагаюся прийняти, що розділила своє серце навпіл, аби покохати їх обох. Та вважаю це несправедливим щодо них.

Тож поки що погоджуюся на те, що мені пропонують.

Схопивши сумочку й лишивши телефон у спальні, я біжу сходами вниз.

Опинившись надворі, усміхаюся, коли Домінік під’їжджає на своєму до блиску начищеному «Камаро».

Сідаю в авто й ледве стримуюся, щоб не поцілувати його.

— Привіт, — кажу я, і він рушає з місця. Ми їдемо кілька хвилин мовчки, мені так і кортить торкнутися його пальцями. Він широко всміхається, не відриваючись від дороги. Тоді я розумію: Дом знає, про що я думаю.

Я закочую очі.

— Гівнюк.

— Отакої. Одягнув чисту футболку, і все одно мене ображають.

— Якщо не помітив, навколо нікого нема, — зауважую я, проте знаю: щойно ми опинимося за зачиненими дверима, не мине й секунди без його дотиків, і я благатиму, щоб він не зупинявся.

— Я за кермом. Будь стриманішою, жінко. І навколо завжди хтось є.

Я окидаю оком салон.

— У тебе якийсь уявний друг з’явився?

— Сесиліє. — На його обличчі тепер жодної емоції, і я чекаю, здається, вічність, поки він заговорить. — Ми будемо наодинці пізніше. — Це схоже на обіцянку, тож я задовольняюся.

— Я вмію тримати руки при собі, ти ж знаєш.

— Звісно, вмієш.

Самовдоволений козел.

Дом трішки совається в кріслі, його губи ледь помітно сіпаються, а руки в ліктях напружені через те, що він міцно стискає кермо.

— Коли ти дозволиш мені сісти за кермо?

— Ніколи.

— Серйозно?

— Ключ від цієї машини є лише в однієї людини. І ця людина ніколи ним не скористається.

— Ти ж знаєш, що я обнишпорю кожен закуток у Шоновій кімнаті.

Його груди трусяться від сміху.

— Уперед.

— Колись я сяду за кермо цієї тачки, Домініку. Б’юся об заклад.

***

Він везе мене до Ешвіля, де ми обідаємо на відкритій терасі. Місто розташоване в самому серці Блакитного хребта, проте населення тут більше, ніж у Тріпл Фолз. Саме тому, певно, ми і їхали сюди сорок хвилин. Проте вечеря надзвичайно смачна, а саме побачення з ним п’янить незгірше за алкоголь. Мені подобається сидіти навпроти нього, роздивлятися його обличчя й темні вії, поки він переглядає меню, щоб зробити замовлення для нас обох. Домінік відчиняє переді мною двері, залишає дуже щедрі чайові й неодноразово дарує усмішку — справжню усмішку. Він знає, що таке етикет і джентльменські манери на побаченнях. Тому я дивуюся, чому він так ставився до мене на початку нашого спілкування. Тоді він поводився, як справжнє хамло.

Дорогою додому Домінік задирає мою спідницю аж до трусиків і ляскає мене по руці щоразу, коли я намагаюся її опустити. Йому подобається, що будь-якої миті він може глянути й побачити мене такою беззахисною. Хоч я і вдаю, що роздратована, та мені подобається геть усе. Домінік постійно розповідає, як саме він хотів би торкнутися мене, де хоче облизати, що саме планує зробити, щоб я кінчила, а я лише сиджу й захоплено слухаю, божеволіючи від задоволення та збудження. Коли він паркується, я вже близька до оргазму. Я кидаюся до нього, щойно він глушить двигун, а він приймає мене так само спрагло.

Так і є, бо він бере мене двічі, а потім скручує для нас косяк, поки я лежу в самих трусиках на сидінні автівки, притулившись головою до дверцят. Так я можу милуватися його обличчям, статурою, ним самим. Із колонок лунає музика, я підіймаю босу ногу та грайливо масажую пальцями його бік, а він готує папір під косяк.

— Що це?

— Девід Бові. Ш-ш-ш. — Він загортає траву в папір і тягнеться до панелі керування, щоб збільшити гучність. — Перші півтори хвилини

цієї пісні — просто круть. Слухай.

Я слухаю, вирішуючи, що це ще одна пісня, яку ми будемо розбирати й слухати на повторі. Тепер це наша традиція. Він вибирає музику, і ми говоримо про неї. Впевнена, що якби Домінік не був захисником упосліджених, злочинцем і механіком, то досягнув би успіху в чомусь, що пов’язане з музикою.

— Мені подобається.

Він обдаровує мене рідкісною щирою усмішкою.

— Я знав, що тобі сподобається.

Моє серце розчулено тріпоче. Домінік старається для мене.

— Ти колись розкажеш, чому я спершу тобі не подобалася?

— А хто сказав, що ти подобаєшся мені зараз?

Я впираюся в його бік пальцями ніг, на що отримую злісний погляд, бо дрібка трави падає в нього з колін.

— Якщо я скажу, що ти мені подобаєшся, то муситиму вести тебе на випускний?

— Я не така вже й мала.

— Та ти дитина.

— Ти не аж так старший за мене. — Домінікові нещодавно виповнилося двадцять шість, того дня я зробила йому неймовірний подарунок. Сподіваюся, він ніколи не забуде, як почався тоді його день.

— Проте достатньо дорослий, щоб розуміти, що до чого.

— Але зі мною ти став тупим.

— Так, — каже він задумливо, — став.

— Тобто?

— Не ображайся, — одразу ж промовляє він, очевидно, переосмисливши свої слова.

— Вважай, що я образилася. — Я знову із силою впираюся пальцями ніг Домінікові в бік, сподіваючись, що йому боляче.

— Знову драматизуєш, — кидає він, облизуючи папір і скручуючи косяк. — Не поводься, як дівчисько.

— Вибач, я скучила за тобою.

Домінік насуплюється, а я сміюся, бо знаю: річ не в тому, що він нібито не хоче чути від мене таких слів, а в тому, що почувається

цілковитим йолопом, коли не в гуморі, щоб відповісти на мої почуття. А в гуморі він буває ще рідше, ніж усміхненим. Тепер я можу передбачити багато що в поведінці Домініка й пишаюся тим, що пізнала його так близько. Шон казав, що Домінік багатогранний, проте я не до кінця розуміла це, доки ми не стали справді близькими.

— Ти колись розкажеш, що сталося з твоїми батьками?

Про це запитання я одразу ж шкодую: вогник у його очах гасне, він тепер дивиться на ліс крізь вітрове скло. Ми стоїмо на місці зборища. Він часто привозить мене сюди, коли хоче попрацювати зі свого ноутбука до того, як почнеться негода. Тепер я вважаю це «нашим» місцем, хоча фактично воно належить Тайлеру. Він придбав його, перш ніж піти в морську піхоту.

— Вони загинули в аварії.

— Скільки тобі було?

— Шість.

— Мені дуже шкода.

Тримаючи косяк губами, він нахиляє голову й запалює його, а потім відповідає на видиху:

— Так, мені теж. — Уже знайомий запах заповнює салон авто, заспокоюючи мене. — Я мало що пам’ятаю, лише окремі образи її усмішки. Як вона обробляє моє коліно після того, як я впав із велосипеда. Колір її волосся, такий самий, як у мене. Її лункий сміх... Дрібниці, маленькі частинки її, спогади про які я дуже бережу. Та найкраще пам’ятаю музику, яку вона слухала, бо вона постійно її вмикала. — Він ковтає клубок, що підступив до горла. Його зізнання застає мене зненацька.

— Це її музику ми слухаємо? Ці треки подобалися їй?

Він киває.

— Власне так. — Дом обертається до мене, у його очах помітний відблиск такої рідкісної вразливості. — Коли я слухаю ці пісні, то, здається, добре знаю її. Що старшим я стаю, то краще вловлюю слова та розумію її. Знаєш, про що я?

Моє серце тане від його зізнання, і я киваю. Так хочеться пригорнутися до нього, проте зараз не час.

— А твій батько?

Домінік кривиться.

— Те саме. Якісь не пов’язані між собою згадки. — Він пирхає. — У нього було руде волосся.

— Та невже?

— Так, його батько був шотландцем — ось звідки моє прізвисько, а мати — француженкою, тож він був наполовину шотландцем, наполовину хлопом, який виріс у Франції.

— Ти, мабуть, геть на нього не схожий.

— Ні.

— Як вони познайомилися?

Він знову затягується косяком і видихає, а потім передає його мені.

— То вже інша історія на ще один день.

Я не наполягаю і глибоко затягуюся.

— У тебе є їхні фотографії?

— Кілька, але батьки померли ще до цифрової революції. — Він забирає з язика шматочок трави. — Tatie має кілька фотографій десь на горищі, проте ми все одно не дуже любили сімейні світлини.

— Чому це? Через Вороняче братство?

Він награно всміхається мені, зводячи брови, та скептично запитує зі сміхом:

— Вороняче братство?

Я знизую плечима.

— По суті, це справді Вороняче братство. І не кажи, що ти ніколи про це не думав. У Тайлера прізвисько Ченець.

— Для мене це не вигадана історія.

— Бо ти в ній живеш.

— Одягайся. Докуримо траву нагорі.

— Чому? Не подобається краєвид? — Я дивлюся то вниз, то вгору.

— Так. — Його погляд ковзає по моєму тілу з очевидним натяком. — У мене закінчилися презервативи.

— Хіба це не по-французьки — ходити топлес?

Домінік владно дивиться на мене. Я усміхаюся й знову одягаю сукню.

***

Щаслива й розслаблена, я лежу на руці Домініка на капоті його авто, поки ми дивимося в нічне небо. Свіжий морський аромат його тіла огортає мене. Я відчуваю тепло, кайфую від косяка, який ми викурили, від його губ і торсу.

Усміхаючись, обертаюся до нього, а він дивиться на мене очима, сповненими втіхи.

— Що?

— Хто ти, в біса, такий і де мій мудак?

Він торкається мого соска й боляче прокручує його. Я скрикую й вибухаю сміхом.

— Ось ти де. — Падаю назад, насолоджуючись вітерцем разом із ним. Присягаюся, якщо рай існує, то він тут, із ним. — Домініку?

— Так?

— Чого ти хочеш, ну, знаєш, у майбутньому?

Домінік мовчить доволі довго, і я припускаю, що він не відповість.

— Це не дурне запитання.

Знову тиша.

— Нічого.

Я зітхаю.

— Гадаю, це добре. Бо ти принаймні не розчаруєшся.

Його груди здригаються від сміху.

— Тепер моя черга запитати в тебе те саме?

— Ні, якщо тобі байдуже.

— Я не планую майбутнє. Плани не роблять людину кращою.

— Знаю, знаю. Живи зараз. Я розумію, та хіба тобі не хочеться чогось іще?

— Ні, але очевидно, що чогось іще хочеться тобі.

Я хочу більше. Більше його. Більше Шона. Більше цього нескінченного літа. Проте свої сподівання тримаю при собі. Бо впевнена, що все це не триватиме вічно. Страх гризе мене дедалі дуже.

Окрім їхніх амбіцій, є й мої особисті, тож я знаю, що із часом захочу більшого для себе. Можливо, одного дня я виберу шлях, іти яким зі мною не зможе жоден із них. Думка про те, що я можу втратити їх, убиває. Я ніколи не була такою щасливою. Ніколи. Зараз мене рятує хіба те, що я не покину Тріпл Фолз найближчим часом.

— Що? — Він обережно штурхає мене.

— Не люблю озвучувати свої страхи. Тоді залишається чекати, що вони справдяться.

— Звучить сумно.

— Але краще, ніж те, що ти нічого не чекаєш від майбутнього.

— Я й без цього знаю, що станеться, — впевнено шепоче він.

— Що ти кажеш? Ти можеш передбачити майбутнє?

— Принаймні своє, бо йду до бісової мети.

— До якої саме?

— Та до будь-якої, що забажаю.

Я вивільняюся з його обіймів.

— Можеш бодай зараз відповісти прямо?

— На яке запитання?

Я змінюю тему:

— Ти колись ревнував?

Дом не зводить із мене очей і відповідає спокійно:

— Ні.

— Чому?

— Бо він може дати тобі те, чого я не можу.

— Я не скаржуся, будь ласка, не подумай. Але чому ти не можеш?

— Тому що я не такий, як він. Я набагато простіший.

— Я в це не вірю.

— Але це правда.

Я обводжу пальцем його підборіддя.

— Ти зовсім не простий.

— Мої потреби прості. Я не маю бажань, як інші люди.

— Навіщо жити в такій простоті, коли ти вартий набагато більшого… — Я віддаюся емоціям, дозволяючи собі розкритися перед ним. — У

тобі є щось набагато більше, ніж ти показуєш людям і ніж приписуєш самому собі.

— У цьому вся суть.

— Чому ти не хочеш, щоб люди знали, який ти насправді?

— Ну, ти ж мене знаєш.

Його слова розтоплюють моє серце, і я повертаюся до життя.

— І мені пощастило.

— Аж ніяк, — сухо бурмоче він.

— Будь ласка, облиш це... У тебе ж не занижена самооцінка. Що це за маячня?

— Ти ще стільки всього не знаєш.

— Я хочу дізнатися, Дом. Хочу пізнати всі твої сторони.

— Не хочеш, Сесиліє. Гадаєш, що хочеш, але це не так.

— Вважаєш, що тоді ти станеш мені байдужим?

— Усе зміниться.

— Мені начхати. — Я кладу руки йому на груди. — Я хочу бути з тобою. Будь ласка, повір мені.

Він мовчить, і я розчаровано видихаю. Останнім часом мене дедалі більше турбує їхня ворожа стриманість, проте нічого не змінюється. Це ціна, яку я мушу заплатити, щоб бути з ними обома. Тож я відступаю.

— Ну гаразд, окей. — Я відкидаюся назад, притуляюся головою до вітрового скла й мовчки картаю себе за такий натиск. — Вибач. — Підводжуся й цілую його в підборіддя. — З тобою так складно. Просто іноді мені дуже складно.

Я повертаюся в його обійми й запускаю руку під футболку, торкаючись його грудей. Домінік хапає мене за оголене плече, притискаючи до себе міцніше.

— Я вже довірився тобі.

Кожне слово вражає мене до глибини душі. У полоні емоцій я повертаю голову, щоб побачити його. Дом припадає ніжним цілунком до моїх губ, поглиблюючи його так, ніби хоче втиснути в мене ці слова.

Коли він відсторонюється, почуття охоплюють мене. Я знаю, що кохаю його, та не розумію, як добре його знаю.

Мій комп’ютерний геній, войовничий флеймер, мій книжковий хробак, який живе, мов селянин, хоча вартий набагато більшого. Мовчазний герой із запальним характером. Пристрасний коханець, який береже свою проникливу доброту, майже непомітну теплоту, які не відчуєш, доки не підійдеш ближче. Але з ним я бачу це, відчуваю — у його дотиках, погляді, всередині нього живе ніжна душа, здатна на більше, ніж він може собі дозволити. Я так жадаю Домініка, що воліла би для нього найкращого у світі. Аби він пізнав усі його принади. Хочу побачити, як він купається в любові, на яку так заслуговує. Але водночас егоїстично прагну бути єдиною, хто отримає від нього дозвіл дати цю любов.

Я хочу промовити кілька слів, та Домінік затуляє мені рота рукою.

— Не витрачай на мене свої слова.

Його долоня приглушує мої заперечення.

— Усе добре, Сесиліє. Я щасливий настільки, наскільки заслуговую.

Таємниці змушують його бути скромним, не дозволяють бажати більшого. Лише хороша людина сумніватиметься, що заслуговує на краще. Мене розриває від думки, що він вважає, начебто йому нічого сподіватися від свого майбутнього.

— Ти завдавав людям шкоди?

Мовчання. Проте це не дурне запитання. Він просто не хоче на нього відповідати. Цілком імовірно, що він користувався пістолетом, який возить у машині, й за нагоди зробить це знову. Цей чоловік має забагато секретів, проте не може ними поділитися.

— Ти щасливий зі мною? Бодай трохи?

Я не можу стримати усмішку від його мовчання, а тоді отримую у відповідь гарячий пристрасний поцілунок.

***

Домінік під’їжджає до гаража, і я широко всміхаюся, помітивши «Нову» Шона. Поспішаю до входу, але зупиняюсь, коли бачу вираз його обличчя. Він дивиться на Домініка серйозними очима, а тоді звертає увагу на мене, швидко всміхаючись.

— Щось погане задумала?

— Авжеж.

— Хороша дівчинка.

— А де всі? — запитую я, оглядаючи гараж. Шон ігнорує моє запитання, гладячи пальцями моє волосся.

— Сесиліє, я відвезу тебе додому, гаразд? — Я обертаюся й бачу, що погляд Домініка спохмурнів, а щелепи тепер міцно стиснуті.

— Але...

— Не сьогодні, добре? — ніжно промовляє Шон. — Нам із Домом треба поговорити.

Я знаю, що немає сенсу питати, що сталося, проте напруга в його голосі насторожує мене.

— Ви... в безпеці?

Він водить пальцем вздовж мого носа із закоханим поглядом.

— Безпека — це ілюзія, сонце.

— Господи, Шоне, хоч раз можеш мені збрехати?

— Я ненавиджу землю, по якій ти ходиш, — незворушно відповідає він, а потім кидає погляд на Домініка, і я чую за спиною:

— Коли?

— Зараз.

— Дідько. — Його погляд падає на мене, а потім знову на Шона. — Відвези її додому.

Шон киває й хапає мене за руку. Я хитаю головою і йду до Домініка. Сподіваюся, що хоч раз він зробить виняток і закине свій характер подалі, — і мої надії справджуються. Я стаю навшпиньки, Дом притуляє мене до себе й цілує, здається, вічність, пестить мене язиком, і в мене ніби виростають крила. Він відходить і полишає мене приголомшеною.

— Тобі треба йти, сонце, — це ласкаве слово з його вуст страшить. Емоції перемагають — я озираюся на Шона й бачу занепокоєння, яке

помічала ще з часу нашого знайомства.

Вони налякані.

Це виказуються їхні напружені пози й вираз облич.

— Усе добре, — ніжно запевняє Шон, притискаючи мене до себе. У його голосі чується невпевненість. — Але нам треба йти, Цуценятку. Негайно.

— Гаразд.

Ми проходимо повз Домініка, наші пальці ледве торкаються. Він не озирається, просто стоїть посеред гаража, опустивши очі. Я спостерігаю за ним, та за лічені секунди він втрачає контроль — я чую брязкіт металу об двері гаража. Шон тягне мене якнайдалі від будівлі й заштовхує до авто. Мене охоплює страх.

— Мені байдуже, чуєш мене, байдуже, що саме, та скажи хоча б щось.

Шон їде геть від гаража, а я чекаю, знаючи, що він відчуває тривогу, яка опановує мене.

— Шоне, будь ласка...

— Хтось не вберіг таємницю.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ СЬОМИЙ

Уже кілька днів вони мовчать, кілька днів не відповідають на мої повідомлення. Спочатку я хвилювалася, потім почувалася розгубленою, пізніше — розгніваною. Тепер я просто хочу, щоб ці двоє згадали про моє існування. Я затамовую дух, під’їжджаючи до гаража. Моє серце впало в п’яти ще сімдесят дві години тому — усе через їхнє оглушливе мовчання.

Я терпіла, дала їм час владнати справи, хоча ні Шон, ні Домінік нічого не пояснили.

Я не випрошуватиму відповідей, та мені потрібно їх побачити. Розумію, що їхня потайна справа небезпечна, проте мовчання переходить межу жорстокості. Я геть не спала і щойно завершила чергову зміну на заводі, де Шон не з’явився. Із пліток дізналася, що він повідомив про свою сьогоднішню відсутність. Не раз хотіла зателефонувати Лайлі, проте з того нічого не вийшло б.

Я могла б просто набрати номер і переконатися, що все гаразд. Біля гаража кілька авто, зокрема й ті, що належать Шону та Домініку, від яких я хочу почути пояснення.

Справи братства. Мабуть, усі ці дні хлопці ними й займалися, бо паркінг просто забитий. Вірджинія тут, Алабама теж. Проте це не зборище. Воно було два тижні тому, тож наступне має відбутися приблизно за два тижні. Хіба щось справді не так.

Я виходжу з машини в паніці і одразу ж відчуваю музичні баси. За дверима чую голоси й сміх, тож усміхаюся сама до себе від полегшення.

З ними все гаразд. Із тобою все гаразд.

Я хотіла б вірити, що вони не зателефонували мені саме через справи братства, бо якщо причина в іншому — це розіб’є мені серце. Забороняю собі зациклюватися на поганих думках. У нашій останній розмові й натяку на це не було. Та якщо вони все таки вирішили

кинути мене, я вимагатиму пояснень, адже ми із Шоном стали близькими, як друзі, як коханці. А Домінік — я й гадки не маю, як пояснити почуття до нього, бо тут просто вибухова суміш бажання та інтриги. Але тієї ночі, яку ми провели разом, я справді відчула кохання. І мені хочеться в цьому зізнатися.

Я справді кохаю їх обох. І якщо з ними все гаразд, то й зі мною теж.

Страх гризе мене, поки я невпевнено й водночас рішуче наближаюся до дверей. Чую недоладну мелодію, що лунає з гаража, і розумію, що вони чекали на мене.

«Полуденна млість» долинає з-за дверей. У грудях усе стискається, мене охоплює страх.

Це жарт. Інакше й бути не може. Проте жарт геть не смішний. Я придумаю, як помститися Шонові.

Я стою біля дверей, дивлюся всередину й помічаю, що там усе, як завжди, лише гостей побільшало. Хлопці юрмляться навколо більярдного столу з пивом у руках, по черзі підкурюючи косяк. Шон спостерігає за ударом Домініка, не дивлячись у мій бік. Він знає, що я тут. Я переодягнулася після роботи й у своїй червоній літній сукні маю неперевершений вигляд. Губи нафарбувала в тон. Стою нерухомо й чекаю, що хтось мене помітить, проте обертаються лише ті, кого я не знаю. Переступивши поріг, одразу ж чую наступну пісню. Тепер я вже не хочу їхньої уваги. Мене просто нудить.

Цієї миті я розумію, чому Шон не підводить очей. Він не хоче бачити, як встромляє ніж мені в груди.

Лунає «Cecilia» дуету Simon and Garfunkel, тоді ж за мною зачиняються двері, і я опиняюся в пастці. Кожне слово пісні — наче ляпас. Це маячня. Цього не може бути. Але це так. Пісня, слова й недоладна мелодія пронизують мене, змушуючи серце калатати. Воно ладне вистрибнути, втекти кудись, аби не бути тут. Двоє чоловіків, до яких я прийшла, відверто ігнорують мене, і сльози вже обпікають очі. Дедалі більше людей обертаються в мій бік.

Домінік схилився над більярдним столом, щоб зробити удар. Шон стоїть у кутку, обхопивши руками кий. Тайлер шепоче йому на вухо, не

зводячи з мене очей, з усмішкою, яку виказують його ямочки на щоках. Він нічого не знає.

Проте Шон знає, і Домінік теж. Решта юрмляться навколо діжок із пивом, навіть не помічаючи того клятого ножа, що пронизує мене наскрізь. Домінік робить удар і нарешті переводить погляд на мене, самовдоволено всміхаючись.

Відчуття зради душить мене, а ця посмішка наче таврує мене червоною літерою, обертаючи все, що було між нами, проти мене.

Я потопаю в обмані, опускаючись дедалі глибше, борючись із жовчю, що підступає до горла. Мене накриває хвиля відчаю.

Шия палає, серце благає про милосердя і з болем б’ється в грудях. Шон нарешті підводить очі й дивиться на мене.

Саме тоді все в мені ламається: я почуваюся приниженою, не можу повірити, що чоловіки, яких я так покохала, насправді такі жорстокі. Кожен рядок пісні перетворює всі чудові миті, які в нас були, на цілковиту зневагу.

Вони погралися мною,

А я дозволила їм це.

Скористатися мною.

Переконала себе, що все насправді.

Що я їм не байдужа.

Я гадала, що це кохання.

Та для них я була лише розвагою.

Вони підставили мене. Піднесли до самого неба, а потім відпустили, спостерігаючи, як я падаю.

Я усвідомлюю, що ридаю, лише коли бачу розмиті обриси чоловіків, яким віддала серце, яким довірилася, коли чорна туш стікає моїми щоками. Можливо, це й на краще: я можу створити нові образи, відкинути все, що коли-небудь відчувала до них, адже вони й так залишили мене ні з чим.

З ними я почувалася в безпеці, гадала, що вони приймають мене такою, як я є.

Я кохала їх безмежно.

Я всю себе віддала їм, а вони…

Дедалі більше людей поволі обертаються в мій бік. І поступово я розумію, що привернула увагу всіх у гаражі. Я ридаю, обличчя палає. Заплющую очі, сподіваючись, що все мине: пекло в моєму серці, зневага, таврування, осуд.

Я не в змозі розплющити очі, підвести голову, навіть поворухнутися. Зрада, журба, біль пронизують мене наскрізь, не дають дихати.

Я саме та дівчина. Та, якою ніколи не хотіла б стати. Колись я пообіцяла собі, що ніколи не буду такою дурепою.

Але ось я, клята дурепа.

Не краща за повію, яку зняли на ніч.

Навіть гірша, бо віддала своє серце ні за що. Аби стати нічим.

Я хотіла погратися з вогнем, а тепер обгоріла до невпізнання.

Розплющую очі, роздивляюся обличчя свідків мого кінця й розумію, що минуло лише кілька секунд. Бачу лише розгубленість і жаль, особливо від Тайлера, який зиркає туди-сюди між нами.

Шон хоче підійти до мене, проте Домінік зупиняє його, плескаючи по грудях. На його обличчі грає зловтішна усмішка.

Я була їхньою іграшкою, а тепер більше не варта їхніх часу й уваги. Мене охоплює огида, коли я дивлюся на Домініка та згадую його слова кілька днів тому, його доторки під зорями. Ба навіть гірше, Шон був таким же переконливим, можливо, йому це вдавалося краще. У голові зринають спогади про наше знайомство, цілунки, сміх, як я прокидалася в його обіймах, як ми говорили про все на світі.

У їхніх очах я — ніщо. Просто ніщо.

Для них я просто ще одна дурепа.

Я почуваюся знищеною. Майже дійшовши до дверей, чую, що по той бік за склом починається бійка. Озираюся й бачу Шонів кулак біля щелепи Домініка. Вилітаю з гаража, відчуваючи, як приниження душить мене, пускаючи кров, якою просочується кожен мій крок.

Навіть не зібравши речей, я одразу ж вирушаю в дорогу проти ночі.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ВОСЬМИЙ

Два тижні.

Я попросила в батька два тижні, що не викликало в нього жодного запитання. Крісті нещодавно винайняла свою першу квартиру в Атланті, тож я одразу поїхала до неї. Перший тиждень провела на її дивані, ридаючи в неї на колінах, поки вона намагалася втішити мене.

Не думаю, що Шон хотів завдати мені такого болю, і бійка, яку він розпочав, мала б свідчити про це. Проте якщо цей боягуз так легко погодився на план Домініка, навіть насолоджувався ним, то я не можу вважати його кимось важливим для мене.

Я звинувачую себе. Я брала активну участь у всьому цьому. Дозволила, щоб мене передавали з рук у руки, наче той «гостинець» на вечірці. А я постійно благала про більше.

Вони брали й брали, поки я насолоджувалася кожною миттю.

Відтоді по багато годин гуляла навколо будинку Крісті, намагаючись зрозуміти, де ж помилилася. Усі роздуми привели до одного: моя головна помилка в тому, що я погодилася піти із Шоном на вечірку в день нашого знайомства.

Вони гралися зі мною до кінця. Аж поки не продемонстрували своє нутро. Гадки не маю, яким я уявляла наш кінець, але точно не таким. Чесно кажучи, я не змогла б вибрати між ними, навіть якби мене змусили. Та ці двоє й не дали мені вибору. Вони викинули мене, мов непотріб. А я ще й сама напросилася. Бігаючи за ними обома, підпустивши їх до себе, до свого тіла, розуму й серця.

Крісті й досі не знає, як реагувати на все це. Я поділилася з нею майже всіма тонкощами наших стосунків, не згадавши тільки про братство. Вона проковтнула кожне слово, наче найзахопливішу історію, проте, придивившись, я помітила осуд у її погляді. Однак не можу звинувачувати її. Я все розумію. Я почула від себе самої стільки дорікань, що вистачить на все життя.

Хотілося б хоча б пошкодувати про все. Та насправді я не можу. А найгірше? Найгірше те, що я досі хочу їх. Я досі кохаю їх. Я огидна сама собі. Як я стала такою розпусною? Я досі прагну їхньої уваги, ласки, дужих рук, поцілунків, дивацтв щодня. Вони закарбувалися в моїй пам’яті. Проте недавній спогад про той недовгий час, який я провела в їхньому гаражі, і далі мене бентежить.

У каламутному серпанку мого відчаю є й інший бік. У мені зароджується бажання помститися, отримати відплату, яка перекриє всі ті дурні емоції. Якщо випаде шанс, я ним скористаюся. Шону й Домініку не було байдуже до мене, визнають вони це чи ні. Гадки не маю, чому вони вирішили все розірвати, проте їхня симпатія була занадто переконливою, щоб бути вигадкою.

Навіть якщо вони піклувалися про мене в найжорстокіший спосіб, я однаково не вірю, що все придумала. Ці двоє довіряли мені, турбувалися про мене. Вони не могли брехати про все. А якщо так і було, то я справді нічого не розумію. Щось сталося. Щось мусило статися, якщо Шон і Домінік утілили в життя такий жорстокий план. Домінік, може, й здатен на таку підступність, може, він і вміє маскувати свої почуття, проте Шон — ні.

Та все ж він так само заслуговує на мій гнів, бо дозволив цьому статися.

Можливо, жоден із них не кохав мене, та це було щось більше, аніж секс. І навіть так я ніколи не зможу пробачити їм цього.

Уперше в житті я втішаюся тим, що я донька свого батька. Якась частинка мене все таки здатна на таку саму черствість, таку саму підлість. Якщо зараз мені стане в пригоді та кров, якої я постійно зрікаюся, яку проклинаю, яка зараз холоне в моїх жилах, то не хай так буде. Головне, щоб моє серце більше не страждало й не стікало кров’ю.

— Що це за погляд? — запитує Крісті, коли я дивлюся порожнім поглядом на маленьку дівчинку, що грається на сходинках басейну. Ми провели тут кілька днів, насолоджуючись останніми променями літнього сонця. Дівча верещить від захвату, поки її мати повторно

наносить сонцезахисний крем на її руки, стоячи на колінах поруч із нею.

Пригадую, як у її віці гралася сама із собою в одну небезпечну гру. Я часто гралася сама, бо мама завжди розважалася зі своїми друзями або черговим хлопцем. Я сама себе підбурювала відпливати далі й далі від мілини, поки врешті-решт не опинялася так глибоко, що вода вкривала мене всю. Я рятувалася на самоті, і ніхто навіть не помічав, що я тону. Мені все вдалося. Я відчула, що зараз піду під воду востаннє, тож щосили відштовхнулася ногами, аж ударилася головою об край басейну. За мить до цілковитої темряви я все таки сперлася на бетон долонями й витягнула себе в безпечне місце, а потім заридала, істерично схлипуючи від полегшення. Тоді мене нарешті помітила мама. Вона обійняла мене, а відтак жорстоко покарала.

Навіть у дитинстві мені хотілося піти на саме дно, наражатися на небезпеку. Та моя хвороба геть не нова. Проте я дала їй перемогти, або ж, як казав Шон, примирилася зі своєю дияволицею. Дозволила їй керувати мною лише одне літо, і вона так само нерозважливо ставилася до мого спокою.

Історія повторюється: я можу потонути або ж ридати з полегшенням. Час відштовхнутися й витягнути себе в безпечне місце. Та моє серце, мої спогади й тривала хвороба обтяжують мене, перекреслюючи будь-який прогрес, полишаючи безпорадною на самому дні.

Час відштовхнутися, Сесиліє.

— Сі? — звертається до мене Крісті, а я досі не зводжу очей із маленької дівчинки, яка хлюпається у воді, а потім зістрибує зі сходинки, опиняючись у безпечних маминих обіймах.

— Гадаю, це не нормально. Гадаю… — Що мені потрібно знайти той бетон. Водночас мушу вбити цікавість у цій маленькій дівчинці, щоб такого більше не повторювалося. Я не надто пишаюся своїм життям, та, можливо, варто було б. Я вижила, виховуючи інфантильну матір. Закінчила школу, упоралася з усіма проблемами сама, без підтримки. Прожила все життя без наставництва людей, на яких справді мала б спертися. У мене все добре, бляха, виходило, та кілька місяців тому все змінилося. Я дев’ятнадцять років відштовхувалася, тож зможу так іще

дев’ятнадцять. Із новою рішучістю я повертаюся до своєї найкращої подруги. — Гадаю, я забула, хто я, в біса, така.

— Молодчинка, — каже вона. — Я вже захвилювалася. Що ти плануєш робити?

— Із собою — просто жити далі. З ними? Не знаю. Можливо, нічого. Проте помсту краще подавати холодною. Зрозумію, коли побачу. А поки що я воліла б розібратися у своїх думках. Я не те щоб довіряю кармі, але якщо буде нагода, зроблю все можливе, щоб вона їх наздогнала.

— Дідько, хотіла б я бути мухою на стіні тієї миті, — каже Крісті. — Ти все зможеш, люба.

Я лише киваю.

Крісті обертається на дешевому пластиковому шезлонгу, опускає ноги на терасу й тягнеться до моєї руки. У її світло-карих очах я бачу співчуття. Моя найкраща подруга — красива дівчина. У неї хвилясте каштанове волосся середньої довжини, спортивна статура, м’які риси обличчя. Мені стало легше дихати, коли вона зустріла мене рано-вранці з розпростертими обіймами. Особливо опісля того удару кувалдою в груди.

— Я не звинувачую тебе, Сесиліє. Просто не до кінця розумію. Одразу кажу, я не знаю, чи пішла б на таке. Проте, Господи, подружко, двоє чоловіків? Навіть не можу уявити, як поводилася б на твоєму місці.

— Поліаморія — не така вже й рідкість.

— Знаю, — запевняє вона, — але, — хитає головою, — ти справді пішла ва-банк, еге ж?

— Я вірила їм, розумієш? Гадала, що вони свідомі, що вони з тих рідкісних чоловіків. Я була дурепою.

— Але тепер ти така. Ти свідома. Можливо, вони говорили якісь нісенітниці, однак ти вірила в себе й досі віриш. Ти відпустила себе. Пишайся цим.

Це правда, цілковита правда. Можливо, ті двоє — лицеміри, проте з ними я дізналася про себе та свій характер усю правду. Я змінилася, переосмислила все, попри їхню лицемірну й убивчу жорстокість.

— Тільки, будь ласка, телефонуй мені щодня.

— Гаразд. — Я обертаюся до неї, моєї єдиної справжньої подруги. До єдиної людини, яку я можу вважати сім’єю. — Їдьмо до моєї мами.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ДЕВ’ЯТИЙ

Крісті шморгає носом, коли Габбл іде геть від Кеті й вони востаннє дивляться одне на одного.

— З-з-зачекай, вони не будуть разом?

Починаються титри. Крісті переводить убивчий погляд з екрана на мене.

— Вони не будуть разом?!

— Ні.

У подруги відвисає щелепа, а ми з мамою сміємося, поки вона, сидячи на дивані, жбурляє в нас обох шоколадні драже.

— І що це за лайно?

— Не всі історії кохання мають щасливий кінець, — тихо каже мама.

Я дивлюся на неї: вона сидить у кріслі, яке перевезла до свого коханця. Сьогодні в нього «риболовля» — такою була його відмовка, щоб ми провели день разом. Вона трохи набрала вагу, на її щоках з’явився рум’янець, якого не було до мого від’їзду. Можу лише порадіти за неї. Вона була геть спустошеною, коли я переїхала до Тріпл Фолз. Та її остання фраза розпалює в мені цікавість.

— А ти когось кохала так само сильно, мамо?

— Так. Багатьох. А деяких особливо сильно.

Я лише киваю з розумінням.

— Не можу повірити, що вони не будуть разом! — вигукує Крісті роздратовано, і ми обертаємося до неї.

— Фільм називається «Якими ми були» не просто так. По-перше, він зрадив її, — говорить мама. — Що важливіше, він не зміг змиритися з її характером, переконаннями, силою; отже він не заслуговує на неї. І навіть якби Габбл вибрав залишитися в житті своєї доньки, він нічого про неї не знав. Досі вважаєш, що вони мають бути разом?

— Але... — заперечує Крісті.

— Правда в тому, — додаю я, — що люди більше не хочуть жорстокої правди в історіях про кохання, але ось це, — я вказую на екран, — жорстока, жахлива правда.

— Саме так, — погоджується мама з гордістю в очах. — І цю історію ти запам’ятаєш назавжди.

Крісті зітхає.

— Що ж, от лайно. Фільм жахливий.

— Ні, не жахливий, — сміється мама, запалюючи сигарету. — Ти проковтнула наживку. — Вона змовницьки всміхається мені. — Не хочеш добити?

Я киваю.

— Звісно.

— Ви — дві мазохістки. — Крісті зиркає на кожну з нас, а я тим часом хапаю пульт. — Змушуєте мене дивитися всі оті старі сумні фільми, від яких стає боляче.

— Найкращі фільми, — відповідає мама. У її словах я чую нотку смутку.

— Можливо, ось це все для когось і правда, та я досі вірю в прекрасного принца, — заявляє Крісті, — попри всі ваші бездушні завіряння.

— Та й правильно, — погоджується мама, — просто знай, що картинка у твоїй голові може не збігатися з реальністю. У світі мало чоловіків, заради яких і пекло не шкода пройти. Тому зважуй усі «за» та «проти», коли віддаєш комусь серце й тіло. Із часом вони можуть витягнути з тебе більше, аніж ти здатна дати.

Саме так, мамо. Саме так.

— Тримайся, — попереджаю я Крісті, хапаючи пульт. — Це фільм вісімдесят першого року.

— О боже. — Вона пірнає під ковдру на дивані. — Не знаю, чи витримаю його.

Мама підморгує мені й гасить сигарету, а я тим часом вмикаю «Нескінченне кохання».

І саме тут, у вітальні, я відшукую в собі сили. Не через фільми, які дивилася разом із мамою, якими вона так само ділилася зі своєю

матір’ю. Хоча вони точно аніскілечки, хай їм грець, не змінили мого викривленого сприйняття кохання. Силу я черпаю у жінках, які мене оточують. Місяцями я жила лише заради чоловіків, які поглинали всю мене, а потім ставала їм не потрібна. Попри всі старання, все одно загубилася в них, дозволила своїй симпатії поглинути мене. Я не мала друзів поза їхнім колом, а коли повернуся, то не матиму й життя. Можливо, я щось і відкрила для себе, проте водночас стала залежною від них. І тепер моя мета — виправити це.

Зараз я можу лише сумувати й гніватися. І хоча ніколи не відчувала такого болю, усе ж втілила свій план. Можу впевнено сказати, що Сесилія Горнер більше не ховатиметься на вечірках десь у закутках. Я стрибнула в цю воду й тепер мушу вирішити, чи вартий цей біль одного незабутнього літа.

Час відштовхнутися, Сесиліє.

На екрані з’являється героїня Брук Шилдс — вродлива, наївна, невинна. Вона спускається сходами до свого коханого, не знаючи гіркоти, яка переповнює мене. Я хочу попередити її, сказати, що вона поплатиться за той погляд, що кидає своєму хлопцю, коли вони трахаються перед каміном. Та натомість переживаю біль разом із нею, оплакую невинність, від якої вона відмовляється, бо в глибині душі я досі залежна від цього надто знайомого почуття. Серце проклинає мене, поки я захоплено дивлюся на героїню, згадуючи ті дні й ночі під деревами та зірками.

Переглядаючи цей фільм, я можу лише оплакувати дівчину, якою головна героїня була до того, як її спіткало кохання.

Телефон дзижчить на столі переді мною. Коли на екрані з’являється напис «НЕ ВІДПОВІДАТИ», ми з Крісті перезираємося.

Я без вагань вимикаю звук. Моя подруга гордо всміхається й повертається до перегляду. Її очі всотують любов.

А мої дивляться прямо.

Моя залежність хоче потягти мене на дно, тож мені залишається тільки одне.

Відштовхнутися.

РОЗДІЛ СОРОКОВИЙ

Коли я повертаюся до Тріпл Фолз, то одразу ж змінюю код до воріт і викидаю бікіні, у якому була того дня на озері. Мій телефон дзижчить від сповіщення, та я ігнорую його. Я ще не дозволила собі перевірити повідомлення від Шона. Жодна причина не виправдає того, як вони повелися зі мною.

Я зачинилася в спальні й провела майже весь день, вишукуючи всю можливу інформацію про кар’єрні можливості та спеціальності, які їм сприятимуть. Я ще зможу обміркувати все протягом першого року навчання, і це заспокоює мене. Проте я все ж вирішую поквапитися з підготовкою до вступу й записатися на осінні курси. Навчаючись у місцевому коледжі та працюючи на заводі, я просто не матиму часу на такі пригоди.

Знову все спочатку.

Я проводитиму свій час продуктивно. Почну з білого аркуша й щосили намагатимусь стерти останні три з половиною місяці.

За кілька годин, проведених у своїй камері, я маю кращий план. Він не про помсту, а про те, щоб викорінити цікавість до цього літа та прив’язаність до всього, що сталося.

Іноді найкраща розплата — прикувати увагу тих, хто ошукав тебе, і розвиватися далі. За останні кілька місяців я зрозуміла, що мовчання — це потенційно найкраща зброя. Тож якщо Шон захоче поговорити, то за його зраду я відплачу тим самим ігноруванням. Хоча дзвінки й повідомлення находили лише від нього, та клянуся, що під час ранкової прогулянки в саду я почула звук саме двигуна «Камаро», яка їздила десь неподалік безлюдною дорогою. Проте ці двоє неймовірно зухвалі — Шон і Домінік не раз вдиралися до мого будинку без попередження, тож знайдуть мене, якщо захочуть.

Роман назавжди переїхав у Шарлотт. Тепер він не становить загрози. Якщо їм так хочеться привернути мою увагу, вони знають, де мене

знайти. І мені варто підготуватися до цього, бо якщо Шон постійно телефонує й пише мені, не отримуючи відповіді, то, очевидно, незабаром я зустріну їх.

Та й що ці двоє можуть мені сказати? Як вони все пояснять?

Якщо ж Шон і Домінік шкодують про свій вчинок, то навіщо був той фарс за участю не лише місцевих, а й інших членів братства.

Я вже не маю сил хвилюватися через це. Голова й серце не витримають. Усе скінчено. Хай там що було між нами, цього більше немає. Не знаю, чи зняли з мене закляття, але я приймаю це тавро, і нехай буде так, як має бути.

Завтра я повертаюся до роботи на заводі й не маю жодного сумніву, що зустріну там Шона. Він знайде спосіб загнати мене в глухий кут, щоб ми залишилися наодинці. Я провела в будинку не одну годину на самоті й у тиші, продумуючи кожну деталь свого майбутнього життя, тому вирішую трішки проїхатися й розвіятися. На довжелезній під'їзній доріжці я прислухаюся до двигуна «Камаро», проте розумію, що все це мені лише вчувається. Думка про те, що я видаю бажане за дійсне, бісить. Спогади про ті кілька болісних секунд біля гаража трохи заспокоюють мене, і я вирушаю в дорогу. Дихати стає легше, коли я доїжджаю до кінця й зупиняюся на Т-подібному перехресті. Я озираюся, і мої очі знаходять Домініка, який чекає мене на узбіччі.

Дідько.

Він зосереджено спостерігає за мною здаля. Я відвертаюся й зриваюся з місця, пролітаючи повз Домініка, а тоді втікаю дорогою. За лічені секунди він уже мчить за мною навздогін, бо мій седан не зрівняється з блискавкою під його капотом. Я їду звивистими дорогами, що ведуть до міста, а всередині закипає лють, нерви мов струна. Дом тримає дистанцію, проте все одно їде доволі близько, щоб я бачила, що він не здається. Я розганяюся до максимальної швидкості, проте він не відстає від мене ані на метр.

— Та пішов ти! — горлаю я, несучись уже знайомими дорогами.

Їду, як божевільна, у спробі втекти від хлопця, під чиєю владою мені колись було так добре. Знову й знову прокручую в голові ту ніч, на швидкості наближаючись до міста. Усе в мені закипає від люті. Дом

залишається на тій самій відстані, аж доки червоне світло не змушує мене зупинитися. Я дивлюся в дзеркало заднього огляду й бачу, що він відкинувся на спинку сидіння й розслабився, а на його обличчі грає те саме самовдоволення, що й у день нашого знайомства. Проїжджаю один світлофор, другий, а тоді лечу на протилежний бік міста. Колись він та й втомиться, і я зо двадцять хвилин ганяю його звивистими дорогами. Проте Домінік і не думає здаватися.

Втомившись від цих навіжених перегонів, я зупиняюся на покинутому табірному паркінгу. Домінік мало не врізається в дерево, різко повертаючи «Камаро» за мною так, що його аж заносить, і нарешті зупиняється біля мене. Він ледве встигає вийти з машини, а я вже йду до нього й даю першого ляпаса.

Він приймає удар, майже втиснувшись в авто, і дивиться на мене, наче розглядаючи кожну деталь мого тіла. Хоча руку пече, я знову замахуюся, та він перехоплює моє зап’ястя. Розлютившись, я впиваюся в нього поглядом. Тоді Дом опускає голову, і я бачу на його обличчі червоний слід від моїх пальців. Його рука стискає мою, стримуючи мене.

— Мені шкода.

— Та пішов ти. Це все?

— У нас не було вибору.

— Ні, він був. Залиш мене в спокої, щоб тебе! Я не хочу тебе більше бачити.

— Сесиліє...

— Пішов ти, Домініку. Разом зі своїми довбаними іграми. Я не хочу брати в цьому участі. Це моє рішення. — Я обертаюся, намагаючись висмикнути руку, проте він не відпускає мене, хапає за талію й притискає спиною до своїх грудей. Я відчуваю його гаряче дихання біля свого вуха.

— Ти ж знаєш, ми не хотіли цього.

— Я нічого не знаю, хай тобі грець! І я не хочу мати нічого спільного з тобою, з вами обома.

— Щось мені підказує, що це неправда. — Він розвертає мене до себе, усе ще стискаючи моє зап’ястя. Я хочу дати йому ляпаса, та він

перехоплює й іншу мою руку, а потім притискає мене до своєї автівки.

— У нас були причини.

— Справді? Я за вас рада. Але знаєш що? Мені байдуже.

— Ще й як не байдуже. Ти належиш нам.

Я пирхаю.

— Ти себе зараз чуєш?

— Я казав тобі триматися якомога далі, але тепер ти про все знаєш. Те, що сталося тієї ночі, не має значення.

— Може, для тебе.

— Має значення те, що сталося до цього.

— Відпусти мене. — Я намагаюся вирватися, проте він дедалі міцніше стискає моє зап’ястя. — Ти робиш мені боляче.

— Тоді припини це, хай йому грець! — зривається Дом. — Стій.

Я заплющую очі, поки він притримує мене. Коли розплющую, бачу, що на його губах з’являється широка усмішка, а в очах сяє гордість.

— Та ти змінилася.

— Це що, комплімент?

Він притискається до мене так, що між нами немає жодного вільного міліметра. Я відхиляюся назад, спираючись головою об дах авто. Його губи надзвичайно близько, він, ніби магнітом, притягує мене, а надто тоді, коли я згадую ту ніч.

— Та що, в біса, з тобою сталося?

— Ти. — Він висуває язика й облизує мою нижню губу. Мені перехоплює дух, коли він втискається членом у мій живіт. — Ти, це ти сталася з усіма нами, але тепер… — Домінік хитає головою, — краще тобі нас не ділити.

— О, але ж мене ви ділили, — огризаюся я, — здається, всім сподобалося.

— Припини, бляха! — зривається він. — Я намагаюся пояснити.

— Зі ще більшою кількістю загадок, яких із мене досить, ясно?! Поговориш зі мною, коли матимеш що сказати. Та й тоді я не стану слухати. Доста з мене! Забирайся!

Дом обхоплює мою голову й цілує глибоко та пристрасно. Я борюся, борюся щосили, та щойно розтуляю вуста, він проникає язиком у мій

рот. У грудях щось спалахує, коли Домінік поглиблює цілунок так, що я згадую лише про нашу ніч на капоті його авто, чи про той день на озері, чи про будь-який інший день із ним. Я тягну його за волосся, б’ю в груди й шию, поки він таврує мене своїм поцілунком. Спершу мене охоплює лють, а відтак я почуваюся геть спустошеною. Домінік виштовхує на поверхню кожне почуття, яке я намагалася притлумити в собі. Потім він відсторонюється й дарує мені ніжний поцілунок.

— Пробач мені. Це єдина правда, яку я можу тобі дати.

— Чому?! — кричу я, хапаючи повітря. — Чому?

— Ми намагалися дещо довести, та нам ані дідька не вдалося.

— Ти все зруйнував. — Моєю щокою стікає сльозинка, яку я не в змозі стримати. — Я ніколи не зможу глянути на тебе, як раніше.

Домінік бачить сльозу, що котиться по моїй щоці.

— Я мушу тебе відпустити, — кривиться він, і вперше з тієї ночі, яку ми провели сам на сам, я бачу емоції в його очах. — Але я, бляха, не хочу.

Домінік знову нахиляється й притискається губами до мого чола, а потім відпускає мене.

У грудях млоїть. Цього достатньо, щоб я швидко опанувала себе.

— Тримайся від мене якнайдалі.

— У мене немає вибору. Проте все, що я роблю, — заради тебе.

— Твоя правда. У тебе немає вибору. Проте не переймайся, це моє рішення.

Я повертаюся до своєї машини та їду геть із паркінгу, не озираючись.

Удома приймаю гарячий душ, ігноруючи почуття, що вирують усередині. Я дозволяю сльозам змішатися з водою, водночас заперечуючи їхнє існування, — і це моє рішення.

РОЗДІЛ СОРОК ПЕРШИЙ

Посеред першої ж зміни на заводі після мого повернення в місто мене викликають в офіс через гучномовець. Нашу лінію зупиняють, і я одразу відчуваю на собі важкий погляд Мелінди. Ми весь час працювали в тиші, бо навіть вона помітила, що мені потрібно заспокоїтися, і не надокучала розмовами. Очевидно, вигляд у мене такий самий кепський, як і самопочуття. Я вдаю, що й гадки не маю, чому мене відкликають із робочого місця, та ми обидві все розуміємо.

Із мене доста ігор. Я йду до кабінету в кінці коридору на першому поверсі, відганяючи спогади, що виринають у пам’яті: поцілунки нашвидку, довгі погляди за ланчем, коли ми були на самоті, експрес-секс після пізньої зміни, коли він затуляв мені рота долонею і входив у мене, нашіптуючи на вухо брудні слова. Зачиняючи двері, я притуляюся до них і відводжу погляд. Одночасно із цим помічаю його коричневі черевики. Глибоко вдихаю й відчуваю пахощі кедру, які затьмарюють мій розум.

— Сонце, будь ласка, подивися на мене, — промовляє хрипко Шон, іще дужче ранячи моє серце. — Сонечко, будь ласка, благаю тебе, поглянь на мене.

Я навіть не дивлюся.

— Сесиліє, таємниця — це ти.

Це зізнання привертає мою увагу, тож я нарешті дивлюся на нього. Вигляд він має кепський, під очима синці. Я ніколи не бачила його таким занепокоєним. У цій війні перемагає співчуття, тож я розв’язую язика. Я кохаю цього чоловіка, навіть якщо мої почуття до нього — велика помилка.

— Що, в біса, відбувається?

Він ступає крок уперед і бере моє обличчя в долоні.

— Ми не хотіли цього. Ти ж знаєш це.

Я сахаюся його дотику й чую лайку у відповідь.

— Я нічого не знаю.

— Ти знаєш набагато більше, ніж вважаєш. Привести тебе на вечірку в день нашого знайомства було несподіваним рішенням, але я просто, дідько, не міг… Господи, щойно побачив тебе…

Шон нахиляється, а я відсторонююся.

— Чому таємниця — це я?

Він вдихає. Через його неприховані вагання я притискаюся до дверей, готуючись до відповіді.

— Ми не хотіли цього, Сесиліє.

— Просто скажи мені, навіщо ти покликав мене сюди.

— Гаразд. — Шон діловито киває. — Гаразд. Багато років тому, коли «Горнер Текнолоджис» була заводом хімічної промисловості, двоє емігрантів із Франції, чоловік і дружина, загинули під час пожежі в одній із випробувальних лабораторій. — Він дивиться на мене, доки я не дотумкую зміст його слів. Позираю на нього з подивом, і на очі навертаються сльози, коли я усвідомлюю, ким були ті емігранти.

— Батьки Домініка?

Шон киває.

— Вони втекли з Франції, намагаючись сховатися від її колишнього чоловіка. У відчаї його батьки прийняли запрошення далекої родички, щоб почати нове життя.

— Дельфіна.

Він киває й продовжує:

— Тож вони приїхали сюди, у це місто, щоб улаштуватися на цей завод. Гадали, що тут будуть у безпеці, житимуть, утілюючи американську мрію. Натомість компанія та її власник експлуатували їх через їхню соціальну незахищеність, і врешті-решт вони загинули в пожежі, у випадковість якої не вірить ніхто. Ми ще й досі не розуміємо, що саме сталося, проте трагедія була просто жахливою, а поставилися до неї максимально несправедливо. Твій батько приховав цей випадок, зам’яв усе. Домінік отримав лише офіційні вибачення, які додали до розрахунку. То був наче ляпас. Адже генеральний директор був тутешнім. У місцевих новинах навіть нічого не повідомили про це, Сесиліє. У газетах теж нічого не було.

— Але чому?

— Ось це ми й намагаємося з’ясувати. Дельфіна лютувала, але була надто молодою, тому боялася відверто поговорити з Романом. Щось сталося тієї ночі, й він це приховав. Але ми дізнаємося правду.

Усе це вразило мене до глибини душі.

— То ти гадаєш, що мій батько, можливо, приховав убивство — два вбивства тут, на цьому заводі?

— Я не певен, проте батьки Дома не були першими, хто поставив під сумнів бізнес-політику твого батька. Він чимало оборудок мав за всі ті роки, та йому все сходило з рук.

— То ти шпигуєш за ним? Працюєш, щоб вивідати правду?

— Не лише це, — завбачливо відповідає Шон. Він промовисто дивиться на мене, а я намагаюся читати між рядків.

— Ти хочеш йому помститися?

— Ми змусимо його страждати. За все, що він накоїв, за все, що він забрав у Дома й у кожної іншої сім’ї, яка працювала на нього із часу відкриття цього довбаного заводу. Ось чому тобі треба триматися від нас якнайдалі. Ми не хочемо втягувати тебе в ці справи. Це небезпечно.

— І що ви плануєте зробити?

Шон помічає страх у моїх очах і хитає головою.

— Якби ми хотіли його смерті, він би вже давно був мертвий. Та ми на таке не здатні.

— То що мені заважає піти до нього зараз же й усе розповісти?

Він знизує плечима від напруження.

— Нічого. Проте до справи залучені й інші, набагато важливіші люди. Вони знають, що в нас є ти.

— Була я.

— Це ми й намагалися донести, проте коли вони побачили нас разом, коли вони побачили...

— Побачили що?

Він затискає своє перенісся.

— Що ми облажалися й закохалися. Ми мусили припинити все саме так, щоб не втягнути тебе в наші справи.

— Хочеш сказати, що то була постанова?

— Ми хотіли убезпечити тебе. Але тепер ти на їхньому радарі. Я не знаю, сонце. Я не знаю.

— Зачекай. Усе це почалося через мого батька? Він володіє довбаною компанією з виробництва техніки. Виробництво калькуляторів. Так, він має тіньовий бізнес, але через це вважати його вбивцею?

— Йому належить не тільки «Горнер Тек». Йому належить увесь Тріпл Фолз, навіть поліція. Твій батько монополізував ціле місто. Але ніхто не хоче терпіти це все. Уже ні.

— Цього не може бути. Це… неправда.

— Вибач, гаразд? Вибач, проте я кажу правду. Чоловік, з яким ти живеш, приховує стільки само таємниць, скільки й ми. І він збіса добре їх береже, тому йому все сходить із рук.

Він притискає мене до дверей.

— Я хочу, щоб ти поїхала, бляха, геть, бо, окрім нас, у твого батька купа ворогів, які хочуть помститися за все те лайно, яке він учиняв багато років. Тут ти в безпеці не будеш.

— Шоне...

— Я так за тобою сумую, — шепоче він, тримаючи моє обличчя руками, блукаючи поглядом. — Я все зіпсував, ми обидва зіпсували, проте ми не очікували, що в нас на шляху трапишся ти.

Обдумуючи почуте, я розумію, що моя мама, її безпека й усе, заради чого я працювала, просто зникне, якщо вони доведуть свої плани до кінця. Проте перед собою я бачу очі батька й запитую:

— Ти впевнений, що вони не заподіють йому болю?

— Ми повернемо вкрадене ним місто людям, які на це заслуговують. Він накопичує свій капітал просто через жадібність і захланність. Але це їхні гроші.

Тоді в моїй голові виринають слова Романа того дня, коли я несподівано зіштовхнулася з ним.

— Він владнав ситуацію із зарплатами. Це вже не проблема.

Шон хитає головою.

— Ось тобі й ідея про «повірю, коли побачу». Будь-який переконливий диявол, який бодай на щось здатний, може глянути тобі

в очі й змусити повірити, що його не існує.

Я ковтаю.

— Проте я все ж не розумію, чому таємниця — це я.

— Є кілька причин. Спочатку ми хотіли використати тебе, щоб наблизитися до нього, проникнути в його будинок. Можливо, ти ще й допомогла б нам у пошуках.

Я ледве стримуюся, щоб не дати йому ляпаса. Відвертаюся, та Шон знову змушує мене глянути йому в очі.

— Послухай мене. Спочатку — коли ми лише познайомилися, тоді я гадав, що то слушна ідея — затягти тебе в справу. Ми не знали, що ти в місті. Це було моїм рішенням. Я винен у всьому, і саме тому Домінік спершу був таким мудаком із тобою. Він не погоджувався на мій план.

Шон тягне мене за зап’ястя, щоб я відійшла від дверей, а тоді відчиняє їх і просуває голову в коридор. За секунду він знову зачиняє їх і видихає.

— Нам не варто тут залишатися.

— Які ще є причини?

Тиша. Ця клята тиша.

— Я сказав би, якби міг.

— Ти покидьок. — Я знову ковтаю. Через його зізнання я поринаю в спогади, на сам початок. — Так ось чому ти не хотів мене цілувати. Ось чому чекав, щоб я сама вирішила переспати з тобою. Я мусила зробити перший крок, бо ж ти використовував мене. Шоне, це просто треш!

— Подивися на мене. — Я підкоряюся. Його очі дивляться на мене з жалем. — Я кохаю тебе. Я закохався в тебе ще із самого початку, Сесиліє. І, дідько, ти це знаєш.

Це найболючіші слова, які я коли-небудь чула. Вони наче удари, бо я впевнена, що ніколи не дізнаюся, правда це чи ні.

— То що, тепер ти ризикнеш своїми грандіозними планами, бо я тобі небайдужа?

— Плани змінюються. І в нас їх достатньо. Щодо нього потерпимо.

— Ти справді гадаєш, що я не розкажу йому нічого?

Він притискається своїм чолом до мого.

— Я знаю, що не скажеш. Дом теж. Але інших не так легко переконати. Ти — донька нашої мішені.

— Він усе-таки мій батько! — Я хитаю головою. — Я наче у вигадці живу.

— На жаль, це реальність. Ти можеш повернутися до матері?

— Ні. Шоне, ти ж знаєш, я приїхала сюди, щоб подбати про неї. Вона досі не в найкращому стані. Якщо зараз я залишу Тріпл Фолз, то втрачу свій спадок. Якби йшлося тільки про мене, це було б пів біди.

— Я докладу всіх зусиль, щоб усе відбулося за планом. Тримай удома та при собі зброю, йому не кажи. — Його виразу обличчя достатньо, щоб уявити, що станеться з Шоном, якщо я не збережу цю таємницю.

— Навіщо ти мені розповів?

— Я ж казав. Ти у мене в пріоритеті. Не тільки через мої почуття до тебе, а й через те, що саме я втягнув тебе в наші справи, я, бляха, винний у цьому. — Шон проводить рукою по своєму волоссю, а потім б’є кулаком об двері поруч зі мною. — Клянуся богом. Я гадав, що якщо втягну тебе, то ти будеш у безпеці. Ми не зможемо сьогодні обговорити все, забагато деталей. Просто знай, що я облажався, ми з Домом облажалися, і зараз нам усім варто… триматися якнайдалі одне від одного. Що довше нас не бачитимуть разом, то дужче віритимуть, що…

— Що ти використав мене.

Він киває.

— Одного дня я благатиму тебе пробачити мені, проте зараз прошу вислухати й почути мене. Усе насправді.

— Я не знаю, що сказати. Як я можу тобі довіряти?

— Довірся своїй інтуїції. — Він нахиляється в бажанні поцілувати мене, та я відвертаюся. Відчуваю його видих на своїй шиї. Шон притискається чолом до дверей, а потім відходить, уважно дивлячись на мене. — Одного дня я спробую все виправити. Та зараз благаю тебе повірити мені.

— Я не знаю, що й думати... — На очі навертаються сльози, коли в думках з’являється Домінік і його вчорашній погляд на мене. — Дом

не ненавидить мене... — Ці слова прозвучали і як запитання, і як твердження.

— У нього багато запитань до твого батька. — Шон не зводить з мене очей. — Дом перший тебе знайшов?

Я киваю.

— Він зник, відколи ти повернулася. Я ніколи не бачив його в такому стані.

По моїй щоці скочується сльозинка, і Шон здригається, помітивши її.

— Повір мені, Сесиліє, це найважче. Я так хотів заслужити тебе, хоча почасти й обманював тебе, і… Я ніколи собі не пробачу цього. — Він бере моє обличчя в долоні. — Я із самого початку знав, що ти — щось більше, — шепоче він. — Просто обдумай усе, гаразд? Обдумай. Подумай про все, що я тобі сказав. Забудь ту ніч і повір мені: ми вчинили так, бо хотіли захистити й віддалити тебе від усього поганого, а не завдати болю. Але я все зіпсував. Зіпсував, бо мені було нестерпно бачити, як ти страждаєш.

Коли Шон ударив Домініка, це стало переломним моментом для нього.

— Довірся мені й Домініку. І хоч би що сталося, не шукай нас. Не шукай відповідей. Я все владнаю. Я знайду як.

— Ти мене лякаєш.

— Знаю. Вибач. Ти хотіла дізнатися — тепер знаєш. Бажала бути в курсі справ — тепер ти в курсі. Настав час берегти таємниці.

Він стискає моє підборіддя і, не дозволяючи вставити й слова, владно припадає до моїх губ. Ми обоє стогнемо, коли Шон упивається в губами, смакуючи мене. Наприкінці поцілунок стає ніжнішим, і тоді він відсторонюється. Це наче прощання.

На мить Шон підводить очі, в яких змішалися всі емоції та почуття.

— Я кохаю тебе, — хрипко шепоче він, а тоді відчиняє двері й виходить.

За кілька секунд двері зачиняються з таким звуком, наче вибухнула бомба, яку він щойно скинув на мене.

РОЗДІЛ СОРОК ДРУГИЙ

Учора ввечері я з цікавості загуглила факти про воронів і пошкодувала, що не зробила цього раніше. Мені б дуже допомогла інформація про те, що у цих хлопців багато спільного з їхнім символом, хоча вони й намагалися приховати це своїми загадками.

Ворони об’єднуються в зграю в юності й формують зв’язок, будучи бунтівними підлітками, — упевнена, що саме підлітками вони створили Вороняче братство. Після того нарешті спаровуються, що теоретично відбувається раз і на все життя.

Крила на спині Лайли — це вічне тавро, на яке вона погодилася добровільно. Зараз мені важко повірити, що заради чоловіка я ладна була погодитися на такі зобов’язання, не кажучи вже про те, що тепер я навряд чи погоджуся.

Ворони — це також одні з найрозумніших птахів, і це не дивно. Вони прорахували й обміркували кожен свій крок щодо мене. Упевнена, що спершу Шон із Домініком не раз сварилися через мене. Шон підтвердив мої підозри.

Вони часто повчали мене, кажучи, що знання — це сила. Тепер очевидно, що до цієї гри можна долучитися, лише перехитривши їх або ж показавши, що теж маєш таємницю, якої вони не знають.

Саме сьогодні вранці, смакуючи каву на балконі, я зрозуміла, що і Шон, і Домінік повільно, непомітно й мимоволі передали мені якусь частинку цієї сили. Через проблискові маячки на вежі в моїй уяві промайнув образ Домініка, який сидить у своєму похідному кріслі з під’єднаним до ноутбука телефоном, що слугував йому за інтернет-роутер. Зв’язок, якого не було б, якби… за кілька метрів від нього не стояла довбана вежа стільникового зв’язку. Щойно я все зрозуміла, одразу, залишивши каву на ґанку, вибігла з будинку й помчала по зеленій траві, доки не вибігла на галявину з деревами. Тоді я почувалася найбільшою дурепою у світі.

Вони щоразу привозили мене на місце їхніх зборищ в об’їзд, щоб дорога здавалася нескінченно довгою. Усе для того, щоб замаскувати той факт, що їхні вечірки відбувалися буквальному на моєму задньому дворі. Та їхня хитрість логічна — вони ж постійно стежили за своїм ворогом та його дурною донькою, яка геть нічого не підозрювала.

Цікаво, чому Домінік нарешті вирішив відкритися мені.

Через величезну кількість запитань і невизначеність мого становища лють у мені лише наростає.

Проте я дозволила їм думати, що вони мають наді мною владу. Якщо їм потрібна моя допомога, то я вимагатиму відповідей. І зараз хочу отримати саме їх.

Після всіх розкритих таємниць ці двоє сподіваються, що я просто мовчатиму та змирюся з усім? Цього не буде. Якщо я знаю про цю таємницю, мені потрібні подробиці.

Доведеться діяти обережно. Дуже обережно. Я зараз на межі, такій тоненькій, що один неправильний крок здатен кинути мене в темне забуття, назад на дно. І саме проти цього я борюся. Проти темряви, у якій мене полишили, не відповідаючи на мої запитання. Я або стаю частиною гри, або залишаюся в ній пішачкою. Останній варіант мені геть не до вподоби.

Проте я божеволію від думки, що Шон і Домінік затіяли таку авантюру, а я зовсім нічого не помічала через почуття й усе, що відбувалося зі мною останні кілька місяців. Сп’яніла від жаги й кохання, витанцьовуючи біля небезпеки, я опинилася в пастці.

Мені не подобається безпорадність. Я жінка, якій потрібен певний рівень контролю. Я мушу знайти вихід, місце, від якого можна відштовхнутися. Вони мені добряче нашкодили. Тому я опинилася в небезпеці, яка робить мене холоднокровною, змушує постійно роззиратися.

Однак ворони саме такі. Вони завжди спостерігають за тобою. Зараз я розраховую саме на це. Я втираю лосьйон для засмаги в оголені груди, лягаю на плюшевий шезлонг і… чекаю. Компанія одразу ж виконала моє прохання завдяки впливу мого любого татка. А я й не проти використати такі привілеї заради своєї мети.

Налаштування звукової системи не зайняло багато часу й було варте кожної копійки з трьох моїх заощаджених зарплат. Я поставила на повтор одну пісню, яка гучно лунала протягом двох годин, ще й так, щоб її точно почули в лісі позаду мого будинку. Мені потрібне більш докладне пояснення, а не те, що дав Шон.

Я дотримуватимуся правил. Жодних телефонів. Жодних повідомлень чи листів. Та якщо я не можу прийти до них, то змушу їх прийти до мене. Я буду сиреною, яку неможливо ігнорувати. Може, я прочитала забагато книжок, проте вірю, що така тактика спрацює. Вона не приверне особливої уваги, але ця таємниця привабить допитливих, і, можливо, вони захочуть докопатися до суті. Не знаю, чи не наражаюсь я в такий спосіб на ще більшу небезпеку, проте мушу ризикнути.

Трек «K.» гурту Cigarettes After Sex лунає в лісі на повторі, а я тим часом умощуюся зручніше.

І чекаю. Чекаю.

За три години сонце вже заходить, і я, усвідомивши поразку, нарешті заплющую очі.

Ці двоє доводять мене до нестями не тільки тому, що готові так легко забути про мене без докладних пояснень, але й тому, що думають, ніби я зможу заснути після того, як вони прив’язали мене до електричного стільця.

Я не впевнена, що коли-небудь пробачу їх за всі ці страждання, але й не бачити їх зовсім просто нестерпно, попри зраду, думки про яку досі крутяться на повторі. До біса їх, якщо вони дозволили цьому статися.

Що більше я пригадую наших розмов, життєвих уроків Шона, то цілісніше стає загальна картина.

І мене глибше поглинає лють.

Тепер я розумію, що справді знаю більше, і завдяки цьому усвідомлюю, що мені потрібно пережити цей біль. Вони обоє багато вклали в мене, особливо Шон. Подумки я не знаходжу жодного мотиву для цього, окрім того, що підказує моя інтуїція. Вона постійно приводить мене до одного й того самого висновку — Шон і Домінік теж кохають мене.

Моє серце б’ється лише для двох чоловіків, воно належить тільки їм. Але я все одно почуваюся покинутою.

За лічені місяці мій мозок перемкнувся з хлопчиків на чоловіків. Усе завдяки Шону й Домініку.

Я кохаю їх, але й ненавиджу водночас. Покинути їх поки що не можу, попри їхнє ставлення до мене. Не зараз.

Зараз я лише хочу з кимось поговорити.

Зітхаючи, витираю сльози з очей і картаю себе. Можливо, то був безглуздий план.

Я не можу дозволити жаліти себе, точно не зараз, а може, й ніколи. Не віриться, що я була такою довірливою й потрапила в пастку.

Мене проймає лють, і я переходжу в режим протистояння. Я більше не можу припуститися помилок. Приємно усвідомлювати, що я принаймні дію їм на нерви. Що заявила про свою участь у грі, показала, що викрила їх.

І тоді я відчуваю, що вже не сама, дозволяючи собі ліниво всміхнутися. Я ковзаю рукою по оголених грудях, опускаю її на живіт, а потім підношу долоню, щоб прикрити очі.

— Нічого й сказати? — глузую я, коли мене накриває тінь. Шкіра вкривається сиротами від очікування його реакції, я розплющую очі.

І завмираю.

Кілька довгих секунд ми лише вдивляємося одне в одного. Я чітко розумію свою позицію. Моє вбрання червоне, а навпроти — такий пронизливий погляд, що я мимоволі відчуваю, ніби мені стискає горло.

«Нам не треба, щоб вовк натрапив на слід».

Все так і є. Я дивлюся просто в очі цьому вовку.

Він нависає наді мною в ідеальному чорному костюму — цілковита протилежність моєму вбранню. Волосся чорне, як вороняче крило, темно-оливкова шкіра стає ще більш променистою на сонці, під густими темними бровами — очі, сповнені ворожості. Міцний ніс на різьбленому обличчі, бездоганні пухкі губи, широкі плечі, рельєфні груди, підтягнутий торс під розстебнутим піджаком і кремезні стегна, втиснуті в костюмні штани.

Тієї ж миті я переконуюся, що знання — це сила. Але я була дурепою, вважаючи, що все зрозуміла.

Бляха, я була такою сліпою.

Я тону в мерехтінні його бурштинових очей, не в змозі протистояти їм. Ніколи ще не почувалася так під чоловічим поглядом. Я шарпаюся, щоб прикрити оголені груди, а він поглядом ковзає по моєму тілу. Він готовий накинутися — про це свідчать його хижа поза й кулаки, стиснуті з боків. Якби я стояла, мої коліна точно підкосилися б під силою його важкого розлюченого погляду.

Я все зрозуміла неправильно. Ступила один крок уперед, проте десять — назад.

— Отже, Француз — це ти.

ПОДЯКИ

Книга для вузького кола читачів з особистої бібліотеки тг Book lovers. Книга не для продажу та розповсюдження!

Насамперед я хочу подякувати своїм читачам за постійну підтримку. Це так багато означає для письменника, а для мене це справжній дарунок долі.

Особлива вдячність — моїй надзвичайно терплячій редакторці Донні Кукслі Сендерсон, без якої я не відбулася б як письменниця й людина, а ця серія не побачила б світу.

Вдячна своєму контент-редакторові Ґрею за м’які підказки та творчі штурхани. Твоя присутність — саме те, чого мені бракувало, щоб завершити цю серію. Ти неймовірний.

Особлива подяка до небес Майбенн Бізьєн за переклад французької лексики в усій серії. Без твоєї допомоги ми точно не впоралися б.

Я вдячна моїм бета-ридерам за ваш безцінний фідбек, а також команді пруфридерок — Бетані й Маріссі. Без вас видати ці книги було б набагато складніше.

Дякую всім членам моєї команди KLS PRESS, особливо Отем Ґанц, Бекс Кеттнер і Крісті Болдвін. Ви — справжня команда порятунку.

І, звісно, дякую моїм неймовірним родині та друзям за безмежну й безумовну підтримку. Хоч би якими світами я мандрувала — ви завжди поруч, завжди зі мною.

ВИХІД

Читайте далі ознайомчий розділ наступної книжки серії «Братство Ворона».

РОЗДІЛ 1

— Отже, Француз — це ти.

Він ледь помітно киває, його ворожий погляд обпікає мене презирством.

— Ти можеш не називати мене цим клятим прізвиськом? — У кожному його слові вчувається сильний акцент, і це підтверджує все те, що мені давно відомо про нього.

Домінік рідко — якщо не нікóли — говорив французькою, тому його прізвисько викликало в мене сумніви. А от цьому чоловікові, що стоїть переді мною, воно дуже пасує — і відповідає враженню, яке він створює.

Я уважно роздивляюся Француза з ніг до голови й бачу, як його скронею стікає краплина поту. Варто похвалити кравця, який пошив йому костюм, вартий королів, — він дуже личить чоловікові й підсилює його маскулінність. Чоловікове обличчя сердите, та я зачарована його красою й не можу дібрати слів, а в горлі пересохло. Це точно найвродливіший чоловік, якого я коли-небудь зустрічала. Приголомшена, нічого не можу вдіяти, просто зачаровано милуюсь густим вугільно-чорним волоссям, зачесаним назад. Чіткий контур щелепи підкреслює бездоганне смагляве обличчя. Під густими вигнутими бровами — лінія довгих чорних вій, що обрамлюють помаранчево-жовті вогники, які танцюють угору-вниз, вивчаючи мій силует.

Владний профіль доповнює широкий довгий ніс, а ніздрі роздуваються від гніву. Французів рот — іще один доказ того, що творець не поспішав, коли працював над його зовнішністю, а повні губи — то просто симетрична досконалість. Проте гнів, яким він пашить, змушує мене боротися за останні краплі здорового глузду, який він нахабно поцупив своєю появою.

Він — диявол у костюмі від Армані, з яким я ніколи не мала би зустрітися. І загроза для мене.

Схопивши зі столика пульт, я тисну кнопку регулювання гучності й у пошуках свого топа від купальника бурмочу собі під носа:

— Я не… не знала, що прийдеш ти. Я не знала, що ти взагалі існуєш.

— Ти й не мусила, — кидає він їдке зауваження, ніби заливає мені до горла кислоту, від якої стає важко дихати.

З тебе збіса погана сирена, Сесіліє.

Я позираю на дерев’яну долівку, досі марно намагаючись знайти топ, і врешті схрещую руки на грудях, відчуваючи, як від сорому палає все обличчя.

— Тоді навіщо було перейматися та заявляти про своє існування саме тепер?

— Мабуть, нічого вже не вдієш. Ці двоє кретинів і далі думатимуть не мозком, а членом. — Його губи розтуляються, оголюючи зуби. Аж видно гострі ікла, коли він… гарчить?

— Ти бачиш ворога? — хитаю головою. — Я тобі не ворог.

Чоловік клацає зубами. У його погляді видно осуд.

— Ні, ти не ворог. Просто шукаєш, як нагріти руки на брудних грошах свого татуся.

— О, як втішно бачити огиду у твоїх очах. А я вже подумала, чи ти, бува, не з добрими намірами сюди завітав.

— Я не трахаю маленьких дівчаток. — Його акцент підкреслено докірливий. — І чудово знаю, що ти трахалася з моїми хлопцями.

Його слова ріжуть, мов бритва, але я не виказую цього.

— Лише з двома. І судячи з того, що я бачу, тобі теж не завадило б скористатися цим невеликим відхиленням від твого плану. Ти надто напружений.

Чоловік нервово запихає руки до кишень штанів.

— Що ти, в біса, тут робиш?

— Мені потрібні відповіді. Я хочу знати, що моєму батькові нічого не загрожує.

— Я не можу цього гарантувати.

— Але ти не зашкодиш йому?

Від його задуми у мене волосся стає дибки.

— Не фізично. Але так, у всіх інших сенсах так.

— А мені?

— Це тебе не стосується.

— Тепер стосується.

— Ні. Я про це подбав. — Його самовпевненість і пихатість дають зрозуміти, що…

— Це через тебе… Це ти змусив їх позбутися мене.

У голові швидко обертаються шестерні, коли я згадую Домінікові слова, сказані кілька днів тому.

Ми намагалися дещо довести, та нам ані дідька не вдалося.

Хтось із ватаги повідомив йому, що я тут.

Між нами западає мовчанка. Відтак вороже налаштований незнайомець продовжує:

— Ти не мала сюди приїжджати.

— Ти знав про мене. Ви всі про мене знали.

Ну звісно. Головне правило: знай свого ворога та його слабкості. Але для них я була дівчиною, яка жила далеко й не становила загрози для їхніх планів.

— А ти взагалі хто такий?

Тиша.

— Навіщо прийшов сюди зараз і розмовляєш зі мною?

Він стоїть мовчки, доки я все обмірковую.

Хтось не вберіг таємницю.

Хтось із ватаги доповів про мій приїзд — ось і причина, чому Шон із Домініком так повелися зі мною. Тієї ночі, коли хлопці влаштували мені сцену, вони намагалися через усіх, хто був тоді в гаражі, повідомити дещо чоловікові, який тепер уважно дивиться на мене. Аби захистити мене.

Клац. Клац. Клац.

— Ось чому я була їхньою таємницею, — шепочу я. — Ти не знав, що я приїду. Ти знав, що ми з Романом не спілкуємося. — Його очі спалахують, і я самовдоволено всміхаюся.

Тепер зрозуміло, чому він такий розгніваний.

— Ти навіть не підозрював про мій приїзд, бо я вирішила приїхати останньої хвилини. Вони сховали мене від тебе, і я залишилася непомітною. — Відчуваю хвилювання. — Ти знаєш не все. І як тобі — бути в такій ролі?

Чоловік загрозливо ступає крок уперед.

— Ти ні біса не розумієш, годі прикидатися крутим дівчиськом. Поводься серйозно, бо я даю тобі лише дві хвилини.

Я так і роблю. Уже не блазнюю, оскільки борюся не лише за свою гордість.

— Я зовсім не така сучка, якою ти мене вважаєш.

— Байдуже, що я думаю про тебе.

— А я гадаю, що ні. Це важливо. Ти ж не підпускаєш мене до моїх…

— Сесиліє, знайди інших хлопців для своїх розваг, — його пухкі губи вимовляють моє ім’я з огидою. Він уважає мене загрозою, колючкою в його звірячій дупі та, найімовірніше, несправністю в ідеально злагодженому механізмі. Але я залишилася непоміченою, бо не приїжджала сюди вісім років. До того ж Шон із Домініком майстерно приховали мене від нього.

І я не можу не тремтіти від збудження, що пронизує мене, коли думаю про це.

— Ти можеш ненавидіти його, можеш ненавидіти мого батька, але зараз поводишся так само, як він. Як схиблена на контролі людина з манією величі, позбавлена співчуття.

Він люто дивиться на мене.

— Стеж за язиком.

— Бо що?

Він загрозливо дивиться на мене згори вниз.

— Не раджу мене гнівити.

— А зараз ти не гніваєшся? І що ти собі, в дідька, думаєш? Хто дав тобі право казати мені таке? Може, в тебе на руках більше карт, але ти недооцінюєш мене. Якщо хочеш від мене лояльності й мовчання, у твоїх же інтересах грати за правилами.

Чоловік не відповідає, але разюча зміна в його поведінці говорить сама за себе.

Оце я дарма сказала. Після цих слів мені взагалі не можна довіряти. Я зрадила Шона й Домініка, зігравши на руку цьому покидьку. Він у всьому вишукує слабкі місця, все перекручує, намагаючись довести, що вони помилилися, довірившись мені. Домінік був би дуже розчарований.

У пам’яті виринають Домінікові слова, сказані Шонові, коли я, мов навіжена, вилетіла з їхнього будинку.

«Вона не здатна на таке». — «Дай їй трохи часу».

Випробування, яких я зазнала через них. Мої сварки з Домініком. Весь цей час Шон навчав мене того, у що вірив сам, у що вірило братство, а Домінік провокував і спотворював мої слова. Вони готували мене до такого протистояння, вирішивши наблизити до своєї таємниці. Усі їхні дії були пов’язані з чоловіком, який зараз стоїть переді мною. Поки ми переховувалися, вони готували мене до проблеми на ім’я Француз. Його повернення було неминучим.

— Я вмію берегти таємниці. Мені просто потрібно знати план.

— Ти не дістанеш жодної ролі лише тому, що опинилася тут. Вони ухвалили хибне рішення і знають про це. Ти трахалася з ними, але це не дає тобі права голосу. До того ж я й так знаю, що ти нікому не розкажеш, — упевнено заявляє він. — Але через оману, в якій перебуваєш.

— Яку ще оману?

— Через твою вірність їм. — Він киває в бік лісу. — І ще через невміння відокремити особисті почуття від справи та примиритися з думкою, що Роман учинив негідно й заслуговує на покарання. Тож просто забудь, як забули вони, і... живи своїм життям.

— Це наказ?

— Ні, порада, — огризається він, — якої раджу дотриматися.

Мені таки вдалося вивести його з рівноваги. Це можна було би вважати хорошим знаком, якби я не залежала від нього.

— Я просто хочу з ними побачитися.

— Про це й не мрій.

— Я не таткова донечка, яка розлютилася через те, що втратила коханців. Поговори з ними. Вони розкажуть про мене. Вони

заприсягнуться, що я порядна.

Він окидає мене гидливим поглядом.

— Я достатньо знаю.

Я опускаю руки, навмисне відкриваючи своє голе тіло. Не дозволю йому соромити мене за те, про що він не знає. Не стану ніяковіти через те, через що я й так страждала все літо. Та мої зусилля залишаються непоміченими, бо він прикував погляд до моїх очей. Ми дивимося одне на одного, стоячи по різні боки барикади, яку він спорудив між нами.

— Ти справді це зробиш?

— Ми живемо в різних реальностях, і ти народилася у своєму світі. Якщо ти про все забудеш, я не матиму до тебе претензій. Менше знаєш — краще спиш, Сесиліє. Це саме про тебе.

— Ми з батьком віддалилися одне від одного, але я не хочу, щоб він постраждав. Якщо ти гарантуєш його безпеку, я зможу тобі допомогти.

— Я не роздаю обіцянок. У нього безліч ворогів, які не мають нічого спільного з нами. Це — бізнес.

— Не для мене.

— Це твоя проблема.

— То що, в дідька, мені робити?

Проігнорувавши мене, чоловік розвертається у бік лісу.

— Сходи на манікюр.

Обурена, я хапаю перший-ліпший предмет. Ним виявляється пляшечка з лосьйоном, яку я жбурляю в нього та влучаю просто в спину. Він різко розвертається до мене. Я верещу, задкуючи до крісла, і гепаюсь на дупу. Чоловік рвучко смикає мене за руку, щоб я підвелася. Те, що відбувається між нами, — не хімія. Це пекельне полум’я, сповнене ненависті, образи та прихованої злості, які жодним чином не пов’язані зі мною. Цей чоловік ні на що не натякає. Він зневажає сам факт мого існування.

— Ще раз так зробиш, панькатися не буду. — Під поглядом його бурштинових очей у моїх грудях спалахує пожежа. Чоловік стискає мою руку. Ледве стримуюсь, щоб не заплакати.

— Я навіть не знаю твого імені, але ти припускаєшся помилки. Ти вів війну за таких людей, як я. Як моя мати. До того ж Шон і Домінік —

мої друзі, я хочу їм допомогти. Вони були вірними тобі. Ти можеш ненавидіти Романа, але я тут ні до чого. Я нічого не знала. Досі не знаю.

— Ти була ні до чого, але це зміниться, якщо й далі тиснутимеш. Ти надто легка здобич. — Його образа зачіпає за живе, він сипле сіль на ще не загоєну рану. — Ти надто юна й наївна. Вірила всьому, що вони тобі говорили. Але тепер настав час визнати, що вони скористалися тобою.

Доступ. Я була способом дістати доступ. Усередині все перевертається від згадки, як Шон повернувся після нашої сварки й перепрошував. Слідом за Шоном, доки той відвертав мою увагу, до будинку увійшов Домінік. Може, я й дурепа, але...

— Я не повія!

— Ти переконуєш себе, не мене.

Але той день усе змінив. Може, до нього я й була ціллю, але згодом стала вибором. Вони впустили мене до свого світу, бо самі цього захотіли. У цьому я впевнена. Шон сам зізнався. Він усе поставив на карту. Спав зі мною, хоча це те саме, що спати з ворогом. Розповів мені таємниці, залишався зі мною, ризикуючи довірою та місцем у братстві.

Якщо мені досі бракувало доказів їхніх почуттів, то тепер їх достатньо.

— Я дорожу ними. Дуже. Просто дозволь мені стати частиною цього.

— Якщо це правда, перестань бути такою бісовою егоїсткою. Вони тебе відпустили, ти мусиш подорослішати й учинити так само.

— Тобі не вдасться нас розлучити!

— Ти чудово знаєш, що це не так. Тобі перестануть відчиняти двері. Ніхто з тобою не заговорить. Зараз, відтепер, тебе вже не існує. І ніколи не існувало.

Мене трусить від гніву, коли я кричу:

— Та пішов ти, сучий сину, сраний Робін Гуд із довбаної глушини! — Я висмикую руку, і він мене відпускає. — Пішов ти під три чорти!

Чоловік відступає, запхавши руки в кишені штанів. Його очі палають яскравим полум’ям, а в голосі бринить холод.

— Саме тому я не хочу, щоб ти була поряд із нами.

Я підношу руку.

— Та облиш. Ти хочеш вигнати мене з племені, скориставшись моїми критичними днями? Ти і твоя компанія народних месників записалися в благодійники всього людства, еге ж? А ми маємо бути вдячні вашій компанії мудаків? — Я пирхаю. — Що ж, дозволь подякувати тобі від імені хижаків, озброєних вагінами. — Я роблю реверанс. — Красно дякую, але повторю ще раз: я тобі не ворог.

Я смикаю підборіддям.

— Вони довіряли мені, бо знали, що я з цим упораюся. Вони в цьому переконалися. Довіряли мені, тому що я кохаю їх, і знали, що я завжди їх прикрию. Може, тобі й начхати, але кохання підтверджує мою відданість і допомагає захищати їх за всяку ціну, як вони захищають мене. І тебе.

Від мого зізнання на його обличчі з’являється щось схоже на згоду, але швидко зникає.

— Ти не мала бути причетна до цього.

— Але тепер я тут, тож дозволь мені зіграти свою роль.

— Дві хвилини минули. — Він обертається та йде до лісу. Я кричу, знаючи, що ніякими хитрощами його уваги вже не повернути.

— Я справді їх кохаю. Може, вони зганьбилися, але мене підкупила їхня відданість тобі та твоїй справі, усьому, за що ви разом боретеся. Вони не думали, що закохаються, і спершу намагалися використовувати мене з певною метою, але я стою тут і борюся за змогу бути поруч із ними саме тому, що їм не вдалося обдурити мене. Я гніваюся на них, але розумію. Вони змусили мене зрозуміти. І можливо, все це жодним чином не було зі мною пов’язано, але тепер це безпосередньо мене стосується. Будь ласка. Дозволь. Мені. Допомогти.

Я витираю сльози й дивлюся на нього. Цей великий і жорстокий чоловік значно перевершує все, з чим я очікувала сьогодні мати справу. Я сподівалася побачити своє золоте сонце чи темну хмару. Думка, що більше ніколи їх не побачу, нестерпна. Я благаю, хоч і не варто цього робити. Треба зібрати речі, назавжди попрощатись із цим містом і поїхати геть. До біса батька та його гроші. Ми не близькі, і я можу

знайти інший, безпечніший спосіб подбати про матір. Але від цієї думки перед очима враз постають Шон і Домінік, і страх перед невідомістю паралізує. Я не можу змусити себе поїхати. Не зараз.

— Я вірю в усе, що ви робите, у все, за що боретесь. Я хочу бути частиною цього. — Це правда, але, очевидно, я заговорила надто пізно.

Повернувшись спиною, він дістає з кишені мій топ і кидає його на долівку.

— Я поміркую про це...